

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



**USA TODAY
BESTSELLING
AUTHOR**

**JEANIENE
FROST**
SHADES
of
WICKED

A Night Rebel Novel

"I always open a Frost book with happy anticipation!"

CHARLAINE HARRIS

JEANIENE
FROST

SHADES
of
WICKED

Bir Gece Asisi Romanı



AVOM KİTAPLARI

HarperCollinsNafJisners'in li'sprini

Bölüm 1

Burası doğru genelev olsa iyi olur.

Son zamanlarda gittiğim daha kötü genelevlere benzemiyordu. Bu üç katlı yapı, elit bir sosyal kulübün buluşma yeri olarak geçebilirdi. Beklenmedik güzelliğine rağmen, yine elim boş dönmek için başka bir et festivaline girmek zorunda kalsaydım, sonunda onu bulduğumda avıma yaptıklarımın sorumlu olmazdım.

Haftalardır sonuçsuz kalan arayışımın öfkesini çıkarmak için kapıyı tekmeleyerek açtım. Kibarlık zaten son birkaç işyerinde boşa gitmişti. Hiçbir akıllı mülk sahibi iyi para kazanan bir müşterisini isteyerek bırakmazdı ve peşinde olduğum genelev aşığı vampir için bir şey söyleyeceğim: Belli ki iyi para ödüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, zarif fuayede kimseyi göremedim. Genelevlerde genellikle birkaç fahişe yeni müşterileri karşılamak için girişte beklerdi. Evin üst katlarından gelen cinsel aktivite seslerini duymadığımda daha da şaşırdım. Cep telefonumu çıkardım ve GPS pinini kontrol ettim. Evet, burası doğru yerdı. Dahası, çeşitli parfüm ve kolonyaların boğucu kokularını geçtikten sonra kesinlikle seks gibi *kokuyordu*.

Ama herkes neredeydi?

Yerdeki hafif titreşimler beni koridora doğru adım attırdı. Ah, demek ki parti alt katta olmalı. En güçlü parfüm kokularını takip ettim. Ta ki iki kat inen bir merdiven bulana kadar. Kilitli bir kapıda son buluyordu ve ben de tekmeleyerek içeri girdim. Artık nazik olmanın bir anlamı yoktu.

Gürültü patladı. Daha önce fark etmediğime göre bodrum katı ses geçirmez olmalıydı. Şimdi, neler olduğunu duymamayı diliyordum. A

gürültülü koro kulaklarıma saldırıyor, tekrar tekrar çalıyordu. *Thunder and Blazes*, eski Barnum ve Bailey sirkinin en sevilen açılış şarkısı.

Ve şimdi görüyordum ki, gerçek hayvanların olmadığı bir sirke girmiştim. Yaklaşık bir düzine çıplak kadın ve erkek yerde oynuyor, vücut boylarıyla temsil ettikleri yaratıkların ne yazık ki yetersiz taklitlerini yapıyorlardı. *İş ahlakı yok, diye* düşündüm, üç sahte aslan daha gerçekçi egemenlik kavgalarından çok birbirlerini okşamakla ilgileniyor gibi göründüklerinde ve yanlarından geçen iki sahte ceylanı nasıl görmezden geldiklerine beni başlatmayın.

Palyaço kıyafeti giymiş bir düzine kadar fahişe rollerine daha fazla adanmışlık gösterdi. Odanın uzak köşesindeki sahte bir arabadan çıktılar, bazıları çıkar çıkmaz taklalar atarak öne düştü, Bazıları komedi abartısıyla birbirlerine çelme takıyor, bazıları da balonları şişirerek vücutlarının açık kısımlarını grafiksel olarak birleştiriyor.

Bir havai fişek patlaması dikkatimi odanın diğer tarafına çekti. Tahta benzeyen bir şeyin etrafında patlıyorlar, kıvılcım, ateş ve duman alevleri içinde tahtta oturanı sarıyorlardı. Mini piroteknik gösteri o kadar parlaktı ki, tahtta oturan kişinin yüzünü seçemiyordum ama "Sekizinci Perde şimdi başlıyor!" diye seslendiğinde Belirgin bir İngiliz aksanı duydum.

Sonra duman, mavi bir sirk elebaşı ceketini giyen uzun boylu bir adamı gösterecek kadar dağıldı. Duman hâlâ belden aşağısını gizliyordu ama sonunda hedefimi bulduğumu anlamak için daha fazlasını görmeme gerek yoktu. Sadece iki hafta içinde bir düzine genelevde iz bırakan vampirin bir meleşince kadar güzel bir yüzü vardı, ateş ve sarı saçlarının da görünüşü kadar ayırt edici olduğundan bahsetmiyorum bile. Tahttan indiğinde Elebaşı ceketinin altına hiçbir şey giymediğinde, Ian'ın dikkat çeken tek özelliğinin bunlar olmadığını fark ettim.

Bir an için bakakaldım. Akli başında hangi vampir kendini *gümüşle* deldirirdi ki?

Ian'ın sikiğinin ucundaki gümüş deliğın şokunu yaşayan tek kişi bendim. Diğer herkes yaptığı işi bırakıp ona doğru koştu. Parıltılarla kaplı akrobatlar bile tavana yakın sallanan tüneklerinden sıçradı ve şimdi etrafında oluşan uzuv yığınının yanına zarifçe indi. Kızıl saçlı vampir.

Kendi isteğiyile sürekli bir penis yanması vakası geçirecek kadar zihinsel olarak eksik bir vampirle yükümlü olmam yeterli değildi. Ayrıca karnaval temalı seks partilerine katılacak kadar ahlaksız olmalıydı. I

Sekizinci Perde'nin geri kalanının ne gerektirdiğini öğrenmeye niyetim yoktu. Giderek büyüyen et yığınının doğru ilerledim ve insanları bir kenara fırlatmaya başladım, onları çok sert fırlatmamaya dikkat ediyordum. Kalp atışları insan oldukları anlamına geliyordu, bu yüzden benim türüm gibi iyileşemezlerdi.

"Bu da ne?" Cesetlerin dibine ulaştığımda Ian sinirli bir tavırla sordu. Sonra diğer insanlara gösterdiğim özenin hiçbirini göstermeden onu yukarı çektiğimde minnettar bir ses çıkardı.

"Merhaba, benim güçlü sarışın tatlım." Şimdi sesi hiç de sinirli çıkmıyordu. "Söz verdiğim sürpriz sen misin?"

Neden buna inanmasına izin vermeyelim? "Elbette," dedim. "Sürpriz." Ve onu sikinden yakaladım. Daha ileri gitmeden önce doğrulamam gereken bir şey daha vardı.

Ian kıkırdadı. "İşte ruh budur, ufaklık."

Dizlerimin üzerine çöktüm. Onun düşündüğü şeyi yapmayacaktım. Yine de bu hareket, ondan en az dirençle hedefime odaklanmamı sağladı. Ian'ın kasıklarının dibindeki duman renkli damgalara iyice baktıktan sonra onu serbest bıraktım. Sadece bir iblis insanları bu özel işaretlerle damgalamıştı ve o da binlerce yıldır peşinde olduğum iblisin ta kendisiydi.

"Ian," dedim doğrulurken. "Güle güle de. Biz gidiyoruz."

Düpedüz güldü. "Hiç sanmıyorum. Hoş olabilirsin ama iki kişi yalnızdır, bir düzine ise bir partidir."

Etrafıma küçümseyici bir bakış attım. "Büyük bir kayıp yok. Palyaçolar iyiydi ama sahte hayvanlarınızdan hiçbiri birbiriyle dövüşmedi ya da ateş çemberlerinden atlamaya bile *kalkışmadı*."

Bunun üzerine hayvan boyalı fahişelere suçlayıcı bir bakış attı. "Yapmadınız, değil mi?" Sonra bana dönüp bakarken gözleri aniden kısıldı. "Bir dakika bekle. Seni tanıyorum."

Daha önce resmi olarak sadece bir kez karşılaşmıştık, bu yüzden beni hatırlayacağını düşünmemiştim. Onun gibi eğilimleri olan birinin yolu çok büyük bir şirketle kesişmiş olmalı. sarışın kadın sayısı.

"Veritas, vampir konseyinin Kanun Koruyucusu," diye onayladım. Sonra ellerim omuzlarına indi. "Ve dediğim gibi, benimle geliyorsun."

Gözleri doğal canlı turkuaz renginden parıltıya dönüştü, vampirik zümrüt. "Mükemmel bir seks partisini mahvetmeyi bir Kanun Koruyucusuna bırakın. Üzgünüm aşkım, hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi, ben onları çıkarmadan önce ellerini benden çek."

Bunu kastetmiş olamaz. Konsey sinirli bir ruh halindeyse, sadece bir Kanun Koruyucusuna vurmak bile ölüm cezası almak için yeterliydi. Sadece

Vampir konseyinin kendisi ölümsüzler toplumunda bizim üstümüzdeydi. Bu yüzden tehdidini görmezden geldim ve tutuşumu sıkılaştırdım.

"Boş tehditlere gerek yok-"

Bildiğim bir sonraki şey, birkaç metre uzağa fırlatıldığımdı. Gözlerimi kırptım, eylemlerinin hak ettiği cezayı umursamayışından çok çabukluğundan ürkmüştüm.

"Gerek yok mu?" diye tekrarladı, ses tonunda artık küçümseme vardı. "Seni son gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Arkadaşımın kızının öldürülmesindeki suç ortaklığınızın bir ihtiyaçtan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim."

O ölmedi.

Bu sözler zihnimde çınladı, o korkunç günü her düşündüğümde başvurduğum bir teselli oldu. Ama eğer Ian çocuğun sözde idamının zekice bir oyundan başka bir şey olmadığını bilmiyorsa...

"Bu konseyin kararıydı, benim değil," dedim, sesim hatırladığım kadarıyla sertleşmişti. Kızın idamına karşı çıktığım için neredeyse Hukuk Muhafızlığı pozisyonumu kaybediyordum ama korku ve bağınazlık konseyi kıpırdıyamaz hale getirmişti. En azından amaçladıkları gibi kızın canını almayı başaramamışlardı.

Ian homurdandı. "Bunu kendine söyleyerek daha iyi uyuyorsun, değil mi? Günahlarımı affedilebilir gösteriyorsun ve bunu yapmak biraz zaman alıyor."

"Yeter." Beni yargılamaya nasıl cüret eder? "Şimdi, gel."

Kaşları kalktı, sanki onunla bazı insanların köpeklerine seslendiği şekilde konuştuğuma inanamıyormuş gibiydi. Eğer bir canavar gibi davranmakta ısrar ederse, ben de ona öyle davranırdım.

Ian, bizi ilgiden çok sıkıntıyla izleyen fahişelere, "Hepiniz gidin," dedi. Muhtemelen takasımızın daha çok rol yapma olduğunu düşünmüşlerdi. "Günün eğlencesi için tebriklerimi sunarım ama artık bitti. Gidin," diye vurguladı, bazıları kapıdan çıkmaya başlayanlara katılmak yerine geri çekilince.

İnançsız bir kahkahayı ısırarak geri çektim. "Benimle dövüşmeye niyetli olduğun için mi onları yoldan çekiyorsun?"

Ian, sıradışı güzelliğinin yoğunluğunu artıran bir gülümsemeyle parladı. "Kendi isteğimle geleceğimi düşündüyseniz araştırmanızı yapmamış olmalısınız."

Piercinginden çıkan gümüş kan dolaşımına karışmış ve beynine zarar vermiş olmalı. Tek açıklaması buydu. "Ben dörtten fazla

senden bin yıl daha yaşlı."

"Gerçekten mi?" dedi alaycı bir şaşkınlıkla. "Ben de senin yirmi yaşından bir gün bile büyük görünmediğini düşünüyordum, küçük Muhafız."

Vampire dönüştüğümde bundan daha yaşlıydım, ama onun tahmini yaygın bir hataydı. İnsanlar görünüşe çok fazla önem veriyor. "Küçük Muhafız'ın aşağılayıcı olması mı gerekiyor? Eğer öyleyse, daha iyisini yap."

"Hakaret etmiyorum," diye cevap verdi rahat bir ses tonuyla. "Ama benim yarı ağırlığımdaysanız, şaşırirım."

Evet, şu anda heybetli olmaktan çok narin görünüyordum. Bu doğru olsa bile, ona bir faydası olmazdı. Yaşla birlikte güç de gelirdi ve benim ondan binlerce yıl üstünlüğüm vardı. "Geri çekil Ian, bana saldırdığın için seni cezalandırmayacağım."

"Neden geri çekilmem için bana yalvarmayı denemiyorsun?" diye önerdi. "Yalvarışını yeterince ilginç hale getir, belki dikkate alırım."

Pazarlık yapmayı bırakmıştım. Ian'a arabanın camını kıracak kadar sert çarptım. Vücudunun üst kısmındaki kemikler. Şaşırtıcı bir şekilde, darbeyi engellemek için hiçbir şey yapmadı. Onun yerine, asla sahip olmaması gereken bir güçle beni yukarı doğru fırlattı. Öyle bir güçle tavana çarptım ki, tamamen içeri girdim. Sersemlemiş bir halde, vücudumun yerde açtığı delikten ona baktım.

Hoş bir ses tonuyla, "Şimdi dur da belki ceza almayan sen olursun," dedi.

Ona hemen tekrar saldırma isteğimi bastırdım. *Asla*

İlk seferde hayatta kalacak kadar şanslıysan, rakibini iki kez hafife al.

Vampir efendim Tenoch bana bunu öğretmişti. Tenoch'un

Tavsiye hayatımı birçok kez kurtarmıştı, bu yüzden misilleme yapma isteğimi geri ittim.

Ian yanıliyordu, onun hakkında araştırma yapmıştım. Doymak bilmez bir cinsel iştah, kurallara karşı açık bir küçümseme ve nadir ve pahalı şeyleri toplama tutkusu dışında olağandışı bir şey ortaya çıkarmamıştı. Önceki saldırım onu yerde bırakmalıydı, endişeli olmaktan çok sıkılmış görünürken o korkunç sirk melodisine ıslık çalmamalıydı.

Belki de olağandışı gücü iblis damgalarından geliyordu? Bu damgalar Ian ile damgaları üzerine kazıyan iblis arasında bir tasma görevi görmekten daha fazlasını yapıyordu. Zamanla bu damgalar Ian'a iblisin güç ve kuvvetinin bir kısmını da bahşedecekti. Ian sadece birkaç haftalığına damgalanmıştı. İblisin gücünün ya da yeteneklerinin bir kısmını göstermesi için yeterince uzun değildi.

Sırrını daha sonra öğrenecektim. Şu anda onu alaşağı etmem gerekiyordu

ve neyse ki onun için de bazı sürprizlerim vardı.

Ian'a düzgün bir bakış attım. "Benim sıram."
Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Gel ve beni al, küçük Gardiyan."

Bölüm 2

Üstündeki delikten aşağı atlamadım, ki onun beklediği de buydu. Bunun yerine odanın diğer tarafındaki zeminde yeni bir delik açtım. Ian anında yakalamamdan kaçınmak için geriye sıçradı, sonra da beni tekmeledi. arkamı döndüğüm an. Öne doğru yayıldım ama o saldırırken bile dönerek uzaklaştım ve benim yerime onun yere düşmesini sağladım. Sonra sırtına atladım ve tutunmak için bacaklarımı ona kenetledim.

Hemen kıpırdanmaya başladı. Kaburgaları kırılana kadar tutuşumu sıkılaştırdım. Yavaşlamadı. Normalde uykuda tuttuğum gücümü kullanarak kafasının arkasına vurmaya başladım.

Başı darbelerden dolayı sallandı, yine de ikimizi de odanın etrafına fırlatacak kadar sert bir şekilde eğildi. Bu iblis damgaları Şaşırtıcı gücünün kaynağı, ama bir vampirin normal hızlı yenilenmesinden bile daha hızlı iyileşmesine neden oluyor olmalılar. Kısa süre sonra, savrulmamak için ona tutunuyordum. Sonra uçmaya başladı, beni duvarlara, tavana ve yere çarparken bir yandan da çılgın, kudurmuş bir at gibi tepiniyordu.

Kemiklerim kırılmaya başladı ve kafam çeşitli sert yüzeylere defalarca vurulduktan sonra çınladı. Başka biri olsaydı onu öldürürdüm ama Ian'a canlı ihtiyacım vardı. Ve işbirliğine. Belki beyninin yere çarpması bu son kısma yardımcı olabilirdi.

Onu yere yatırmak ve orada tutmak için kafatasına daha da sert vurdum. Bu çok çaba gerektiriyordu, bu yüzden vücudunu halıya doğru iterken kafasını yumruklamaya devam ettim. Yeterince almasına izin veremezdim.

tekrar uçmaya başlamak için. Eğer yaparsa, bilmemesini tercih ettiğim güçlerimi açıklamak zorunda kalabilirdim ve ... bekle. Bu ses de neydi?

Daha yakından dinlemek için Ian'a vurmayı bıraktım. Neredeyse ... hayır gibi geliyordu.
Olamaz.

"Bana mı *güliyorsun*?"

Öyleydi ve artık kavgamızın gürültüsüyle rekabet etmediği için kıkırdamaları daha yüksek geliyordu. Ayağımın yanında hissettiğim uzun, sert nesnenin gizli bir silah *olmadığını* da fark ettim. Kafatasını yarma girişimlerim onu eğlendirmekle kalmıyor, *tahrir de ediyordu!*

"Sırtımda bir aşağı bir yukarı zıplaman ve tüm bu sert sürtünme *gerçekten* işe yarıyor," dedi Ian, hâlâ kıkırdarak. "Yakında, diğer fahişelerle birlikte sana da ödeme yapmam gerekecek. Aslında, eğer istek alırsan, aşağı inerken biraz daha çaba göster, aşkım-"

Öyle bir yumruk attım ki, yumruğum kafasını delip geçmeliydi. Son saniyede boynu bükülürken vücudunun arka kısmı yukarı kalktı. Tuzağı çok geç fark ettim. Yumruğum kafasının yanından uçup giderken, vücudumun geri kalanı da onun üzerinden fırladı.

Ben toparlanamadan üzerime atladı. Bir sonraki anda beni yere yatırdı ve kaburgalarımın arasına saplanan gümüşün belirgin yanığını hissettim.

Lanet olsun ona! Yine düşünmeden hareket etmem için beni kışkırtmayı başarmıştı. Bacaklarım onunkiler tarafından sıkıştırılmamış olsaydı, bu kadar aptal olduğum için kendimi tekmeleyebilirdim.

"Kıpırdama," dedi Ian konuşur gibi bir ses tonuyla. "Seni öldürmek istemiyorum ama beni zorlarsan öldürürüm."

"O bıçağı nereden buldun?" Daha önce üstünü aramayı unutacak kadar dikkatim dağılmamıştı.

"Ceketimden."

"Yalancı. Üstündeyken seni silah olarak hissediyordum."

"Yaptığın şey bu muydu?" Dudakları seğirdi. "Etrafta daha ilginç bir şeyler aradığını sanıyordum."

Küçümseyen bakışlarım karşısında omuz silkti ve "Bıçağı daha önce hissetmedin çünkü birkaç dakika önce sadece küçük gümüş bir toptu" dedi.

Gözlerim büyüdü. "Bir Kanun Koruyucusuna, bir süre önce Gümüş bir topu bıçağa dönüştürmek için *büyü mü*?"

"Büyü kullanmanın vampirler için ölüm cezası olduğunu unuttum mu?" Ian boştaki elini kullanarak bir dizi inciye tutuyormuş gibi yaptı. "Ve bir Kanun Muhafızı'na saldırmak da öyle. Tanrım, kendimi iki kez mahkûm ettim! Lütfen. merhamet!"

"Şimdi de yalvarıyor musun?" Yumuşak bir homurtu çıkardım. "Hiç zahmet etme. Yaptığın şey için seni yine de cezalandıracağım."

Güldü. "Kalbinde bir bıçak var ve sen hâlâ beni tehdit mi ediyorsun? Hayallerin için sana gülmeye devam mı etsem yoksa iyimserliğin için seni alkışlasam mı bilemiyorum."

"Bunun yerine dinleseydiniz, Dagon'un iki yıl içinde ruhunuzu ele geçirmesini nasıl önleyebileceğinizi öğrenebilirdiniz."

Yüz ifadesindeki hiçbir şey değişmedi ama birden sanki başka bir insana bakıyormuşum gibi hissettim. Çok hafife aldığım sert ve tehlikeli birine. Sonra Ian bana kaygısız bir gülümseme daha fırlattı ve gümüş bıçağı daha derine soktu.

Kalbimi delip geçtiğinde nefesim kesildi. Ian sanki sadece ayağını yere vurmuş bir çocukmuşum gibi dudak büktü. "Beni sınamaman konusunda seni uyarmıştım. Şimdi bana Dagon'la yaptığım anlaşma hakkında ne bildiğini anlat."

Kalbe gümüş saplamak bir vampiri öldürmenin birkaç yolundan biriydi. Sanki içime sıcak lav dökülüyormuş gibi hissettim. Ian bıçağı bükmemişti ama fiziksel gücümün büyük kısmı beni terk etmişti. Buna rağmen cevabımı sabit tuttum.

"Dagon'la yaptığın anlaşmadan kaçmak için tek şansının ben olduğumu biliyorum. Eğer o ölürse, senin ruhunu alamaz."

Ian alaycı bir ses çıkardı. "Eğer Dagon öldürülebilseydi, bunu yıllar önce ben yapardım."

"Onu öldürebilirim," diye cevap verdim ve zor bir ihtimal olsa da yine de doğruyu söyledim.

Gözlerini devirdi. "Kaba olmaktan nefret ediyorum -aslında bu doğru değil, kaba olmayı seviyorum- ama Dagon'dan çok daha güçsüzüm ve seni beş dakika içinde alt ettim."

"Beni yenemedin. Seni dövmeyi bıraktım. O."

"Birlikte geçirdiğimiz zamanın en keyifli kısmı," diye kabul etti. "Ama şimdi sıkıldım, bu yüzden işleri basitleştirmeme izin ver. Beynini dağıtacağım. Beni durdurmaya çalışırsan bu bıçağı çeviririm. İşbirliği yaparsan kafan iyileşene kadar ben gitmiş olurum ve sen de genç vampirleri korkutarak kanun dediğin saçma kısıtlamalara uymalarını sağlamaya geri dönebilirsin."

Beynime vurmak gerçekten de beni etkisiz hale getirecekti. Ona yapmak istediğim şey de buydu. Yumruğu sıkıldı. Önce

Bağlantı kurabildiğimde, dünyada sadece bir kişinin sahip olduğumu bildiği bir yeteneği serbest bıraktım.

Güç parladı ve göz açıp kapayıncaya kadar bodrumu doldurdu. Ian'ın yüz ifadesinde inanamamanın başlangıcı belirdi, ardından yumruğu ve diğer her şey aniden dondu. Havadaki sayısız toz parçacığı bile artık tembel, amaçsız daireler çizmek yerine askıdaki animasyonda asılı duruyordu.

Zamanın kendisi bodrumun sınırları içinde duraklarken etkilenmeyen tek kişi bendim. İyi tarafı buydu. Dezavantajı ise bumerang gibi bana geri dönen, odayı tekrar doldurmak için yaylanmadan önce vücuduma görünmez, acı verici dalgalarla çarpan güçtü. Bu ve kalbimdeki gümüş arasında, sinir uçlarım bir fünüye ile vuruluyormuş gibi hissediyordu. Bunu uzun süre sürdüremezdim, o yüzden bunu değerlendirmek zorundaydım.

Ian donmuş haldeyken, bıçağı kalbimden çıkarmak için onun elini kullandım. Sonra parmaklarını kabzasından ayırdım ve bıçağı arka cebime soktum. Sonunda onu üstümden ittim.

Kalbimin iyileştiğini hissettiğimde, "Bu daha iyi," diye mırıldandım. Sonra Ian'ı ters çevirdim ve ayağa kalktım. Bu andan itibaren onu çözdüğümde, gördüğü ilk şeyin yüzüm olmasını istiyordum.

Tüm odadaki hakimiyetimi kaybetmeden bir kişiyi zamandan kurtarmak zordu. Bu yüzden yavaş başladım ve sadece Ian'ın başını serbest bıraktım. Şu anda daha önce olduğundan tamamen farklı bir pozisyonda olduğunu fark ettiğinde gözleri açıldı, sonra vücudunun geri kalanını hareket ettirmeye çalışıp yapamadığında daraldı. Etrafına bir göz atıp tüm bodrumun askıya alınmış bir animasyon durumunda sıkışıp kaldığını gördüğünde, gözleri tekrar genişledi.

"Kör olayım," dedi usulca. "Sürprizlerle dolu değil misin?"

Hiçbir fikri yoktu. "Dediğim gibi, ruhunu korumak için tek umudun benim. Dagon zamanı dondurabiliyor olabilir ama benim de bu yeteneğim var. Bu da onun gücünün benim üzerimde işe yaramayacağı anlamına geliyor ve ben de gücümü onun zaman ağına yakaladığı herkesi kurtarmak için kullanabilirim."

Dagon'un yeteneklerinin benimkilerden çok daha gelişmiş olduğu kısmı atladım. Küçük alanlarda zamanı dondurabiliyordum ama bunu çok uzun süre sürdüremiyordum. Dagon zamanı günlerce dondurabiliyordu ve bir keresinde bunu bütün bir kasabaya yaptığını duymuştum.

Ian'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Tek bilmesi gereken bana ihtiyacı olduğuydu. Bunu düşünürken zihnindeki çarkların nasıl döndüğünü hayal edebiliyordum. Bir kez daha, gerçek duygularının ortaya çıkmasına izin vermedi. Gerçek duygularını

yarım gülümseme. Ondan aldığım en gerçek duygu gözlerinin açılmasıydı. Ve ereksiyonu, sanırım.

"Geri kalanınızı serbest bırakırsam, beni dinleyecek misiniz yoksa benimle tekrar savaşmaya mı kalkışacaksınız?" Devam ettim.

"Dinle," dedi yeni, muzip bir gülümsemeyle, sanki bu olasılığı eğlenceli buluyormuş gibi.

"Dediğim gibi, ortak bir noktamız var, Ian... soyadın ne?" Bunu keşfedememiştım ve normalde avladığım insanlar hakkında kapsamlı dosyalarım olurdu.

"Formalitelere gerek yok. Bunlar sadece yüzeysel şeylerden etkilenen insanlar içindir ve ikimiz için de geçerli değildir."

Haklıydı, bu da beni şaşırttı. Dagon'a duyduğumuz nefret dışında ortak bir noktamız olmasını beklemiyordum.

"O zaman dediğim gibi, Dagon'un ölmesini istiyorsun çünkü onunla yaptığın anlaşmadan kurtulmanın tek yolu bu. Ben ise seni ilgilendirmeyen sebeplerden ötürü Dagon'un ölmesini istiyorum. İkimizin de amacımıza ulaşabilmesi için geçici bir ittifak öneriyorum ama şunu açıklığa kavuşturayım: Benim liderliğime ve kurallarıma uymak zorundasın. Yapar mısın?

Anlaştık mı?"

Arsız gülümsemesi hiç eksilmedi. "Cevap vermeden önce, söyle bana, bu inanılmaz yeteneği nasıl kazandın? Bizim türümüzden bu yeteneğe sahip birini bulmak için onlarca yıl aradım ama hiçbir şey bulamadım."

Bunu nasıl yapabildiğimi bilmek istemezsin, diye düşündüm acımasızca. Ve eğer öğrenirsen, seni öldürmek zorunda kalacağım.

"Bu önemli değil. Önemli olan bunu Dagon'un ikimiz üzerindeki zaman dondurmasına karşı kullanabilmem ve bu da onu öldürebileceğimiz anlamına geliyor. Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

"Elbette," diye yanıtladı Ian, sanki hiç şüphe yokmuş gibi.

Ses tonu samimiydi ve parlak turkuaz bakışları hiç dalgalanmadı ama tüm içgüdülerim bana yalan söylediğini söylüyordu. Bunlara sahip olmasam bile, Ian hakkında öğrendiğim her şey onun asla başka birine bu kadar kontrol vermeyeceğini söylüyordu. Eline geçen ilk fırsatta bana kazık atmaya niyetli olmalıydı.

Benim de ona söylemediğim planlarım vardı.

"Güzel," dedim ve tüm sinir uçlarımı kızartıyormuş gibi hissettiren gücü serbest bıraktım. Bir anda havalandırma deliklerinden tekrar ısı üflendi, toz parçacıklar dönmeye başladı ve o bunaltıcı acı beni terk etti.

Ian ayağa kalktı ve sanki bir bükülmeyi gideriyormuş gibi gerindi. Bu hareket neredeyse derin bir nefes aldığını gizliyordu, ama ben fark ettim

Çünkü

Bunu yapmasını bekliyordum.

Gülümsememi sakladım. *Hayır, sülfür ya da başka bir koku almıyorsun. başka bir iblisin varlığını gösterir. Dagon'un yapabildiği gibi zamanı durduran gerçekten benim.*

Bana döndüğünde, ukala yarım gülümsemesi geri gelmişti. "Artık bir anlamaya vardığımıza göre, nereden başlamak istersin?"

"Ayrılarak," dedim hemen.

Ian iki kolunu birden açarak ceketini çıplak vücudunu tamamen gösterecek şekilde geriye çekti. "Bana uyar ama çoğu insan toplum içinde pantolon giymemi tercih ediyor."

Bakışlarımın aşağıya doğru çekildiğini fark ettim, sonra hızla tekrar yüzüne çevirdim. Sırıtiyordu, ki bu "*Ha!*" demekle aynı şeydi. *Seni baktırdım.*

Çıplak bir adama bakmak hiçbir şeydi. Bunu yapmak ve sonra suçlulukla gözlerini kaçırmak? Benim sorunum neydi?

Belki de benim koşullarımdı. Ian'ın taşıdığı damgalar, Dagon'u tuzağa düşürmek için biletimdi - bin yıldır benden kaçan bir başarı. Şimdi uzun zamandır hissetmeme izin vermediğim duyguları hissediyordum. Bu yüzden olmalı. Her halükarda, onları tekrar kontrol altına almam gerekiyordu.

Bu yüzden kollarımı kavuşturdum ve Ian'a başının üstünden ayak parmaklarına kadar kasıtlı bir bakış attım. Sonra, bu kez üzerimde hiçbir etkisi olmadığını görebilmesi için gözleriyle buluştum.

"Elbette giyin, ama duş aldıktan sonra. Nasıl koktuğunu söylememe gerek yok."

"İki düzineden fazla fahişe mi?" diye ekledi. "Kesinlikle, bu yüzden bol sabun kullanın."

Göz kırptı. "İzlemek için bir bahane mi arıyorsun? Sadece sor, sana izin verebilirim."

Ona boyanın kurumasını izlemeyi tercih ettiğimi söylemek üzereydim. Sonra kendimi tuttum.

Zekice. Ian'ın benden mümkün olduğunca uzakta duş alması konusunda ısrar etmek üzereydim, bu ona kaçmak ya da bana karşı daha fazla büyü yapmak için mükemmel bir fırsat veriyordu.

"Aslında izlemek isterim," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Tabii birdenbire utangaç olduğunu iddia etmeyeceksen?"

Bakışları daraldı. Buz gibi parmakları omurgamda gezindi. Bunca yıldır, gerçekten tehlikeli birinin yanında olmadığım sürece bunu hiç hissetmemiştim.

Kağıt üzerindeki her şey Ian'ın olmaması gerektiğini söylüyordu, ama o anda biliyordum ki

onun yanında gardımı asla düşüremezdim. Eğer yapsaydım, pişman olacak kadar uzun yaşayamayabilirdim.

Sonra Ian gülümsedi. O kadar çapkın ve rahattı ki, neredeyse onun gizli tehlikesini hayal ettiğime inanacaktım. Neredeyse.

"Utangaçlık bir erdemdir ve bende bunlardan hiçbirinin olmadığını bilmekten memnun olacaksınız."

Bununla birlikte, üzerinde sadece bir sirk elebaşı ceketı olmasına rağmen zarıf görünmeyi başaran bir selam verdi. İkimiz de bunun diğeriini ilk kimin kullanabileceğini görme yarışı yerine gerçek bir anlaşma olduğunu iddia ediyor olabilirdik ama ben daha iyisini biliyordum. Şimdilik, yine de devam edecektim numara.

Ve şu anda Ian'ın düşünu izlemek istiyormuş gibi davrandığım için "Önden buyurun," dedim ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim.

Bölüm 3

Ian sanki orayı çok iyi biliyormuş gibi ikinci kattaki yatak odalarından birine gitti. Muhtemelen öyleydi. Gördüklerime bakılırsa en az iki gündür bu genelevdeydi. Bodrumdaki sahte karnaval kesinlikle sadece bir öğleden sonra kurulmamıştı.

Eşiği geçer geçmez ceketini çıkardı. Onu banyoya kadar takip ederken ellerini yakından izlediğimden emin oldum. Sihirli bir şekilde başka bir silah üretmesine izin veremezdim. Bu odada çok yetenekli bir uygulayıcının kullanabileceği pek çok şey vardı.

Ian'ın dosyası cadılar ve büyücülerle vakit geçirdiğini ortaya koyuyordu ama bunu heyecan ve sosyalleşme için yaptığını öne sürüyordu. Yanlış ve hatalı. Çoğu uygulayıcının bir tür nesneyi diğerine dönüştürme gücünü elde etmek için bir efsun okuması gerekirdi. Bir başka yol da gerekli gücü yaratmak için birkaç özel büyü sembolü çizmek olurdu. Ian gümüş bir çakıl taşını tek bir kelime ya da karalama olmadan bir bıçağa dönüştürmüştü ve bunu ben kafatasını yarıya kadar döverken yapmıştı.

Eğer bu yeterince etkileyici değilse, dokunsal büyü zanaatın en yüksek formlarından biriydi. Bu yüzden gözlerimi ellerinden alamıyordum. Bu türden daha fazla büyü yapmak için en azından birini kullanması gerekiyordu.

Şu anda tehdit edici bir şey yapmıyordu. Duş spreyinin altına girdi ve ilk su patlaması ona çarptığında gözlerini kapattı. Sonra saçlarını yıkadı, hareketleri hızlı ve etkiliydi. Ancak vücut yıkayıcısını eline aldığı anda yavaşladı ve ellerini vücudunda gezdirmeden önce sıvıyı zengin bir köpük haline getirdi.

Daha önce bir erkeğin kendini yıkayarak gösteri yaptığını hiç görmediğimi mi sanıyordu? Görmüştüm ve en baştan çıkarıcı olanları bile her zaman biraz fazla açık, biraz fazla adi olmuştu. Kadınlar bu tür manipölasyonlarda çok daha iyiydi, ama bana bakacak bir şey vermek istiyorsa, bırak baksın.

Birkaç dakika sonra, Ian'ın hakkını vermem gerekiyordu - iyiydi. Hareketlerinin etkisini ölçmek için gözlerimle buluşmaya çalışmadı. Ayrıca çoğu erkeğin yaptığı gibi doğrudan kasıklarına yönelmedi. Bunun yerine, sanki ben hiç yokmuşum gibi davrandı.

Kollarından başlayıp her birini, uzuvlarının kaslı zarafetini vurgulayan yumuşak, süpürme vuruşlarıyla yıkadı. Sonra göğsüne geçti ve her bir dalgalanmayı, çukuru ve yontulmuş santimi vurgulayan durgun bir titizlikle sabunladı.

Aynı telaşsız ilgiyi vücudunun alt kısmına da gösterdi; elleri karnının gerginliğinden aşağı inip kıcının sert topaklarının üzerinde gezindi. Bu eller, kalçasındaki kalın kasların üzerinde oyalandı. baldırlarına inmeden önce uyluklarını inceledi. Ayakları bile ihmal edilmemişti.

Her nasılsa, ellerinin hiç bitmeyen hareketi hipnotik hissettirmeye başladı. Birkaç bin yıl daha genç olsaydım, ona dokunan kişi *ben* olsaydım her bir kasın, oyuğun ve sinirin nasıl hissedeceğini hayal etmeye bile başlayabilirdim. Ya da su bir başka köpük tabakasını yıkadığında kaslarının nasıl daha da belirginleştiğini veya duş kabinindeki parlak ışıkların altında teninin nasıl parladığını fark ederdim.

Ya da bacaklarının arasındaki kalın uzantının, o yavaş ve becerikli ellerin dokunuşunu hissetmek istercesine nasıl büyüdüğüne odaklandı.

Baktığımı fark ettiğimde, kendimi sert bir zihinsel sarsıntıdan geçirdim. Yine onu hafife almıştım. Ian belli ki vücudunu kullanmakta da sihir kullanmakta olduğu kadar yetenekliydi. Ya da ben onun çökmekte olan güzelliğine karşı sandığım kadar bağışık değildim. Yeni keşfettiğim duygusal durumumdan mı yoksa uzun süren yoksunluk dönemimden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Her iki durumda da dikkatimi *iki* eline birden vermek zorundaydım. Sadece şu anda üzerinde köpükler olana değil. Bacaklarının arasındaki etkileyici uzantı.

"Şu anda hep yanlış yerlere bakıyorsunuz."

Sesinde şarabın cazibesinin yanı sıra balın ipeksiliği de vardı ama ölümcül iksirlerin tadı da tatlı olabilirdi. Diğer elini dikkatle izlemem onun gerçek niyetini ortaya çıkardı. Beni baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Bir sihirbaz gibi bakışlarımı bir yöne çekerken, asıl numara başka bir yerde gerçekleşmek üzereydi.

Arkasında sürünen sol elini işaret ederek baktım. "İki elini de görebileceğim bir yerde tut."

Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüştü. "Hiç eğlenceli değilsin."

Bana bir büyü fırlatmak üzere olduğunu inkâr etmeye bile çalışmıyordu. Bu dolambaçlı dürüstlüğü ilerleme olarak kabul ediyorum.

"Kanun Koruyucuların eğlenceli olması gerekmiyor," dedim kuru bir ifadeyle. "İşimizde iyi olmamız gerekiyor ve seninle yaptığım birkaç hataya rağmen ben öyleyim. Zamanı durduramasam bile, bana fırlatacağın hiçbir büyüü daha önce binlerce kez alt edemem."

Tekrar gülümsedi. İlk kez samimi görünüyordu. "Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum. Bunu ilginç hale getirelim, olur mu? Eğer sana yenemeyeceğin bir büyü yaparsam, Dagon'u öldürme görevimizde senin yolundan gitme şartından vazgeçeceksin. Onun yerine benimkini takip edeceksin."

Zaten beni takip etmiyordu, ama bu işten sıyrılmasına izin verirsem lanet olsun. Ayrıca, kibri işe yarayabilirdi. Duygularının kararlarını gölgelemesine izin veren tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.

"Bu sözde durdurulamaz büyüü denemek için kendine ne kadar süre veriyorsun?"

"İki hafta."

Mükemmel. Her şey yolunda giderse, bunu denediğinde onunla işim bitmiş olacaktı. "Bu büyük denemeye kadar benden kaçmaya ya da beni kandırmaya çalışmamayı kabul edersen tamam. Ve beni yenemeyeceğim bir büyüyle vurmayı *başaramadığında*, beni takip edeceksin ve bana üç sorgusuz sualsiz itaat edeceksin."

"Tamamdır," dedi hemen.

Kendinden çok emin görünüyordu. Hatta öldürücü darbeyi vurmadan hemen önce sadece gladyatörlerde gördüğüm türden bir beklentiyle gülümsüyordu. Acaba Başka bir hata yapmış olabilir miyim? Bugün beni birkaç kez şaşırtmıştı zaten.

Ama hayır. Bu konuda beni geçemezdi.

Hafif bir duraksamadan sonra

"Tamamdır," dedim.

Gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Bu yeni anlaşmayı nasıl mühürleyeceğiz? Kan yemini mi?"

Sanki birkaç damla kan dökmesinin onu birden dürüst yapacağını sanıyormuşum gibi. "Başka bir şey. Elini uzat."

Kaşlarını kaldırdı ama hâlâ sabunlu olan elini uzattı. Parmaklarımı onunkilere doladım, teninin bir vampirin normal sıcaklığından çok daha

sıcak hissetmesine şaşırmadım. Duşta geçirdiği zaman tenini ısıtmıştı ve şimdi,

Bu su, onun bozamayacağı bir yemin için ihtiyacım olan şeyi bana sağlayacaktı.

Su, dünyanın ana doğal elementlerinden biriydi. Bu da onu güçlü kılıyordu, eğer kişi bu gücü nasıl elde edeceğini biliyorsa. Su konusunda özel bir yeteneğim olduğu için ben de biliyordum. Bugün gizli yeteneklerimi daha fazla kullanmak istememiştim ama bunu yapmazsam, Dagon'dan gelecek saldırılara ek olarak ikiyüzlü müttefikimin saldırılarıyla da mücadele etmek zorunda kalacaktım.

İlk öğrendiğim kadim bir dilde konuşmaya başladığımda odada bir enerji dalgası parladı. Bu enerji birleşen ellerimize yerleşti. Ian bunu hissettiğinde tısladı.

"Ne yapıyorsunuz? Ve neden Sümerce konuşuyorsun?"

Bu iki soruya da cevap vermeyecektim. Doğrusu, çoktan ölmüş olan bu dili tanımasını da beklemiyordum. Bunun bir önemi yoktu. Bu kelimeler önemli değildi.

Ian elini çekmeye çalıştı. Yarattığım büyü onu hapsedmişti. Beni de sardı, ikimizin de az önce verdiği sözleri içimizde hissetti. Onları bulduğunda, ellerimizi birbirine kenetledi. Sonra enerjisinin derimin altından kayarak kemiklerimin içinde çözülmeden önce zirveye ulaştığını hissettim.

O zaman gözlerimi açtım. "Artık ikimizin de son sözümüzü tutmak gibi bir seçeneği yok. Büyü onları buldu ve eğer ikimizden biri sözünden dönerse, kemiklerimiz ikimizin de iyileşebileceğinden daha hızlı çürür."

Bölüm 4

Ian'ın gözleri zümrüt renginde parlıyordu ve çenesindeki kaslar olayların bu şekilde gelişmesinden ne kadar hoşnutsuz olduğunu gösteriyordu. Ama konuştuğunda sesi hafifti ve elini çekmeye çalışmak yerine parmakları şimdi benimkini okşuyordu.

"Yasak büyüü uygulayan bir Kanun Muhafızı. Ne kadar karşı konulmaz bir ikiyüzlülük."

Ona bu büyüü vampir konseyi büyüü yasaklamadan çok önce öğrendiğimi söylemeyecektim. Ya da birkaç Kanun Koruyucusundan fazlasının en azından orta seviye büyü konusunda bilgili olduğunu. Aksi takdirde, bir amatör bile bizi alt edebilecekken, haydut uygulayıcıların peşine nasıl düşecektik?

Aşağı mı?

"Şimdi her birimizin diğerinde bir şeyi var," diye cevap verdim.

Dudakları kıvrıldı. "Kimse bana inanmaz ve bunu sen de biliyorsun."

Doğru, ama . . . "Benim hakkımda daha büyük bir sır biliyorsun. Vampir konseyi sana inanmasa bile, zamanı durdurduğuma dair bir haber yanlış kulaklara ulaşırsa yine de sorun çıkabilir."

Gülümsemesi daha da arttı. "Kurnazlık sana yakışmıyor. Sırlarını ifşa edersem beni öldüreceğini söyle yeter."

"Tamam. Seni öldüreğim ve bu canını *yakacak*," dedim açıkça.

Güldü ve beni çenemin altından fırlattı. "Daha önce de söylediğim gibi, işte ruh bu."

Ian, onu öldürme tehdidimden, üzerine atlayacağımı düşündüğü zamanki kadar eğlenmiş görünüyordu. Ahlaken çökmüş, kronik olarak sahtekâr ve açıklanamayacak kadar tehlikeli olabilirdi ama aynı zamanda ... eğlenceliydi.

Bu ya da her şey planlandığı gibi giderse Ian'ın birçok insana uzun zamandır bekledikleri adaleti getireceğini bilmek moralimi yükseltti.

Ben bunu yapmadan önce ... "Yapmamız gereken bir şey daha var. Gitmeden önce," dedim ve arka cebimden Ian'ın gümüş bıçağını ve küçük bir keseyi çıkardım.

Ian keseye bıçaktan daha büyük bir ilgiyle baktı. "İçinde ne var?"

"Tuzlar." Üç renkli tuzları dökmekten önce tıpayı lavaboya koydum. içine. Sonra bıçakla bileğimi kestim ve kanımın yaradan akmasını istedim.

Kesik iyileşmeden önce ihtiyacım olan miktarı almıştım. Vampirler atan kalplerimiz vardı ama vücudumuzdaki kan akışını kontrol ediyorduk. Son malzemem olarak bıçağı artık kanlı olan tuzların üzerine koydum.

Ian duş duvarına yaslandı. "Tuz, kan ve gümüş. Eğer mürekkebiniz ve uygun aletleriniz olsaydı, iblisleri uzaklaştıran bir dövme yapmaya çalıştığınızı düşünürdüm."

"Bunları nereden biliyorsun?" Kafamı kaldırmadan sordum. Yaptığım büyü artık onu sürekli izlemem gerekmediği anlamına geliyordu.

"Dagon'u yıllar önce *kızdırdım* ama geçen ay onu çağırana kadar beni bulamadı. Ondan kaçmamın şanstın başka bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

Şimdi başımı kaldırıp baktım. "Dagon'un seni bulmak için bir yer belirleme büyü kullanmasına karşı kendini korudun mu?"

Kumral kaşlarını kaldırdı. "O ve bunu deneyebilecek diğer iblisler. İblisler sadık olabilirler. Onlardan birine yanlış yaparsanız, geri kalanların çoğu sizi kırıncı tarafa teslim etmekten çok mutlu olur."

Onun tarafından şaşırtılmayı bıraktığımı sanıyordum. Yine yanıılmışım. "İblisler hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Vampirler ve iblisler normalde birbirlerine karşı düşmanca davranırlar ama ancak başka bir iblis sana bu kadar güçlü bir koruma sembolü öğretebilirdi. Neden biri öğretsin ki?"

Sırıtsı anlaktı. "Ben o kadar iyiyim."

Hayal edebiliyorum. İnternette yayınladığı seks videolarından birine bakmak istesem kendim bile görebilirdim. Neyse ki yapacak daha önemli işlerim vardı.

"Eğer durum buysa, Dagon seni damgaladıktan sonra neden kendini tekrar korumaya almadın?"

"Denedim." Ian'ın sıırıtsı, ses tonu düzleşmesine rağmen devam etti. "Üç kez. Bir an gelir, sanatçı gerekli koşulları mürekkeple boyamaya başlar. markalar. Bir sonraki adımda, sanatçının katledilmiş kalıntılarıyla kaplanırdım.

Dagon etrafımda dans etti. Her denemeye özel bir konutun içinde başlamış olmam önemli değildi. Ayrıca her seferinde gündüz olması da önemli değildi. Etrafıma ördüğüm tuz duvarları da hiçbir işe yaramadı. Her seferinde kendimi aniden yeni bir yerde, kanlar içinde, Dagon'un şeytani kıcıyla güldüğü bir yerde buldum."

Başka bir iblise karşı, aldığı önlemler yeterli olurdu. Filmler vampirleri güneşte yürüyemez olarak tasvir ederdi. Bu doğru değildi. Vampirlerin özel bir eve girmek için davet edilmeleri de gerekmezdi. Ama bunlar iblisler için geçerliydi ve tuz onları asit gibi yakıyordu, bu yüzden bir tuz duvarı Dagon için aşılmaz olmalıydı.

Dagon'un zamanı durdurma yeteneği, tüm bunları aşmanın bir yolunu bulduğu anlamına geliyordu. "Dagon muhtemelen koruma dövmesinin ilk birkaç satırından sonra sana olan bağının zayıfladığını hissetmiştir," dedim. "Bağlantıyı kullanarak bulunduğunuz yere ışınlaması, sizin ve dövmeçilerin etrafında zamanı durdurması, sonra da güneşin dışına çekilmesi sadece birkaç dakikasını alırdı. Hepiniz kapana kısılmışken, Dagon iblis olmayan bir paralı asker çağırabilir, onu tuz duvarlarını yıkması için evin içine gönderebilir, sizi ve dövmeçileri dışarı çıkarabilir, sonra da hepinizi istediği karanlık, güvenli yere götürebilir."

"Sanatçıları öldürdüğü ve cesetleriyle beni süslediği yer." Ian bana dönmeden önce lavabodaki malzemelere dikkatle baktı. "Hâlâ o dövmeyi denemek istiyor musun?"

Beni tehlike konusunda uyarıyordu. Ne kadar da beklenmedik bir şekilde tatlı. Ama Dagon'a Ian'ı bulması için yeterli zamanı vermeye hiç niyetim yoktu.

"Bunun bir yolunu biliyorum," dedim ve Sümerce tek bir kelime söyledim. Bıçak tuzların üzerinde gümüşü bir su birikintisi halinde eridi. Ian'ın iki kaşı da havaya kalktı.

"Madem bunu yapabiliyorsun, o bıçağı kalbine sapladığımda neden eritmedin?"

Yumuşak bir alay attım. "Ve kan dolaşıma karıştığı için gümüş zehirlenmesi mi geçireyim?"

"Eğer bükmüş olsaydım, bu anında ölümden daha iyi olurdu."

Onu yalnız bıraktım. "Kıpırdamadan dur," dedim gözlerimi kapatarak. "Bu acıtacak."

Yumuşak bir sesle söylenen üç kelimeden sonra erimiş gümüş, kan, tuz ve büyü birbirine karışmıştı. Bundan sekiz kelime sonra, tüm karışımın artık havada süzüldüğünü anlamak için gözlerimi açmama gerek kalmadı. On üç kelime daha ve Ian kulak zarımı acıtan bir çığlık attı, çünkü o sihir-

aşılannmış karışım kasıklarına çarparak Dagon'un damgasının dumanlı karanlık desenlerini anında kapladı.

Gözlerimi açtığımda Ian şaşkınlıkla kasıklarına bakıyordu. Dagon'un damgaları artık kırmızı, siyah ve gümüşten oluşan karmaşık bir desenle kaplıydı. Gümüş, kan ve tuz deri seviyesinin ötesine yerleştikçe bu renkler yavaşça soldu. Dumanlı damgalar birkaç dakika içinde, Dagon'un Ian'ın ruhu üzerinde hâlâ hak iddia ettiğine dair görünür hiçbir kanıt kalmayınca kadar soldu.

Ian sanki Dagon'un aniden ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi banyoya baktı. Ben de hazırlıklıydım ama kravatının yer belirleyici kısmını kesmiştim.

markalar çok çabuk. Dagon değiştiğini hissettiğinde, Ian'la olan bağlantısı kopmuş olacaktı. Bu olmadan Ian'ı bulmasının hiçbir yolu yoktu, tabii nerede olduğunu zaten bilmiyorsa.

Ama neden yapsın ki? Ian çok fazla hareket ediyordu ve Dagon'un onu takip etmek için bir nedeni yoktu. Hele Ian iblisin doğaüstü GPS'inin kendi versiyonuyla işaretlenmişken.

Yine de birkaç gergin dakika sessizlik içinde geçti. Bu dakikalar Dagon'un geldiğini gösteren ani bir güç patlaması olmadan akıp gitmeye devam ettiğinde, Ian nihayet bakışlarımla buluştu. Yüz hatları her zamanki şeytani ifadesine geri dönmeden önce, beni delip geçen yeni bir şey yakaladım.

Umut.

Uzun zaman önce, ben kendimi umut etmekten aciz görürken bir başkası bana umut vermişti. Bu yüzden ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Hayatımı Kanun Koruyucusu olmaya adamamın nedeni de buydu. Ben istedim ki

Aynı umudu, güçlüler güçsüzlerden faydalandığında acı çeken herkese götürmek.

Ancak bazen yasalar yeterli olmazdı. Dagon bir iblisti, bu yüzden yasalarımız onun için geçerli değildi. Bu beni durdurmayacaktı. Dagon uzun zaman önce benim ve sayısız insanın hayatını mahvederek paçayı kurtardığını sanıyordu. Ama kurtulamadı. Sadece hesaplaşmasını ertelemişti. Dagon'u

O kadar çok hak ettiği adalet bana konumuma ve hayatıma mal olabilirdi, ama Bunlar ödemeye hazır olduğum bedellerdi. Benimki de dahil olmak üzere çok fazla kan uzun süredir akıtılmamıştı.

Bu yüzden Ian'a karşı bir şey hissetmek için kendime izin veremiyordum, bu konuda onunla ilişki kurabilsem bile. Duygularımı sadece bana karşı kullanırdı. Bu daha önce de olmuştu.

Ian sadece hayatı için savaşmıyordu. Aynı zamanda ruhu için de savaşıyordu. şu anda hedeflerimiz aynı olabilirdi ama aynı olmadığı anda Ian bana sırtını dönecekti ve yaptığım büyü beni sadece bir noktaya kadar koruyacaktı. Ondan sonra muhtemelen ölümüne savaşacaktık ve benim o ölümün benim olmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

şu anda bir ölüm kalım maçında değildik, bu yüzden ona gülümsedim. Bunu yaparken, bunun uzun zamandır ilk gerçek gülümsemem olduğunu fark ettim. "Gördün mü? Dagon artık seni bulamıyor."

Ian gülümseyerek karşılık verdi, zümrüt yeşili turkuaz bakışlarını aydınlatıyordu. "Bu da demek oluyor ki, dışarıda bir yerlerde Dagon öfkeden deliriyor."

Bölüm 5

Dagon artık görünmez olan markaları sayesinde Ian'ı takip edemeyebilirdi ama ben yine de buradan çıkmak için acele ediyordum. Ian haklıydı, Dagon çok öfkelenenecekti. Bu düşünce hoşuma gitse de tehlikenin de farkındaydım. Bu genelev, Ian'ın Dagon'la anlaşma yaptığı Minsk, Belarus'tan çok uzakta değildi. Dagon da benim yaptığımı yapabilirdi. Ian'ın gittiği bir genelev bulana kadar Belarus'taki daha tanınmış genelevleri araştırdı, sonra da oradan izini sürdürdü. Bu benim iki haftamı almıştı çünkü Minsk'ten Polonya'ya arabayla gitmem gerekmişti. Dagon ışınlanamıyordu, bu yüzden araştırması sadece bir gününü alabilirdi.

Bu yüzden akşam olmadan buradan uzaklaşmak istedim. Dagon'u tekrar gördüğümde, bu *benim* şartlarımla olacaktı, onun değil.

"Gel," dedim Ian'a. Gitme vaktimiz geçmişti.

Homurdandı. "Benimle bir köpekmişim gibi konuşmaya devam edersen ya bacağına çarparım ya da seni ısırıyorum."

İkisini de denerse ne yapacağımı söyleme isteğimi bastırdım. Dürüst olmak gerekirse, ukalaca davranıyordum. Eğer birlikte çalışacaksak, kendim için talep ettiğim saygının aynısını ona da göstermem gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedim, kelimenin üzerinde tökezleyerek. En son ne zaman özür dilemiştim? Hatırlayamıyordum, belli ki çok uzun zaman olmuştu. "Bu, ah, alışkanlık. Senin gibi vampirlerle sadece onları tutukladığımda ya da yargıladığımda muhatap oluyorum. Kanun Koruyucuları bu tür durumlarda bükülmez olmak zorundadır.

ya da yasanın kendisinin savunmasız olduğunu ima eder ki böyle bir

şey olamaz." "Tabii ki hayır," diye onayladı Ian, ancak gözlerini

devirerek ne kadar az düşündüğünü gösterdi

kanunları önemsiyordu. Sonra bana şaşırtıcı derecede ciddi bir bakış attı. "Sen

Muhtemelen kadın olduğun için iki kat daha sert olmak zorunda kaldın. Konseyin cinsiyetinizin sizi bu iş için fazla yumuşak yaptığını iddia etmesine izin veremezsiniz, değil mi?"

Ne kadar haklıydı. Cinsiyetçilik vampir toplumunda canlı ve iyiydi. Konsey üyelerinin çoğundan daha yaşlı ve daha nitelikliydim ama Yine de erkek Gardiyanlar tarafından alınan benzer kararlara kıyasla çok daha düzenli bir şekilde itiraz ediliyordu. Faillerin beni gördüklerinde her zaman kaçmaya ya da dövüşmeye çalışması, ancak birçoğunun daha zayıf, daha genç erkek Gardiyanlarla karşılaştıklarında teslim olması da aynı derecede rahatsız ediciydi.

Boğazımı temizledim ve daha uzlaştırmacı bir ton denedim. "Şimdi bana terbiyemi hatırlattığına göre, burada güvende olmadığımızı ve gitmemiz gerektiğini kabul ediyorsun, değil mi?"

Bana hızlıca sıırttı. "Kapıyı kapatan sensin, küçük Gardiyan."

Yirmi dakika sonra yola çıkmıştık. Daha erken yola çıkabilirdik ama bütün fahişeleri büyüleyerek ikimizden birinin orada olduğunu unutturmamız gerekti. Dagon'un pek çok yeteneği vardı ama vampirlerin değiştirdiği hafızaları kıramıyordu. Şimdi, bu genelev iblisin takip edebileceği bir izden daha azdı.

Ian, Varşova'ya doğru yaptığımız araba yolculuğu boyunca sessiz kalmış, cep telefonuyla meşgul olmuştu. Sessizliği memnuniyetle karşıladım. Bu bana bugünün beklenmedik kısımları üzerinde düşünmek için zaman verdi. Ian'ı idare etmek tahmin ettiğimden daha zor olacaktı. Bu durum ayarlamalar gerektirse de yeni bir plan gerektirmemeliydi. Kendini koruma arzusu güçlüydü ve ben de buna güveniyordum. Bu temeli oturtuktan sonra diğer sorunları çözebilirdim.

"Havaalanında ne işimiz var lan bizim?"

Ian'ın keskin sorusu düşüncelerimi böldü. Yarısından fazlası boş olan otoparka girdim. Burası özel bir havaalanıydı, bu yüzden kalabalık bir ticari havaalanında yaşanan sıkıntıların hiçbiri yaşanmıyordu.

"Uçuyorum," diye cevap verdim, ki bu çok açık olmalıydı. "Seni bulma umuduyla günler önce bir uçak kiraladım."

"Uçak mı kiraladın?" diye tekrarladı. "Bana şaka yaptığını söyle." Onun sorunu neydi? "Uçmaktan korkmuyorsun, değil mi?"

"Benim korktuğum tekneler, ama bu konu dışı. Konumuz, saygın bir şirket olduğunu varsaydığım bir şirketten uçak kiralamış olmanız.

En son görüldüğüm ülkenin büyük şehirlerinden birinde kolayca bulunabilecek özel bir havaalanı. Neden Dagon'a gideceğimiz yerin haritasını da çizmiyorsun?" Ona hırlamamak için ses tonumu yumuşattım. "Sahte isimler kullanıyorum.

Dagon biz olduğumuzu anlamayacak."

Ian'ın yüzü bastırmaya çalıştığım tüm kızgınlığı gösteriyordu. "Yasaları uygulamakta çok başarılı olabilirsin ama kaçak olmak konusunda öğrenmen gereken çok şey olduğu açık. Normal havaalanlarını ya da charter şirketlerini kullanmıyorsun.

Çünkü takma isimler yeterli değil. Dagon'da senin fotoğrafın olmayabilir ama benim var. Bir bakışta uçuş listesindeki John Doe olduğumu anlayacaktır. Ayrıca herkesi büyüleyerek burada olduğumuzu unutturamazsınız; çok fazla insan var, ayrıca güvenlik kameraları da var."

Ses tonu beni hâlâ kızdırıyordu ama haklı olduğu noktalar vardı. Onları görmezden gelmek aptallık olurdu. "Araba kullanmayı mı öneriyorsun?"

"Hayır, bu çok yavaş ve bizi yeterince uzağa götürmez."

"Sonra ne olacak?" Bu kez kızgınlığımı bastıramadım. "Benim özel bir uçağım yok ve dosyanızda önemli bir ayrıntı eksik değilse, sizin de yok."

Bana bıkkın bir bakış attı. "Dosyamda epey eksik olduğuna eminim ama kendi uçağı olan birini tanıyorum ve buradan çok uzakta değil."

"Arkadaşınızın uçaklarından birinin buraya gelmesi de Dagon'un takip edebileceğı bariz bir iz olmaz mıydı?"

Ian, "Bu vampirin arkadaşım *olmaması* dışında olurdu," dedi ve aramaya başladı.

Ian cep telefonunu eğmeden önce ülke kodunu gördüm ve diğer numaralar gözden kayboldu. Kırk. Romanya.

Sanılanın aksine Romanya vampirlerin uğrak yeri değildi. Çünkü dünyanın en güçlülerinden birine ev sahipliğı yapıyordu. Eğer Ian'ın aradığı kişi buysa, haklıydı. *Kimse* bu özel vampirin Ian'ın yardımına geleceğıne inanmazdı.

"Ian," diye aksanlı bir ses duydum hatta. Bu tek kelimeyle şüphelerim doğrulanmış oldu. "Senden haber aldığıma şaşırdım," diye devam etti Kazıklı Voyvoda.

"İnan bana Tepeş, seninle konuşmaktansa kendimi zımpara kağıdından bir dildo ile becermeyi tercih ederim."

Gözlerim büyüdü. Ian bunu gördü ve vampir olmadan önce bile toplu katliamlarından korkulan birine hakaret ettiği için umursamazmış gibi el salladı.

Ian, "Ama acilen radara yakalanmadan seyahat etmem gerekiyor," diye devam etti. "Uçağınızı ödünç almam gerekiyor. Sadece birkaç gün sürer. Polonya'ya ne kadar hızlı götürebilirsin?"

Diğer hatta sessizlik. Gerildim, yarı yarıya Ian'ın telefonunun alev almasını bekliyordum. Vlad sinirlendiğinde genellikle her şey yanardı. Ian, sadece ölmek isteyenler tarafından daha ünlü olan Drakula adıyla çağrılan Vlad'ın yakınında olmadığına sevinmeliydi.

"Polonya'nın neresinde?" Vlad sonunda cevap verdi.

Her kelime öfkeyle ısırmış gibiydi ama aynı fikirdeymiş gibi görünmesi beni şok etmişti. Vlad'ın Ian'a onu tam olarak nasıl öldüreceğini söylemesini beklerdim.

"Klomino'nun içinde büyük bir sinema kompleksinin kalıntılarını arayın. Önünde uçağın inmesi için yeterli alan olmalı ve Kalkış. Klomino çoğunlukla terk edilmiş durumda, ancak yine de hava karardıktan sonra gelin, böylece bir seyircinin çağrı numaralarını gösteren video çekme şansı daha az olur. uçak."

"Onları boyatacağım." Vlad'ın sesi keskinliğini koruyordu. "Uçak gece yarısına kadar orada olacak." Sonra telefonu kapattı.

Ian cep telefonundan hafıza kartını çıkarırken ısıklık çalmaya başladı. Sonra arabadan indi, hafıza kartını ve cep telefonunu yere bıraktı ve üzerlerine bastı. Ayağını kaldırdığında geriye sadece ezilmiş parçalar kalmıştı.

Ben de indim ve aracın onun tarafına geçtim. "Bunu nasıl yaptın?" İnanamayarak sordum.

Aşağı baktı. "Bot artı güç."

"O değil." Paramparça olmuş telefonunu elimi bir hareketle savuşturdum. "Vlad Dracul'un emrini yerine getirmesini nasıl sağladın?"

"Teklif mi?" Ian bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Çoğu zaman tam olarak modern bir kadın gibi konuşuyorsun, ama arada bir ağzından kaçıyor ve modern bir yanın olmadığını kanıtlıyorsun."

"Sorumu geçiştiriyorsun," dedim, her ne kadar kayma konusunda haklı olsa da.

"Vlad bana borçlu," diye cevap verdi Ian, artık obsidiyenden daha koyu bir tonda. Bir kez daha buz gibi karıncalanmaların omurgamda yarıştığını hissettim. Gerçek Ian kimdi?

Kendime rağmen beni eğlendiren kaygısız haydut mu? Yoksa içimdeki tüm alarm zillerini harekete geçiren tehlikeli adam mı?

"Kazıklı Voyvoda sana neden borçlu olsun ki?"

Bana eğik bir bakış attı. "Sadece Dagon, Vlad ve Vlad'ın karısının bildiği bilgilerle ortaya çıktığın için senin de bileceğini düşündüm."

Dagon'un Ian'ı ruhunu iblisle takas etmesi için kandırdığını bana söyleyen kişi gerçekten de Leila'ydı. Bu yüzden diğer işimi bitirir bitirmez Ian'ı aramıştım. Leila'ya Dagon'un Ian'ı nasıl kandırdığını soracak kadar önemsememiştım. Tek umursadığım Dagon'un damgaladığı bir vampir bulmaktı, böylece onu iblisi dışarı çekmek için kullanabilirdim. Şimdi keşke hikâyenin tamamını öğrenebilseydim diyorum. Ian'ın donuk ifadesine bakılırsa, bunu ondan duyamayacaktım.

Ian sessizliğimi cehaletimin kanıtı olarak algıladı ve omuz silkti. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan Vlad'la birbirimizden nefret etmemize rağmen -ki bu ona karşı olan hislerimi mümkün olan en hafif şekilde ifade ediyor- onun borcunu ödemekten kaçınmaması. Şimdi, buradan çıkmanın bir yolu var.

izi sürüldü."

"Affedersiniz."

İkimiz de döndük. Tişörtünde havacılık tesisinin adı yazılı olan genç bir adam binadan çıkmış bize doğru yürüyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye devam etti adam.

Tesisin otoparkında dikkat çekecek kadar uzun süredir tartışıyorduk. Bu genç adam ister güvenlik görevlisi olsun isterse sadece dikkatli bir kapıcı, yine de gitme vakti gelmişti.

Ian ona parlak bir gülümseme verdi. "Bu senin cep telefonun mu?" diye sordu, adamın cebindeki kare şeklindeki şişkinliğe başıyla işaret ederek.

Adamın tavrı kibarlıktan temkinliliğe dönüştü. "Neden?"

"Onu bana ver," dedi Ian, gözlerinden zümrüt bir parıltı yayılıyordu.

Adam cep telefonunu uzattı, Ian'ın bakışlarındaki güç karşısında başka bir şey yapamadı. Ian telefonu aldı ve iki eliyle pantolonunu indirirken dişlerinin arasında tuttu. Altında hiçbir şey yoktu ve kaşlarım havaya kalktı.

"Ne yapıyorsun?"

Ian bana sadece göz kırptı. Sonra pantolonu ayak bileklerinde, cep telefonunu dişlerinin arasından çıkardı, bir eliyle arkasında tuttu ve selfie çekti.

Çıplak kış.

"Bu çocukça davranış gerekli mi?" Sertçe sordum.

"Kesinlikle." Ian kıyafetlerini yeniden ayarlarken telefonu yine dişleriyle tuttu. İşini bitirdikten sonra fotoğrafı kontrol etti ve gülümsedi.

"Mükemmel."

Sonra cep telefonunu Şimdi ağızı açık kalmış olan görevliye geri verdi.
"Dagon adında sarışın bir herif beni aramaya geldiğinde ona bunu göster ve
öpmesini söylediğimi söyle."

Bölüm 6

Klomino'daki eski sinema salonunun kalan duvarının yanında bekledik. Ian haklıydı; tüm kasaba sanki onlarca yıl önce terk edilmiş gibi görünüyordu. Bu bölgeye en son İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gitmiştim. O zaman Sovyet ordusu burayı bir askeri üsse dönüştürmüştü. Artık tek yaşam belirtisi, eski tiyatronun etrafındaki molozlardan gelen birkaç zayıf kalp atışıydı. Muhtemelen mobil değillerdi. Telefonlar. Olsa bile, bu havada dışarı çıkmaya zahmet etmeyebilirlerdi. Hava çok soğuktu. Geçici sığınak arayan evsiz insanlar, şüphesiz.

Arabayı birkaç mil ötede bırakıp Klomino'ya kadar yürüdük. Çizdik. Bu şekilde daha az fark ediliyordu ama dışarıda uzun süre kalmayı düşünmediğim için kalın giyinmemiştim. Paltom daha çok üzerime bir şeyler alabilmek içindi.

soğuğa karşı korumaktan çok silahlar. Bir vampir olmak hipotermiye yakalanmayacağım anlamına geliyordu ama beni dondurucu soğuktan korumak için hiçbir işe yaramıyordu.

Bir rüzgâr daha içime işledi ve beraberinde kar kokusunu getirdi. Birkaç saat içinde beyaz bir Noel olacaktı. O zamana kadar çok uzaklarda olmayı umuyordum.

ilk kar taneleri düştüğünde.

Ian'a bir göz attım. Soğuktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve paltosu benimki kadar inceydi. Yine de o İngiltere'den, ben ise Orta

Doğu'nun daha sıcak ikliminden geliyordum. Bazı şeylerin geçişi bile zaman sulandırabilir. Soğuktan hoşlanmamam da bunlardan biriydi.

Cep telefonumu tekrar kontrol ettim. Gece yarısına çeyrek vardı.

"Umarım Vlad sözünden dönmek için bu geceyi seçmemiştir," diye mırıldandım, Ian'dan çok kendime.

Gökyüzüne kayıtsız bir bakış fırlattı. "Yapmayacak." Sonra tekrar bana baktı. "Birçok olasılığı gözden geçirdim ama aksanınızın kökenini bulamadım."

"Aksanım mı?" Yüzyıllar boyunca o kadar çok dilde ustalaşmışım ki, orijinal dilimden kalan tüm izlerden çoktan kurtulduğumu sanıyordum.

"Çok hafif," diye beni temin etti. "Yine de arada bir ortaya çıkıyor, sadece

Amerika ilk bayrağını diktiğinden beri popüler olmayan kelimeleri ara sıra kullanmanız gibi."

"Vampirler modern insanlar olmayabilir ama onlar gibi konuşmak için çabalamaya devam etmeliyiz," dedim Tenoch'un en sık verdiği öğütlerden birini tekrarlayarak. Sonra durakladım. Bunu neden paylaşmışım?

Başını salladı. "Çok doğru. "Biz" ve "biz" diye konuşursak kafaları kırarız. Her yerde *sen varsın*. Bazı eski vampirler modernleşmeyi reddediyor. "İnsanlara dönüşmeleri, yanıp sönen dişlerden daha hızlı olur."

Tenoch da aynı şekilde hissetmişti. Bu yüzden efendim, ister konuşma, ister giyim tarzı, ister tavır, ister teknolojik gelişmeler olsun, yeniyi kucaklamam konusunda bu kadar kararlıydı.

"Soruma cevap vermedin," diye devam etti Ian, gözlerinde bir parıltı belirterek. "Aksanını nereden aldın? Eski Sümer'den belki de? Sümerceyi şimdiye kadar duyduğum herkesten daha iyi konuşuyorsun."

"Ne zaman duydu?" Bu soruyu tersine çevirmek için sordum. "Uzun zamandır ölü bir dil."

Kaşları kalktı. "Evet, Sümer kültürünün çoğu da tarihe karıştı, bu yüzden kimse gerçek bir aksanı duysa bile bilemez. Arkadaş olduğum bir iblis bana öğrettiğinde Sümerce öğrendim. Sen nasıl öğrendin?"

İçten içe irkilmeme rağmen yüz ifademde hiçbir değişiklik olmadı. İblisler ve asıl vatanım hakkındaki bir konuşmanın savunma tarafına nasıl geçmişim? Konuşmayı yeniden yönlendirmek zorundaydım. Hızlıca.

"Bazı büyüler orijinal dillerinde daha etkilidir. Çeşitli büyü türleriyle savaşmakla görevli bir Yasa Koruyucusu olduğunuzda, bu dilleri öğrenmek size yakışır. Neden artık kimsenin konuşmadığı bir dili öğrenmekle uğraşasın ki?" Hafifçe alay ettim. "Yine de bunu sana bir iblisin öğretmesine şaşırmadım. İblisler insanlardan daha uzun süredir varlar ve Her ikisi de vampirdir ve çoğu iblisin vampirleri gördüğü gibi, yürüyen cesetlere karşı hayali üstünlüklerini kanıtlamaya bayılırlar."

Ian bunu düşünüyör gibiydi. "Makul." Sonra bana neşeli bir sırıtış fırlattı. "Ama hâlâ bir şeyler saklıyorsun. Emin ol, ne olduğunu bulacağım."

Yaklaşan bir uçağın gürültüsü cevap vermemi engelledi ki bu iyi oldu. Aksi takdirde onu tekrar öldürmekle tehdit edebilirdim. Bu da işleri daha da kötüleştirdi. Ian ölüm tehditlerini bir meydan okuma, bir şaka ya da bir afrodisyak olarak algılama eğilimindeydi.

İndikten sonra, şık uçak durmak için boş park alanının tamamını kullandı. Sonra bekledi, göze çarpmamak için dış ışıkları kapalıydı. Karanlıkta bir fener gibi. Uçağa doğru koştuk ve tam kapı açılırken ona ulaştık.

"Şerefe," dedi Ian, açık kapıdan içeri atlayarak. Sonra o kadar ani durdu ki arkasından atladığımda sırtına çarptım. Ian'ı kenara ittim, böylece artık kapının yarısından dışarı sarkmıyordum. Artık beni engellemediği için uçağın iki kişiden daha fazlasını içerdiğini gördüm. Vampir pilotlar.

Üçüncü bir vampir uçağın görkemli iç mekânındaki deri koltukta uzanıyordu. Uzun siyah saçları gözlerinin stygian tonuna uyuyordu ve teni benimkiyle aynı altın bronz rengindeydi. Onu görmeden önce hissetmeliydim ama dünyada aurasını sadece bir insan gibi hissettirecek kadar bastırabilecek güce sahip birkaç vampirden biriydi.

Bizi şaşırtmayı başardığı için Mencheres elini bıraktı ve görünmez bir şok dalgası uçağı doldurdu. Aurası üzerimde yuvarlanırken tenimde binlerce iğnenin patladığını hissettim. Aynı anda hava birden ağırlaştı, sanki okyanusa dönüşmüştü ve dibin ezici basıncına doğru dalıyorduk.

Geri adım atma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Mencheres dost olarak gördüğüm birkaç kişiden biri olsa bile zayıflık göstermeyecektim. Bırakın onuruna bir piramit inşa edilmesini, Mencheres'in dişleri olmadan önceki halini bile hatırlayacak kadar yaşlıydım.

"Lanet olsun," diye küfretti Ian. "Burada ne işin var *senin*?"

Ian'ın efendisi ona gülümsedi. "Mutlu Noeller, Ian." Sonra Mencheres'in karanlık bakışları üzerime dikildi. "Veritas," dedi, adımın üç hecesini de söyleyerek. "Lütfen en sevdiğim yavrularımdan biriyle ne yaptığını *sandığın konusunda* beni aydınlat."

Bölüm 7

Ian'la bakıştık. O tek bakışta, Ian'ın gerçek görevimizi açıklamamı istemediğini anladım. Ben de aynı fikirdeydim. Mencheres, vampirlerin uzun süredir devam eden uzak durma uygulaması söz konusu olduğunda eski okul dedikleri şeydi.

şeytanlardan. Bu yüzden bir tanesini öldürme girişimimizi gerçekten desteklemezdi. İblislerin güvenebileceği tek şey kendi ölümlerinin intikamını nasıl aldıklarıydı. Hiçbir mantıklı Efendi vampir halkını bu bataklığa soktu. Mencheres gibi akıllı biri, değer verdiği birinin de bunu yapmasını engellemek için aktif adımlar atardı.

İşte bu yüzden tüm yönetim konseyinin karşısına dikilmeyi Karşımdaki vampir. Birincisi, Mencheres niyetimizi bilirse bizi gerçekten durdurabilecek güce sahip tek vampir olabilirdi. Diğer yandan, onu en az birimizin ölümüne yol açabilecek bir işe bulaştırmak istemiyordum.

"Mencheres. Sizi görmek ne güzel," dedim en masum ses tonumla.

"Bana patronluk taslama," diye cevap verdi sinirli bir şekilde. Bu beni alarma geçirdi.

Mencheres bu bölgeyi bir düşünceyle dümdüz edebilirdi, bu yüzden nadiren canının sıkılmasına izin verirdi. "Vlad bana zaten Ian'ın ciddi bir sorun."

"Diiiiick," diye nefes aldı Ian. "Hem borcunu ödemek hem de intikam almak Vlad'a kalmış."

"Ian'ı bir şey için mi tutukladınız?" Mencheres bunu duymazdan gelerek bana sordu.

"Hayır," dedim, en azından bu konuda doğruyu söylediğim için rahatlamıştım.

Mencheres'in bakışları daraldı. "O zaman neden bir Kanun Muhafızı olarak onunla vakit geçiriyorsun? Ian'ın kanunları küçümsemesi sadece

bekarlığa olan nefreti."

Ian selamlamak için bir bardak kaldırıyormuş gibi yaptı. "Doğru, bu."

Hızlıca bir bahane bulmaya çalıştım. "Ben, ah"- modern terim neydi?

- "Tembellik etmek. Bazen rahatlamak için bunu yapıyorum."

"Yalan," dedi Mencheres sertçe. "Sezar, Brütüs tarafından bıçaklandığından beri hiç rahatlamadın. Ayrıca vampirleri neredeyse hiç sevgili olarak kabul etmiyorsun, yani-"

"Ah?" Ian araya girdi, bakışlarında ilgi kıvılcımları çakıyordu.

"Madem Ian'ı tutuklamıyorsun ya da onunla 'takılmıyorsun'," diye devam etti Mencheres. "Ne yapıyorsun, Veritas?"

İkna edici bir bahane bulamadım, bu yüzden yüzsüzlükle devam etmeye karar verdim. Tam boyuma göre doğruldum. "Ian kendi çizgisinin efendisidir ve kendi özgür iradesiyle benimle birlikte olduğunu size kendisi söyleyebilir. Gerisi sizi ilgilendirmez."

Mencheres bana öyle bir baktı ki sanki bakışları içimi delip geçiyordu. Hiç irkilmedim. Güç olarak neredeyse eşit olabilirdik ama tüm o büyük gücüne rağmen beni öldüremezdi. Kalıcı olarak değil.

Ian bariz bir sabırsızlıkla uçağın açık kapısına vurdu. "Bu sidik yarışına havada devam edebilir miyiz?"

Mencheres yıkıcı bakışlarını benden alıp Ian'ın üzerine dikti. "Neden? Ne tür bir beladan kaçmak için acele ediyorsun?"

Bu sefer kelimeler söylenmedi ama havada asılı kaldılar. Ian'ın kaskatı kesilmesinden o da bu sözleri hissetmişti.

"Hanımefendinin de dediği gibi, buraya kendi isteğimle geldim, bu yüzden sizi ilgilendirmez. Mutlu Noeller, Mencheres. Seni gördüğüme sevindim ama senin dönmen gereken bir eşin var ve bizim de gitmemiz gereken yerler var."

Mencheres gücünün daha fazlasını serbest bıraktı. Aurasının gücüyle tüm uçak sarsılmaya başladı. Kollarımı kendime sarma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Sanki bağırsaklarım içimden dışarı dökülecekmiş gibi hissediyordum. Ian'ın tek yaptığı Bu muazzam gösteriye cevabı esnemek oldu. Vampirlerin nefes almaya ihtiyacı olmadığından, bu sert bir orta parmak kadar barizdi.

Mencheres sonunda karanlık bir ses tonuyla, "Nasıl istersen öyle olsun," dedi. "Vlad'dan gerçeği öğreneceğim."

"Hayır satmayacaksın," dedi Ian hemen. "O serseri beni satacak olsaydı, çoktan satardı."

Mencheres tüm gücünü geri çekti. Midem bulandı ve paltom güçlü bir esintiyle savrulur gibi dalgalandı. Sonra eski firavunun bakışları Ian'a bakarken yumuşadı.

"Yaşadığımız onca şeyden sonra neden bana sırrını açacak kadar güvenmiyorsun?"

Bir an için acı Ian'ın bakışlarını kararttı ve ukala tavrı kırıldı. Aynı hızla, bu parıltılar kayboldu ve gülümsedi, yükselen koşu gibi parlak ve kendinden emin.

"Endişelenmeyin. Her şey kontrolüm altında."

Mencheres hiçbir şey söylemedi. Sessizlik bir ağırlığa dönüştü. zemini çukurlaştırdı. Cep telefonuma bakmadım ama dakikaların hızla geçtiğinin farkındaydım. Gitmemiz gerekiyordu. Yakında bu uçak yanlış kişilerin dikkatini çekecekti.

Mencheres tekrar, "Nasıl istersen öyle olsun," dedi.

Bir el hareketinden sonra kapı kendiliğinden kapandı. Ardından pilotlar uçağı geri döndürdü ve aşağıya doğru taksi yapmaya başladı. Birkaç dakika içinde havalanmıştık, şehrin soluk ışıkları altımızda giderek sönükleşiyordu.

Krem rengi koltuklardan birine oturdum. Çatışma sona erdiğine ve Polonya arkamızda kaybolduğuna göre artık rahatlamıştım.

aç olduğumu fark ettim. Dün sabahtan beri yemek yememiştim. Belki şansım yaver gider ve Vlad'ın uçağında birkaç kan torbası bulunurdu.

Mencheres koltuğunda arkasına yaslandı. Duruşu hâlâ rahattı ama bakışlarıyla karşılaştığımda bunun bir yalan olduğunu anladım. Gözleri siyahı andırıyordu.

bana bakarken elmaslar.

"Aynı efendiyi paylaşıyoruz ve birbirimizi binlerce yıldır tanıyoruz. Bu yüzden şimdi beni iyi işaretlemeni istiyorum, Veritas. Ian pervasız ve düşüncesizdir ama sen öyle değilsin. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlıyorsun, o yüzden bunu da benimle paylaşmayı reddettiğin planlarına dahil et: Seni tutacağım.

Ian'ı hangi entrikaya bulaştırırsanız bulaştırın ölmesinden sorumludur." "Mencheres," diye başladı Ian.

"Sözümü kesme," dedi sert bir sesle. "Haklısın; ben artık sana hükmedemem ama sen de bana hükmedemezsin. Eğer senin hayatına kayıtsız kalırsa intikamını almayı seçersem, bu *beni ilgilendirir*, seni değil."

Daha önceki meydan okuyan sözlerimizi bize geri fırlatmıştı. Dışlerim sıkıldı. Mencheres'in tehdidi Ian'ı ilgilendirmiyor olabilirdi ama artık beni ilgilendiriyordu. Blöf yapmazdı. Normal hareket tarzı, onu kızdıran herkesin kafasını telekinetik olarak koparmaktı. Bu tür bir kararlılık tehditleri gereksiz kılıyordu.

Mencheres beni tehdit etmek için zaman ayırmıştı. Beni dünyanın geri kalanı kadar kolay öldüremeyecek olsa da bunu ciddiye aldım. Bunun

yerine

efendisinin intikam yeminiyle rahatlayan Ian, öfkeli görünüyordu. "Sen nesin biliyor musun, Mencheres? Sen lanet olası bir helikopter annesin."

Kahkaha patlamamı bastırdım ve kimseyi kandıramayacak bir hırıltıya dönüştürdüm. Mencheres bana ekşi bir bakış attı ama şimdi onu sürekli çocuklarının üzerinde gezinen aşırı korumacı ebeveynlerden biri olarak hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Mencheres dikkatini Ian'a vermeden önce bana bir kez daha "bu hiç komik değil" bakışı attı. "Ölüme karşı bağıışıklığınız olacak kadar güçlü değilsiniz. Doğurduğum tüm vampirleri önemsiyorum ama çok azını kendi çocuğum gibi seviyorum. Sen o az sayıdaki vampirden birisin ve sende çok yanlış bir şeyler var. Vlad bu gece beni uyarmadan önce bile bunu hissedebiliyordum."

Ian geldi ve kolunu omzuma doladı. Sertleştım ama izin verdim, nereye gittiğini görmek istiyordum.

"Bu güzel cehennemi görüyor musun?" diye sordu. "O kadar güçlü ki, onun yanında sıkımın sürekli tetikte durmasını zar zor engelleyebiliyorum. Daha da önemlisi, beni hayatta tutmaya son derece önem veriyor. Bundan emin olabilirsiniz, her ne kadar benim *ölmeme* konusundaki kararlılığımdan emin olamasan da. öldürüldü."

Mencheres ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı. Yüz hatlarımı güven dışında bir şey göstermeyecek şekilde düzenledim. Ian başka bir yaklaşım sergiledi. Yavaş bir takdirle beni aşağı yukarı süzdü, sonra daha da yaklaştırdı.

"Ve yakında, bu küçük cadaloz beni bundan çok daha fazla nedenden dolayı hayatta tutmak isteyecek," diye mırıldandı.

Dostça görünmeye razıydım ama bana önceden belirlenmiş bir fetihmişim gibi davranılmayacaktı. Ian acıdan zevk aldığını mı iddia ediyor? Bakalım bundan ne kadar zevk almış.

Yan tarafına öyle bir dirsek attım ki, temas ettiğı tüm kaburgalar kırıldı. O yüksek sesle "oof!" diye bağırırken Onu da kırmaya yetecek bir güçle kolunu omzumdan çektim.

"Eğer sakin yanıma yaklaşırsa onu koparırım," dedim en hoş sesimle. "Ancak, Ian'ı hayatta tutmaya çok önem veriyorum, Mencheres," diye ekledim, tekrar ona dönerek. "Ne olursa olsun, tehdidiniz not edildi. Şimdi konuşmanıza kendi başınıza devam edin. Uçuşun geri kalanında ben kendime eşlik edeceğim."

Sonra uçağın onlardan en uzak bölümüne geçtim. Tüm bu süre boyunca birinin bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum ama Ian mı yoksa Mencheres mi olduğunu görmek için arkamı dönmedim.

Bölüm 8

Mencheres fazla kalmadı. Uçak Romanya üzerinden geçince ayrıldı. Önce pilotların inmesini sağlayabilirdi. Bunun yerine, gücünü kullanarak Kapının üzerinde görünmez bir bariyer vardı, böylece kapıyı açtığında feci bir kabin basıncı kaybı yaşamayacaktık. Sonra dışarı atladı, uçağın kapısını kapattı ve gücüyle yeniden mühürledi ve uçup gitti.

Mencheres normalde yetenekleriyle bu kadar gösterişli değildi. Dramatik çıkış şekli de başka bir uyarıydı. Ian'a düşkün olduğunu biliyordum ama *bunu* beklemiyordum. Mencheres, Ian'ın hayatına mümkün olan en büyük saygıyı gösterdiğini açıkça belirtiyordu ve ben de öyle yapsam iyi olacaktı.

Bu bir sorundu. Mencheres'e Ian'ı hayatta tutmak için yatırım yaptığımı söylediğimde ciddiymdim ama bu yatırımın bir son kullanma tarihi vardı. Ian, Dagon'u tuzağıma düşürmeyi başardığında odağım İblisin gecikmiş adaletine. Ian'ın hayatını korumak için değil. Şimdi, *hem Ian'ın hem de* benim hayatta kalmamı sağlarken Dagon'u öldürmek zorunda mıydım? Nasıl?

"Tanrı'ya şükür sonunda gitti," dedi Ian, uçağın benim olduğum tarafına doğru ilerleyerek.

Onu görmezden gelmeyi düşündüm. Ne de olsa ona kendi arkadaşlığımı sürdürdüğümü söylemiştim. Sonra, son bir saattir merak ettiğim şeyi sormaya karar verdim.

"Mencheres'e Dagon'dan bahsetmeyi neden reddediyorsun?"

Dudakları gerildi, sonra bunu umursamaz bir gülümsemeyle örttü. "Çünkü eğlencemizi mahvederdi."

"Onun gücü çok faydalı olabilir," diye belirttim.

"Sence bir *iblisi* ortaya çıkarmak için beni yem olarak kullanmayı kabul eder mi?" Ian gözlerini devirdi. "Saflık sana yakışmıyor."

"Öyle değil," diye kabul ettim, ses tonum sertleşmişti. "O yüzden Mencheres senin ruhunun tehlikede olduğunu bilse *hiçbir şeyi kabul etmezmiş gibi* davranmayı bırak. Ben kabul etmedim. Bunu iki saat önce biliyordum ama şimdi çok açık. O zaman neden ona Dagon'dan bahsetmeyi reddediyorsun? hayatta kalma şansı?"

"Sana bir neden borçlu değilim," dedi Ian, arkasını dönerek.

Koridordan aşağı inmeden önce onu yakaladım. "Evet, biliyorsun. Mencheres sen ölürsen beni öldüreceğini söyledi, o yüzden ben hayatta kalırsam ve sen kalmazsan en eski müttefiklerimden biriyle ölümüne savaşmak zorunda kalacağım. En azından *nedenini* bilmeden bunu yapmayı reddediyorum."

Ian'ın çenesi sıkıştı ve gözlerinden zümrüt rengi parladı. Aynı zamanda, sanki içindeki vahşi bir şeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi kaslarının ellerimin altında kıvrıldığını hissettim. Havada birkaç bin fit yükseklikte olmasaydık, bana saldırmak üzere olduğunu düşünürdüm. Ama bu şartlar altında kavga edersek, uçağı düşürebilirdik ve bu da daha büyük sorunlara yol açabilirdi.

ikimiz için de sorun.

Ian sonunda, "Mencheres beni kurtardı," dedi.

Onu bırakmadım. "Tüm vampirler doğurdıkları insanları kurtarır. Hepsi bu kadar olamaz."

Şimdi elleri benim de omuzlarıma indi. "Hiç kayboldun mu? Nerede olduğunuzu bilmemekten bahsetmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla kayboldun demek istiyorum.

Yüzlerce yıl önce, daha da sert olan Avustralya taşrasına gitmek için acımasız bir Yeni Güney Galler cezaevi kolonisinden kaçtım. Susuzluktan ölüyordum, yarı kördüm.

Güneşin altında ve yerel vahşi yaşamla mücadele etmekten acı içinde kıvranıyordum. Timsah ya da zehirli yılan tarafından öldürülmeyi ummak uzun sürmedi, böylece daha fazla acı çekmek yerine hızlı olacaktı, ama bunların hiçbirisi en kötü kısmı değildi." Sesi kalınlaştı. "En kötüsü kimsenin seni kurtaracak kadar önemsemediğini bilmektir. Sonsuza dek hatırlayacağın şey bu. Fiziksel acı ya da hiç bitmeyen korku değil, tamamen yalnız olmanın ve bu şekilde öleceğini bilmenin çaresizliği. Hiç böyle kaybolmuş muydunuz?"

Anılar o kadar güçlü ve hızlı bir şekilde yüzeye fırladı ki, boğazım kapandı ve gözyaşlarımın anlık dalgalanmasıyla gözlerim acıdı. İçimde uzun zamandır gömülü olan bir şey çılgılık atmaya başladığında bu gözyaşlarının düşmesine izin vermemek için tüm irademi kullandım.

Tenoch! Beni kurtardın ve bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni hayal kırıklığına uğrattım.
Çok üzgünüm, sevgili efendim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. . .

Gözlerimi Ian'dan kaçırmak zorundaydım yoksa kontrolümün geri kalanını da kaybedecektim. Kendi acımın yankısının Ian'ın bakışlarındaki çıplak duygularda yansımaları görmeye dayanamıyordum. Gerçek duygularını açığa vurmaktan hoşlanmıyor olabilirdi ama bunu yaptığında, tüm yakıcı yoğunluğuyla ortaya çıkmalarına izin veriyordu.

"Evet." Sesimin kesilmesinden korktuğum için kelimeyi güçlükle çıkarabildim. "Daha önce de böyle kaybolmuştum." *Birçok kez.*

Beni öyle aniden bıraktı ki, kendimi sabitlemek için bir adım geri attım. "O zaman Mencheres'e gerçeği söyleyerek onu incitmeyi neden reddettiğini biliyorsun. Dagon beni öldürürse Mencheres yas tutar ama ruhumun da kaybolduğunu bilirse ..." Dudakları büküldü. "Dagon'la yaptığım anlaşmadan önce bile ona o lekeli, pörsümüş kabuğu umut etmesi için bir neden verdiğimden değil, ama Mencheres bende hep en iyisini gördü ve bunu bu dünyada başka kimse için söyleyemem."

Tenoch da her zaman içimdeki iyiliği görmüştü. Ayrıca benden asla vazgeçmedi, kendinden vazgeçtiğinde bile. Eğer onu bir an daha acı çekmekten kurtarabilseydim, bunu yapardım. Memnuniyetle. Bu yüzden tek bir cevabım vardı.

"Mencheres'e Dagon'la yaptığın anlaşmadan bahsetmeyeceğim." "Asla," diye vurguladı Ian, bakışlarını karşılayabilmem için çenemi eğerek.

Onun canlı turkuaz gözlerine baktım ve yeminimi tekrarladım. "Asla."

Sonra gülümsedi. Daha önceki acılarından kalan çizgiler sanki hiç orada olmamışlar gibi yüzünden silindi. "Harika. Şimdi, seni takip etmem gerektiğine göre -ve *bunun* yakında değişmeyeceğini düşünme- Dagon'u öldürmek için şüphesiz sıkıcı olan planını dinleyelim."

Yüzeye çıkardığı acıyı, uzun zamandır onu barındıran hücre tarafından kontrol altına alınana kadar geri çekmeye zorladım.

"Şey," dedim, ikimiz de numara yapıyor olsak da sesim onunki kadar hafifti, "seni diğer büyücülerin, cadıların ve iblis-kinlerin önünde tehlikeyi neredeyse umursamaz bir şekilde göstererek başlayacaktım, böylece bunun haberi Dagon'a ulaşabilirdi."

Ian güldü, boğazının solgun genişliğindeki titreşimleri görebildiğim kadar başını geriye attı. Durup bakışlarımla buluştuğunda dudaklarında şeytani bir kıvrım vardı ve bakışları daha önce hiç görmediğim bir ilgiyle aydınlanmıştı.

"İşte *şimdi* konuşmaya başladın."

Bölüm 9

Birkaç gün sonra, Niagara Şelaleleri'nin Kanada tarafındaki Horseshoe, Ontario'daydık. Otel odamızın tavandan tabana pencerelerinden şelalelerin harika manzarasını seyrediyordum. Kış olduğu için ne kadar kalabalık olduğunu görünce şaşırdım. Belki de diğer insanlar yılbaşını burada kutlamayı tercih eden turistlerdi. Belki birkaç kişi daha Şelalenin etrafındaki kayaları ve ağaçları göz kamaştırıcı buz katmanlarıyla kaplayan oluşumları görmek için son don olayından sonraki sıcaklıklar.

Her iki durumda da, bu bizim avantajımıza olur. Gerekirse kalabalığın içinde kaybolabiliriz. Ayrıca, bu şelalelerin ürettiği inanılmaz enerjiyle, bir büyüü beslemek için suyla olan bağlantımdan yararlanmak kolay olurdu. Son çare olarak, şelalenin kendisi koruma sağlayabilir. A Onlardan sürekli sis yükseliyordu ve bu sisin içinden geniş bir alana dağılabilen birkaç iblis kovucu tuz bombam vardı.

Ian süitin ikinci yatak odasından çıktı. Kalçalarından aşağı sarkan siyah deri bir pantolon ve gümüş rengi bir gömlek giymişti. Ian yaklaştığında gömleğinin çok şeffaf olduğunu ve gizlediğinden çok daha fazlasını ortaya çıkardığını gördüm. Ian'ın

Kusursuz teni kumaşın altında parlıyor, göze çarpıyor ve onu tutuyordu. Bu yüzden böyle tamamen uygunsuz bir giysi seçmiş olmalıydı. Sıfıra yakın hava sıcaklığına tek göndermesi botları ve koluna astığı kalın paltosuydu.

Beni görünce güldü. "O saçma üniformayı mı giyiyorsun? Diğerini şaka olsun diye odamda bıraktığını sanıyordum."

Uzun kollu, yüksek yakalı siyah üniformama bir göz attım. "Bu gece bunları giymek zorunda olmamızın bir nedeni var."

"Dur tahmin edeyim: Storm ve Cyclops kostümü mü giyiyoruz?"

Lastikli üniformalara olan ihtiyacı açıklamak üzereydim ki durakladım. Bırakın, defalarca başarısız olduğu gibi, benim liderliğimi takip etmemenin sonuçlarıyla uğraşsın.

"Nasıl istersen öyle olsun," dedim, yüksek topuklu ayakkabılarımı baldırlarımı kavrayan kalın lastik çizmelerle kaplayarak.

Ian'ın acıyan bakışları üzerimde gezindi. "Eğer sosyalleşirken böyle giyiniyorsan, neden hâlâ bekâr olduğunu anlamaya başlıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bekar olduğumu nereden biliyorsun?"

Yanına geldi. "Günlerdir birlikteyiz ama bir kere bile arayıp sormadın. Ayrıca, kesinlikle bekâr *kokuyorsun*. Eğer bekârlık bir koku olsaydı, kendinizi onunla ıslatılmış olarak düşünün."

Bunu görmezden geldim. "Ayrılmadan önce, görünüşümü değiştirmek için glamour kullanacağım. Tanınmak istemediğimi söylememe gerek yok sanırım."

"Her vampir, bir Kanun Muhafızının onları büyü yaparken yakaladığını fark ettiğinde canını kurtarmak için kaçmasın diye mi?" diye ekledi.

"Aynen öyle." Bununla birlikte, başımın üzerine ince elenmiş bir toz serptim ve Ian'ın bilmemesi gereken bir dilde konuştum.

Bana eğlenerek baktı. "İzlandaca duymayalı uzun zaman oldu. Bu arada mükemmel telaffuz."

Lanet olsun! Sonunda onu şaşırtmak için Klingonca konuşmam mı gerekiyordu? Dişlerimi sıktım ama büyüü bitirdim. Etkisini gösterdiğinde yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Yavaş bir ıslık çaldı.

"Kahretsin. Ben."

Altın bronz tenim aynı kalmıştı ama saçlarım artık daha uzun, daha gür ve platin sanılabilecek kadar açık sarıydı. Altın ve mavi röfleler saçlarımın arasından geçerek üç renkli kütleye doğal olmasına rağmen boyalı bir görünüm veriyordu. Koyu mavi-yeşil gözlerim de gümüş rengine dönmüştü ve topuklu ayakkabılarımla onun altı-iki bedeninin hemen altında olana kadar uzamıştım.

Benim vücudum da dolmuştu. Onun yarı kilosunda olup olmadığımı merak etmesine neden olan hafiflik gitmişti. Artık göğüslerim de kalçalarım gibi yuvarlak ve cömertti, kollarım ve bacaklarım da kaslarla doluydu.

Kokum bile değişmişti. Ian'ın bakışları vücudumun ayrıntılı bir haritasını çıkardıktan sonra sürekli yüzüme dönüyordu; daha önce orta derecede güzel olan yüz hatlarım şimdi güzelliğin ürkütücü tarafındaydı.

Onun takıntısını görmezden geldim ve saçlarımı başımın üstünde bir düğüm haline getirdim. Sonra üzerine lastik bir başlık geçirdim ve onu yakamın içine soktum, böylece

tamamen kaplıydı. Son dokunuş dirseklerime kadar inen sıkı lastik eldivenlerdi.

Ian sonunda bakmayı bıraktı. "Eğer amacın bu muhteşem görüntünün etkisini azaltmaksa, başarısız oldun. Önce gülünç tulumuna gülseler bile herkes yine de seninle sevişmek isteyecek. Bu kadar göze çarpmak istemiyorsan daha az göz kamaştırıcı bir görünüm sergilemeliydin."

"Buraları ziyaret ettiğimde her zamanki görüntüm bu," dedim, ki bu doğrudu.

"En azından bu beni beşik hırsız olarak anılmaktan kurtaracak," dedi Ian neşeyle. "Hoş olabilirsin ama normal görünüşünle her zamanki randevularımdan birinden çok bir balo kraliçesine benziyorsun."

"İtibarınızı koruyabildiğim için çok mutluyum," dedim sahte bir tatlılıkla. "Daha da önemlisi, bu görünümümle, eğer burada olan varsa, eski arkadaşlarım tarafından tanınabilirim. Hızlı bir kaçış planlamamız gerekirse müttefikler işimize yarayacaktır."

"Büyülü yerlerde arkadaşların mı var?" Gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Neden, küçük Muhafız, gerçekten de zaman zaman 'gecekonduya' gidiyor musun?"

"Benim kadar yaşlı olduğunuzda, bir noktada her şeyden biraz yaparsınız," diye kaçamak bir cevap verdim.

Kıkırdaması eğlence ve şehvet dolu alçak bir gümbürtüydü. "Hayal edebileceğimi söyleyebilirim ama bana göstermeni tercih ederim."

Ona sert bir bakış attım. "Bu hayatta değil."

Dramatik bir iç çekiş yaptı. "Başka bir cinsel istifçi daha. Görünüşe göre bu günlerde onlardan kaçmak mümkün değil. Olmamız gereken yerler ve acımasızca alay etmemiz gereken bir iblis var, o yüzden işe koyulalım, olur mu?"

Zorlukla giydirilmiş göğsüne ve ince deri pantolonuna son bir kez bakarken gülümsememi gizledim. "Evet, yapalım."

"Ne dedin lan sen?"

Şelaleden gelen ses çok yüksekti, ama Ian'ın neden böyle olduğunu düşünmedim. beni duymamış gibi davranıyordu. Sadece söylediklerimden hoşlanmamıştı. Bu yüzden tekrarlamaktan zevk aldım.

"Şelalenin üzerinden geçebilmek için nehre atlamalıyız."

Kalın buz parçalarının düzenli olarak birbirine çarptığı çalkantılı sulara baktı. "Hem de nasıl."

"Gideceğimiz yer, herhangi birinin içeri girmesini engellemek için yazılmış," dedim sırtışıma bastırarak. "Yeni büyülü versiyonunu bilmiyorum"

bir şifre, ama eskisini hatırlıyorum. Doğru sembolü takarken Bridal Veil Şelalesi'nin üzerinden geçmeyi gerektiriyor." Sonra dayanamayıp ekledim, "Sana üniformayı giymeni söylemişim. Bir dahaki sefere beni takip et."

Bana gerçekten şeytani bir bakış atmadan önce buz gibi köpüren suya baktı. "Şimdi zaferinin tadını çıkar. Sana bunun karşılığını ödediğimde ben de kendiminkinin tadını çıkaracağım." "Ooh, sıcak, su geçirmez botlarımın içinde titriyorum," diye alay ettim, sırtışıım

Sonunda özgürlüğüne kavuşuyor.

Paltosunu, gömleğini ve botlarını çıkarıp yakındaki bir ağacın dibine koyarken ters ters bakmaya devam etti. Sonra nehre küskün bir bakış attı. "Topuzlarım buz küplerine dönüşecek."

"Muhtemelen," diye kabul ettim ve botumun içinden küçük bir allık kabı çıkardım. İçindeki madde allık değildi, bu yüzden önce kendi yüzümde, sonra da Ian'ın yüzünde gerekli izleri bırakırken görünür bir iz bırakmadı. İşim bittiğinde kabı bir kenara attım ve etrafa son bir kez baktım.

Kimse bizi izlemiyordu. Bu saatte dışarıda kalan az sayıdaki turist şelalenin baş kısmına yakındı; burada kükreyen suların üzerinde parlayan rengârenk ışıklar şelaleye uhrevi bir görünüm veriyordu.

Elimi uzatırken Ian'a "Elimi tut," dedim. Tutuşum güçlüydü ama bu sular da öyleydi. Ayrıca, yüzeyin altında gizlenmiş birçok kaya vardı ve tüm bunlar şelalenin üzerindeki tehlikeli düşüşten *önceydi*.

Alırken parmakları benimkileri sıktı. Sonra sırtarak beni şaşırttı. "Soğuğu tercih *ettiğimi* söyleyemem ama bunu daha önce yapmayı düşünmüştüm. Ölmeden önce yapılacaklar listemden bir maddeyi daha geçmenin şerefine!"

Bununla birlikte beni hızla akan suyun dondurucu derinliklerine çekti. Yüzümdeki çıplak tene çarptığında bir nefesi bastırdım. Aşırı soğuk donma hissi vermiyordu, *yakıyordu*. Ian'ın ne kadar acı çekiyor olabileceğini hayal ettiğimde anında kendimi suçlu hissettim. Kauçuk giysileri giymesi için otele geri dönmesi konusunda ısrar etmeliydim.

Ian'ın kafası su yüzeyine çıktığında çıkardığı kükreme içime daha fazla suçluluk duygusu çarpmasına neden oldu. Güldüğünü fark ettiğimde bu şaşkınlığa dönüştü. "Lucifer'in alevli osuruğu, işte *bu* acıtıyor!" diye bağırarak beni bir çemberin içinde döndürmeye çalıştı. Su çok güçlüydü. Sadece ikimizi de suya batırmayı başardı.

Tekrar su yüzeyine çıktığımızda, "Bundan zevk alıyor olamazsın," diye mırıldandım.

"Haklısın!" diye bağırdı, akıntılar yüzüne su çarpmaya devam ettiği için kelimeler dalgalı çıkıyordu. "Kaç tane sahne gerektiğini biliyor musun?"

Bunu kopyalamak mı?"

Akıntı cevabımı bastırmadan önce "İstemiyorum," demeyi başardım. Uçurum yaklaştıkça hızlanmaya başlamıştık. Bridal Veil Niagara Şelalesi'nin en küçük parçası olabilirdi ama yine de çok önemli bir şelaleydi.

"Brace!" Su ufku aniden kaybolduğunda ellerini tüm gücümle kavrayarak bağırdım.

Şelaleden geçerken yine güldüğünü duyduğumu sandım ama emin olamadım. Suyun gürültüsü beni sağır etti.

Bölüm 10

Ciğerlerime dolan suyu öksürerek dışarı attım ve Ian'ın da aynı şeyi yaptığını duydum. Şelalenin arkasındaki oyuk ikimize de uyuyordu ama ben

artık ötesinde bir mağara da yoktu. Buraya en son geldiğimden beri bir noktada mağara yıkılmış olmalıydı. İyi ki gideceğimiz yer orada değildi.

Hâlâ Ian'ın elini tuttuğumu fark ettim ve sonunda bıraktım. Hemen kollarını ve gövdesini ovmaya başladı. "Bana sıcak olduğunu söyle. Nerede olacağız?" dedi dişlerini gıcırdatarak. Buz gibi acının heyecanını üzerinden atmış gibi görünüyordu.

"Öyle olmalı," dedim yine kendimi suçlu hissederek.

Oyuğun en uzak köşesine gittim. Güzel, girişi işaretleyen büyük, düz kaya hâlâ oradaydı. Yüzümü en düz kısma yasladım ve alnımdaki görünmez sembolün kayaya değdiğinden emin oldum.

Bir saniye sonra taş çözüldü ve bir giriş yolu belirdi. "Bu taraftan," dedim.

Ian ayağa fırladı ve beni yeni kapıya kadar takip etti. "Biri bu işaret olmadan geçmeye çalışırsa ne olur?"

"Eğer diğer sihirli geçiş koduna sahip olmasalardı, duvar yeniden maddeleşecek ve suratlarına çarpacaktı."

Bir homurtu çıkardı. "Etkili."

Öyleydi, bu da burayı sihre meyilli olanlar için favori bir tür gizli mekan haline getirmişti. Şelalenin üzerinden geçerek buraya ulaşmak zahmetliydi ama içeri girmenin başka yolları da vardı. Eğer buradaki eski dostlarımla iletişim kurma zahmetine katlansaydım, bu yolların neler olduğunu öğrenebilirdik.

ve şelalenin üzerinden geçip sıırıslıklam olmaya gerek kalmadan kayalıklardan aşağı bu girişe tırmandı.

Dar geçidin derinliklerine doğru yürürken kapüşonumu, lastik botlarımı ve ıslak elbisemin geri kalanını çıkarmaya başladım. Altına, Ian'ın gördüğünde dikkatini bir anda başka yöne çeken, vücuda oturan siyah kadife bir elbise giymiştim.

"Rufus'u aramakla başlayacağız," dedim saçlarımı topuzundan sıyırırken. "O benim eski bir arkadaşım..."

Geçit geniş, açık bir alanda sona erdiğinde sesim kesildi. Buraya en son geldiğimde, sayısız küre odanın etrafında süzülüyor, güzel, gümüşü ışıltılarıyla her şeyi aydınlatıyordu. Aynı zamanda insanlar, müzik, kahkaha ve sihirle doluydu. Şimdi ise terk edilmiş bir mezar kadar sessiz ve boştu. Odanın içine doğru yürüdüm, eski büyüün kalıntıları örümcek ağları gibi bana dokunuyordu. Bildiğim yerden geriye kalan tek şey buydu. Diğer her şey gitmişti.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım.

Ian etrafına bakındı, sonra derin bir nefes aldı. "Neredeyse hiçbir yerde koku yok. Burası en azından on yıldır hareket görmemiş. Buraya gelmeyeli ne kadar oldu demiştin?"

"O kadar da uzun değil," diye başladım, sonra durakladım. Sanırım uzun zaman *olmuştu*. "On yıl önce mi? Yirmi mi?" Sessiz kaldığımda bakışları daha da keskinleşti.

"Daha fazla mı?"

"Doksan yıldan biraz fazla," dedim, utangaçlığın üzerime çöktüğünü hissederek. "Doksan mı?" diye tekrarladı inanamayarak. "Ne halt etmeye bunu seçtin?"

"o zaman?"

"En son gittiğim büyü kulübüydü," diye itiraf ettim.

Kaşları neredeyse saç çizgisine doğru uçuyordu. "*Doksan yıl mı? Vay canına, bu kadar gergin olmana şaşmamalı! Dünyadaki tüm yaşlılar son zamanlarda senden daha çok gevşedi.*"

Sertleştım. "İğnelemeyi takdir etmiyorum-"

"Ve ben de taşaklarımın piskoposuma donmasından hoşlanmıyorum," diye araya girdi. "Yine de buradayız ve madem dürüst davranıyoruz, dışlerinize bir şey takılmış."

"Ne?" Gerçek bir yemek yediğimi hatırlamıyorum.

"Öndeki iki kapının arasında," dedi ve küçük bir kap çıkardı. Cebinden kozmetik aynası çıktı. Yanında bunu getirdiğine göre sandığımdan daha kibirli olmalıydı. Silah getirmiştım.

"Kendiniz görün," dedi ve pudra kutusunu açık tuttu.

Aynaya baktım ve karanlık mağara yok olurken, sonsuz sayıda ayna etrafımı sarmak için fırladı. Kaçmaya çalıştım ve daha fazlası ortaya çıkarak yolumu kapattı. Öfkeyle en yakındakine yumruk attım. Parlak, yansıtıcı yüzey çatlamadı bile. Bunun yerine, kendimin sonsuz kopyalarından başım dönmeye başlayana kadar daha fazla ayna belirdi.

"Lanet olsun sana, Ian!" Başka bir aynayı yumruklayarak bağırdım. Bir kez daha yumruğumu acıtmaktan başka bir işe yaramadı.

Onu göremiyordum ama kulaklarımda gümbürdeyen kahkaha kesinlikle ona aitti. "Dişinde bir şey var' lafına kandığına inanamıyorum. Gerçekten küçük Gardiyan, bu senin kadar yaşlı olmalı."

Bundan kurtulma çabalarımı durdurdum. Bunlar sadece aynaları ve kendi şaşkınlık hissimi artırmaya yaradı. "Etkileyici Büyü," dedim içimden akan öfkeyi gizleyen bir ses tonuyla. "Nereden öğrendin bunu?"

Bir kahkaha daha, bu sefer sesi daha yakındı. "Beni ve diğer birkaç vampiri büyüünün içinde yakalayan bir cadıdan. Büyü sona erece kadar hiçbirimiz kurtulamadık. Daha sonra büyüüyü üzerlerinde kullandığımızda büyücüler bozamadı.

Mencheres bile bunu duymamıştı. Bu yüzden size karşı işe yarayacağını düşündüm."

Aslında bana daha önce hiç görmediğim bir büyü göstermişti. Bu kadar öfkeli olmasaydım etkilenirdim. "Henüz kendini tebrik etme. Bundan kurtulmaya çalışmakla işim bitmedi."

Sanki daha rahat bir pozisyona yerleşmiş gibiydi. "Elbette elinden geleni yap ama büyü üç saat içinde sona erecek. O zamana kadar bir çıkış yolu bulamazsan ben kazanırım."

Onu dondurmak için yeteneklerimi kullanarak daha fazla zaman kazanabilirdim ama mecbur kalmadıkça bu gücü kullanmazdım. O zamana kadar deneyecek başka numaralarım vardı.

İlk saatin sonunda Ian'a bildiğim her dilde küfrediyordum ama bunu kafamın içinde yapmaya özen gösteriyordum çünkü küfürleri seslendirmek onu sadece eğlendiriyordu. İkinci saate girdiğimde öfkelenmeyi bırakmıştım. Bunun yerine, giderek artan bir heyecan duygusuyla büyüünün sınırlarını test ediyordum.

Şimdiye kadar onu yenmeyi başaramamıştım. Tüm doğaüstü gücümü aynalara püskürtmek onları kırmak için hiçbir işe yaramadı. Sonunda her şey hareketsizken aynaların etrafında hareket etmek için zamanı dondurmaya başvurdum. İşe yaramadı. Aynaları yumruklamak ve tekmelemek sadece onları çoğaltmaya yaradı. Bu yüzden

botlarımın içine sakladığım gümüş bıçaklardan birini onlara sapladım. Aslında, aynalar zarar görmeye karşı o kadar dayanıksızdı ki, sonunda gerçek olamayacakları sonucuna vardım.

Öyle olsalardı, en azından birinde kılcal bir çatlağa neden olabilirdim. Bunu yapmamış olmam, muhtemelen *yaptığımı sandığım* şeylerin hiçbirini yapmadığım anlamına geliyordu. Tek bildiğim, hâlâ Ian'ın bir tuzağa dönüştürmek için hecelediği aynaya ilk baktığımda olduğum yerde durduğumdu.

Eğer öyleyse, aynaları yok etmeye ya da onlardan kaçmaya odaklanmamalıyım. Onlara hiç dikkat etmemeliydim. Bunun yerine, yapmam gereken kendime odaklandım. Gözlerimi kapattım ve kendimi merkeze yerleştirmek için derin nefesler aldım.

Ian oturduğu yerden kımıldamış gibi bir ses geldi. "Nefes mi alıyorsun? Meditasyon yaparak bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Daha önemli bir konuya odaklanmak için ses tonundaki eğlenceyi görmezden geldim: Ne yaptığımı fark etmişti. Daha önce eylemlerimle ilgili herhangi bir yorumda bulunmamıştı. Bu sadece benim hiçbir şey yapmadığıma dair şüphelerimi güçlendirdi. Ian, diğer çabalarım bir yana, aynaların arasından geçmeye çalıştığım için benimle alay etmekten kendini alamazdı.

Nefes alış verişime odaklanmaya devam ettim, ta ki irade gücüm sayesinde, hala konuşuyor olmasına rağmen Ian'ı artık duyamaz hale gelene kadar. Birkaç dakika sonra, bu çile başladığından beri farkında olmadığım bir şeyin farkına vardım.

Altımdaki soğuk, sert taşı hissediyorum.

Yerde olmalıyım. Kollarımın, bacaklarımın ve gövdemin soğukluğuna bakılırsa yere yayılmıştım. Uzunluğumun ne kadar soğuk hissettiğini düşünürsek, tüm zaman boyunca böyle olmalıydım. Ne kadar zekice bir büyü! Eğer yapabilseydim, bunu yapan kişiyi tebrik ederdim. Bataklık gibi, ondan kaçmaya çalıştıkça daha da derine batıyordum. Bu büyü, *hem* Ian'ın *hem* de benim hayatta kalmamı sağlamaya çalışırken Dagon'u alt etme girişimimde faydalı olabilirdi.

Nefes alabilirsem, hareket edebilirdim. Hareket edebilirsem, gümüş bıçağıma bu sefer *gerçekten* ulaşabilirdim. Ne kadar eski ya da güçlü olursa olsun.

Büyüler üç yoldan biriyle sona erer: bittiklerinde, dövüldüklerinde ya da büyülenen kişi öldüğünde.

Sadece önce odaklanmamı yoğunlaştırmam gerekiyordu. Başka hiçbir şey var olmayana ve başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar nefesime

odaklandım. Sonra, tam bir öz farkındalığın o mükemmel hali ile

Tamamen unutulmuş bir halde uzandım ve botumdan gümüş bıçağımı çıkardım.

"Orospu çocuğu."

Ian'ın mırıldandığı küfür konsantrasyonumu bozdu ama bu sefer bıçağı gerçekten almayı başardığımı doğruladı. Onun tepkisine, elimdeki pürüzsüz gümüş hissinden daha çok güveniyordum. Bu büyüyle daha önce de hislerim tarafından kandırılmışım.

Kendimi bıçağı tekrar hareket ettirebilecek duruma getirebilmem birkaç dakika daha sürdü. Bu sefer bıçağı göğsüme götürdüm ve anında görünmeyen bir gücün elimi yakaladığını hissettim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Ian sanki kulağıma hırlayarak bir şeyler söylüyor gibiydi ama gözlerimi açtığımda aynalar dışında hiçbir şey göremedim. Elini elimde göremiyordum ve artık hissedemiyordum ama hâlâ bileğimi kavradığını biliyordum.

Ben ne yapıyordum? Bu büyüü bitirmek için gerekeni yapabileceğimden emin oluyordum. Bu büyü Dagon'a kurduğumuz tuzakta işe yarayabilirdi ama iblis benden çok daha güçlüydü. Eğer ben bundan kurtulmanın bir yolunu bulduysam, o da bulabilirdi. Üç saatin daha iyi bir kısmını almıştı; cesaret edemedim Dagon'un bu kadar uzun süreceğini umuyordum. O sadece benden daha güçlü değildi; aynı zamanda çok daha yaşlıydı. Tek bildiğim, bu büyüün yaratıcısının o olduğuydu, çünkü tüm büyülerin kökeni iblislere dayanıyordu.

Ayrıca, Ian'ın önünde bu büyüü yenmek için gerekeni yaparsam, ne olduğumu anlayacaktı. Ian'ı öldürmek istemediğim için bunun olmasına izin veremezdim. Şaşırtıcı bir şekilde, bu Mencheres'in yapacaklarından korktuğum için değildi. Hayır, fikrimi değiştiren Ian'ın efendisine olan bağlılığıydı. Cehennemın gözlerinin içine bakan ve ona en kötüsünü yapmasını söyleyen türden bir sadakat çünkü hiçbir şey sevdiğiniz kişiyi tehlikeye atmanıza neden olamazdı. Bu nadir bir şeydi. Korunmayı hak ediyordu. Egomun zedelenmesi ödenecek küçük bir bedeldi.

Ian'ın bana yenemeyeceğim bir büyü yaptığını düşünmesi daha iyiydi. Bırakalım da sözde zaferinin tadını çıkarsın. En iyisi, sıcak noktaların seçiminde Ian'ın başı çekmesine izin vermek olabilirdi. Eğlenmek için dışarı çıkmayalı gerçekten *doksan yıl mı olmuştu*? Ne kadar utanç verici.

Ve eğer Ian'ın yöntemlerine kesinlikle katılmasam bile Sonra da kendimi bu büyüden kurtaracaktım. Ian bunu yaptığımı asla bilmeyecekti.

Kararımı verdim ve gözlerimi açtığımda sayısız aynada sadece kendimin hiç bitmeyen yansımalarını gördüm. "Sen kazandın."

"Yine mi geldin?" Ian şaşırılmış bir ses tonuyla konuştu.

"Sen kazandın," diye tekrarladım. "Büyüyü bozamıyorum ve zamanım dolmak üzere, değil mi?"

"Beş dakika daha." Sesi hâlâ çok daha yakın geliyordu. "Neden gerçekten vazgeçmediğin izlenimine kapılıyorum? Daha önce neyi amaçladığını bilmiyorum ama neredeyse kendini kalbinden bıçaklıyordun, bu yüzden bileğini bırakmayacağım."

Gerçekten gülümsedim mi yoksa büyü beni buna inandırmak için mi kandırdı bilemiyordum. "Ve sen beni kurtardın. Kahramanım benim."

"Kıcımın kenarı," diye cevap verdi hemen. "Bir şekilde benimle oynuyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

İyi içgüdüleri vardı. Yeraltı dünyasının en güçlü iblislerinden biri onlarca yıldır peşindeyken onu hayatta tutan şey muhtemelen buydu. Ama benim tarafımda zaman içinde test edilmiş bir gerçek vardı: Erkekler her zaman İçgüdüleri aksini söylese bile, bir kadına karşı zeka maçını kazandıklarına inanıyorlardı.

"Kazandığını kaç farklı şekilde söylememi istiyorsun?" Sahte bir öfke tonuyla sordum. "Pekala, kabul ediyorum, teslim oluyorum, kılıcımı teslim ediyorum, beyaz bayrağı sallıyorum-"

"Yeter." Sesi değişti. Şüphe yerini kararlılığın çeliğine bıraktı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, benden ne sakladığını öğrenmek için bekleyebilirim ama hata yapma, öğreneceğim. Dahası" -şimdi çeliğin yerini yumuşaklık aldı- "bana kendi isteğinle söyleyeceksin, küçük Gardiyan."

Sözleri sinir uçlarımda dans ediyormuş gibi hissetmeme neden olan büyü olmalıydı. Evet, buydu, dedim kendime kararlılıkla. Büyü.

"İma ettiğin kadar büyük bir sırrım olsaydı," diye cevap verdim, "seninle asla paylaşmazdım."

Alçak sesle, şehvetli ve baştan çıkarıcı bir özgüvenle güldü. "İşte bu kaybedeceğin bir bahis. Buna güven."

Bölüm 11

Otelimizin girişı süpürölerek temizlenmiştii, ancak Times'ın geri kalanı Meydan hala flamalar, konfetiler ve bir gece önceki kutlamalardan kalan diğler kalıntılarla kaplıydı. Bunu görünce, yılbaşı gecesini sınırın ötesinde Kanada'da geçirdiğimiz için üzölmedim. Konfetilere ya da flamalara karşı olduğumdan değil; hoşlanmadığım şey ezici kalabalıktı. Yılbaşı gecesii Times Meydanı bunun en güzel örneğiydi.

Otelden çıktığımızda, belboy bizim için bir taksi çağırmayı teklif etti. Ian bana döndü. "Onun yerine yürüyüşe ne dersin?"

"Elbette." Buz mavisi elbisem resmi olabilirdi ama adımlarımı kısıtlamıyordu ve bir vampir olduğum için bugünün ayakları zorlayan yüksek topuklu ayakkabılarına rağmen su toplamıyordu.

Ian bana kolunu uzattı, ben de kısa bir süre kaşlarımı çattıktan sonra kolunu tuttum. "Dikkatli ol, biri seni bir beyefendi sanabilir."

Bana bir sırtış fırlattı. "Böyle bir hata yapan herkes başına gelecekleri hak eder."

Gölümsemesi bakışlarını daha da dikkat dağıtıcı hale getiriyordu ve bu oldukça büyük bir başarıydı. Bir kez daha, iki yatak odalı bir süit tutmuştuk, böylece bu gece için hazırlanırken mahremiyetimiz vardı. Ian odasından çıktığında kumral saçları geriye doğru taranmıştı, böylece inanılmaz güzellikteki yüz hatları maksimum etki için vurgulanmıştı; uzun boylu, kaslı vücudunu sanki ona bu elbiseyi diken terzi aşık olmuş gibi saran bir smokin giymişti. Saçma bir şey yapmadan önce gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Ona yerinde teklif etmek gibi.

Ona karşı neden bu kadar güçlü bir tepki verdiğimi bilmiyorum. Bir hafta önce onu çıplak görmüş ve daha az etkilenmişim. Ama Ian'ı gerçekten

bir adamdı. Onu, sonunda beni sırtımdan bıçaklayabilecek gerekli bir yük olarak görmüştüm. Şimdi ise Ian'ın tehlikeli derecede zeki, karmaşık, sadık, güçlü, ölümcül, seksi ... ve kibirli olduğunu biliyordum. Gururla öyle.

Normalde bıkkın olan New Yorkluların her ikinci ve üçüncü bakışını hakkı olarak kabul etti. Hatta aniden dönüp onu takip etmeye başlayan insanlara acıyan bakışlar fırlattı, bana bakıp kaşlarını kaldırarak "Üzgünüm, bu gece ben onunum ve evet, *bu* senin kayıp."

Bunun birkaç örneğinden sonra sinirlenmeye başlamıştım. Bu insanlar kolumu onun koluna doladığımı açıkça görebiliyorlardı. Onların zevkine uygun *olmadığını* göstermek için daha sert önlemler mi almam gerekiyordu? Belki de etrafında dönüp karşı konulmaz bir kokuyu yakalayan bir hayvan gibi onu takip etmeye başlayan bir sonraki kişiden beslenirdim . . .

"Tanrılar," diye mırıldandım yüksek sesle. Neyim vardı benim? Ian bana baktı. "Bir sorun mu var?"

Evet diye düşünürken "Hayır," dedim!

Neredeyse tüm vampirler kişisel besin kaynakları, yavruları ve sevgilileri üzerinde sahiplenici bir tutum sergilerken, Ian benim için bunların hiçbirisi değildi. Hiçbir insanı vampire dönüştürmemiştim, bu yüzden yavrular hakkında konuşamazdım ama eski sevgililerimden hiçbirisiyle o alametifarikası olan bölgecilik dalgasını yaşamamıştım. Ya da korumam altına aldığım insanlarda. Geçtiğimiz dört bin yıl boyunca, kendimi bu tür küçüklüklerin üzerinde bulduğum için mutluydum. Öyleyse neden şimdi Ian'a olan ilgilerini belli etmekten başka bir şey yapmayan her erkek ve dişi ısırmayı hayal ediyordum?

Kontrol eksikliği, bir bahane aramaya karar verdim. Bu gece Ian'ın liderliğini takip etmek için büyülenmiş olmanın çok alışılmadık bir pozisyonundaydım. Gerçekte hissetmediğim bir sahiplenme duygusu icat ederek dikkatimi dağıtmaya çalışıyor olmalıydım.

Evet. Bu olmalı.

"Bu gece için hangi gösteriyi tercih edersiniz?"

Soruları düşüncelerimi böldü. Bu kesinti için çok mutluydum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Yeni aşıklar rolü, düzüşen arkadaşlar rolü, eş değıştirenler rolü, altın avcısı ve şeker baba rolü, kavga eden çift rolü var.

."

"Peki ya platonik bir arkadaşlık eylemine ne dersin?" Ben araya girdim.

Sanki sonunda anlayamadığı bir dilde konuşmuşum gibi bana baktı. "Bu bir şaka mı?"

"Pek sayılmaz. Çekici olabilirsin ama *herkes* seninle seks yapmak istemiyor." Bunu söyler söylemez irkildim. Kulağa hissettiğim kadar aşırı savunmacı mı geliyordu?

"Hayır, bazıları da beni öldürmek istiyor," dedi hemen. "Bazıları onları bir vampire dönüştürmemi istiyor, bazıları paramı istiyor, bazıları beni nadir eserler, bazıları dövüş becerilerim için, ve biri beni dışarı sarkıtmak istiyor Öldürmeye çalıştığı bir iblis için yem olarak. Gördün mü? *Kimse* benimle sadece benimle olmak için birlikte olmaz."

Suçluluk duygusu içimi sızlattı, ardından bir empati dalgası geldi. Önce bir nesne ve son olarak bir insan olarak görülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Aslında, en son ne zaman birinin benimle sadece benimle birlikte olmak için birlikte olduğunu da hatırlayamıyordum. Bekle. . . evet, hatırlayabiliyordum. Tenoch.

Yalnızlık ve çok daha derin bir suçluluk dalgası kabardı, ardından her zamanki gibi acı geldi. Tenoch'un son kez birlikte olduğumuzda bana ne söylemeye çalıştığını nasıl bilemezdim? Onun bana veda ettiğini nasıl göremeyecek kadar kör olabildim?

Ne kadar istesem de Tenoch için hiçbir şey yapamazdım. Ama yanımdaki adam için bir şeyler yapabilirdim, eğer Ian bunu kabul ederse.

"Şu anda gizli nedenlerle seninle birlikte olabilirim, ama eğlenmek için dışarı çıkmayalı uzun zaman olduğu biliniyor," dedim dikkatli ve umursamaz bir ses tonuyla. "Ve her ne olursan ol, sen eğlencelisin, Ian. Peki, bu iş bittiğinde ikimizin de hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak, bir akşam dışarıda bana eşlik eder misin?"

Şaşkınlıkla bana baktı. Sonra gülmeye başladı. "Bana acıma randevusu mu teklif ediyorsun? *Şimdi* her şeyi duydum."

"Bu bir acıma değil ve bir randevu da değil," dedim. sanki gelmiş geçmiş en komik fıkrayı anlatmışım gibi gülmeye devam edince. "Sadece arkadaş olarak biriyle hiç çıkmadığın ve benim de iyi vakit geçirebileceğim yerler hakkında bilgi almaya ihtiyacım olduğu için düşündüm ki ... oh, boş ver, eğer bana gülmeyi kesmezsen!"

"Özür dilerim," dedi, hâlâ kıkırdayarak. "Sadece hangisinin daha komik olduğuna karar veremiyorum - varsayılan bir arkadaşlık eksikliği yüzünden bana acınması mı, yoksa saygıdeğer bir Kanun Muhafızı olan seni benim gibi rezil, kanunları çiğneyen bir serseriyle dışarıda görseler insanların yüzlerindeki ifade mi?"

Bazı cinsiyetçi konsey üyelerinden en az on yıl boyunca küçümseyici sözler duyacağım konusunda haklıydı, Kanun Koruyucu arkadaşlarımdan da birkaç tanesinden bahsetmiyorum bile. Ama bunun bir önemi yoktu.

"Uzun zaman önce, başkalarının onaylamamasının hareketlerimi belirlemesine izin vermeyeceğime karar verdim, yani ne demişler, sen halledebiliyorsan ben de halledebilirim."

Kahkahası kesildi ve yüzünde bir şey parladı, kaybolmadan önce ne olduğunu anlayamayacağım kadar hızlıydı. "Eğer arkadaşımın çocuğunun idamında rol oynamamış olsaydın, sanırım senden çok hoşlanırdım, Veritas."

Hâlâ hayatta.

Onu tehlikeye atmadan bunu yüksek sesle söyleyemezdim ve Ian'ın gözünde kendimi affettirmek için duyduğum şaşırtıcı derecede güçlü dürtüye rağmen bunu yapmazdım. O korkunç günde, "küçük kıza" ölüme mahkûm edilen gerçek insan/vampir/gulyabani melezi olmadığını bilecek kadar yakındım. Ona benzemek için kılık değiştirmiş iblis markalı bir şekil değiştiriciydi. Neyse ki konsey üyeleri ve diğer Kanun Koruyucuları bunu fark etmemişti. İblisleri benim gibi hissedemiyorlardı. Değişimin yapıldığını fark ettiğimde, onu kurtarmak için zamanı dondurmak zorunda olmadığımı biliyordum, ki niyetim de buydu.

Ian'a bunların hiçbirini söylemedim. Tek söylediğim, "Onun ölümü için beni asla affetmeyeceksin, değil mi?" oldu. Sanki hiç şüphe varmış gibi. Her zamanki "küçük Muhafız" lakabı yerine bana adımla hitap etmesi ne kadar ciddi olduğunu anlamam için yeterliydi.

"Hayır, yapmayacağım," dedi alçak ve kararlı bir ses tonuyla.

Gözleriyle buluştum ve onları tuttum. "Güzel. Bazı şeyler kalmalı affedilemez." Dagon'u yaptıkları için asla affetmeyecektim. Arada bir anılardan çığlık atarak uyanmaya devam ediyordum. Popüler deyişin aksine, zaman tüm yaraları iyileştirmiyordu.

Aslında, Ian'ın beni nasıl gördüğünü hatırlatmasına minnettardım - tek suçu farklı doğduğu için bağnazları korkutmak olan bir çocuğun infazındaki bir başka acımasız oyuncu olarak. Artık Ian'la ilgili bu saçma düşünce ve duygulardan vazgeçebilirdim. Bunlar zaman ve daha da önemlisi enerji kaybıydı. Dagon'u alt etmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu gece bunu başarmak için bir adım daha atmıştım.

"İstediğin eylemi seç," dedim ve yürüyüşün geri kalanında dümdüz önüme baktım.

Bölüm 12

Central Park beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Çevredeki binaların ışıkları kardan yansiyarak parkın ıslıl ıslıl görünmesini sağlıyordu. New York hiç uyumayan bir şehirdi, ama gece yarısı New York'taki ünlü parkta Şehrin göbeğinde işler duruluyor gibi görünüyordu.

İş için birçok kez New York'a gitmiştim ama Central Park'ta en son ne zaman dolaştığımı hatırlayamıyordum. Birkaç on yıl mı?

Daha uzun mu? Alice Harikalar Diyarında gibi birçok şey yeni ortaya çıktı heykel ve buz pateni pisti. Belvedere Kalesi'ni daha önce de görmüştüm ama o zamanlar bakımsız bir haldeydi. Şimdi ise sahte kale tamamen yenilenmiş görünüyordu. Önünden geçtiğimiz bir tabelaya göre aynı zamanda sergi odaları, bir gözlem güvertesi ve yerel meteoroloji istasyonunun da bulunduğu yerdi.

Ian bizi kalenin ana girişinin etrafından dolaştırarak arka tarafına götürdü. Orada, küçük bir gölete bakan kayalık temelin üzerinde durdu ve bana ciddi bir bakış attı.

"Bazı konularda tercihinizi soruyorum çünkü büyü'nün sizi iradeniz dışında hareket etmeye zorlamasını istemiyorum. Ancak daha sonra buraya resmi sıfatınızla dönmeyeceğinize güvenmiyorum. Bu yüzden itaat eylemlerimden birini talep ediyorum. Bizi birbirimize bağlayan büyüyle, Veritas, bu geceki büyü'lü eylemlerinden dolayı kimseyi asla yargılamayacağını ve diğer Muhafızlara, İnfazcılara, konseye ya da yasalara tapan diğer vampirlere burası hakkında asla bir şey söylemeyeceğini emrediyorum."

Büyü'nün onun sözlerine karşılık verdiğini, benim bir parçam olana kadar etrafımda sıkılaştığını hissettim. Aynı zamanda, rahatlayarak haykırmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. *Bu*, onun sorgulanamaz eylemlerinden birini harcadığı şeydi.

İtaat mi? "Emrediyorum" dediğinde neredeyse

tahammül edemeyeceğim bir şey olacağı korkusuyla gümüş bıçak. Ama bu yerden kimseye bahsetmezdim. Sadece büyü başkalarına zarar verdiğinde insanları büyüden dolayı kovuştururdum.

Konsey ya da bir başkası benim hakkımda bunu bilmiyordu. Eğer bilselerdi, bir Kanun Koruyucusu olmazdım. "Bitti," dedim hemen.

Rahat ses tonum, sanki emirlerinden birini boşa harcamış olabileceğini fark etmiş gibi bakışlarının daralmasına neden oldu. İçimden kıkırdarken masumca gülümsedim. *Biri gitti, ikisi kaldı.* Diğerleri de böyle olsaydı, bu büyüden kurtulmak için çaba sarf etmeme gerek kalmazdı.

Soğuk bir rüzgâr montumu sıkımda neden oldu. Rüzgâr şiddetini artırıyor ama oraya yakın bir yerde olmalıydık, yoksa Ian beni gereksiz bir yemin etmeye zorlamazdı.

Ceketimden bir kese çıkararak, "Şimdi kendimi büyüleyeceğim," dedim. Sonra tercüme edemeyeceği birkaç kelime söylerken içindekileri başımın üzerine serptim.

İkisinin de kumral kaşları kalktı. "*Yüzüklerin Efendisi'ndeki* kurgusal Elfçe mi? Ne tür bir büyü kurgusal bir dil kullanır?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! "Ne zaman her şeyi öğrenecek zamanın oldu? hiç konuşuldu mu?" Ben talep ettim. "Senin hakkında bildiklerime göre, bu tür kapsamlı bir dil çalışmasıyla uğraşmak için yakınındaki herkesi becermekle çok meşgul olmalıydın!"

Kahkahası üzerimde yuvarlandı. "Doyumsuz bir fahişe olarak kovulmanın en iyi yanı ne biliyor musun? İnsanlar senin yanında dillerine dikkat etmiyorlar. G7 zirvelerinde casusluk yaparken öğrendiğimden daha fazla bilgiyi orgazmın ortasında kulak misafiri olarak öğrendim ama bu konu dışı. Konumuz şu ki, şu ana kadar söylediğiniz büyülerden hiçbiri mantıklı gelmedi. Sadece rastgele kelimelerden oluşan bir koleksiyon gibi görünüyorlar."

İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım atmadan önce durdum. *Oh, hayır. Eğer benden gerçeği öğrenmeye çalışırsa . . .*

İrkildiğimi fark etti ve yaklaştı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu o aldatıcı yumuşak ses tonuyla. "Bunlar gerçek büyüler değil. Onlar Ne kadar güçlü olduğunuzu gizlemek için kamuflaj."

Lanet olsun, yüz kere! Ama bir vuruş yaptığını görmesine izin veremezdim. Bu yüzden omurgamı dikleştirdim.

"Ne kadar gurur verici, ama benim yaşıma kadar yaşarsan, sadece belirli kelimelerin gücü olduğunu anlayacaksın. Geri kalanlar sadece büyüün kulağa daha hoş gelmesi için tecrübesiz kişiler tarafından eklenmiştir."

"Saçmalık," dedi aynı ipeksi ses tonuyla. "Geçenlerde bilgi almak için bağırsaklarını okumak üzere bin yıllık bir büyücünün bağırsaklarını söktüm. Bir kere bile irkilmedi, neden biliyor musun?" Şimdi sadece santimetre uzağındaydı.

"Ayna büyüsünün içine hapsolmuştu. Sanki zaman durmuş gibi onu olduğu yerde dondurdu. Ama aynı büyüü senin üzerinde kullandığımda, motivasyon olarak zerre kadar acı duymadan silahları kapıyordun. *Bunu açıkla.*"

Gerçeği zorla söylemesine izin veremezdim. Bunu yapamazdım. Onu bir zaman tuzağında dondurmaya hazır bir şekilde hazırlandım, eğer "Emrediyorum" kelimesini söylemeye *başlarsa* Sen."

Sanki içimdeki gücü hissetmiş gibi ağzı kıvrıldı ve geri adım attı. "Dramatizme gerek yok. Seni bana söylemeye zorlamak için emirlerimden birini kullanmayacağım. Ayrıca, sanırım sırrını zaten biliyorum."

"Öyle mi?" İçimdeki korkuyla savaşıyor sordum.

Bakışlarıyla beni taradı. "Zaman gösterecek, değil mi?" Sonra, neredeyse çekingen bir tavırla gölete doğru el salladı: "Büyün yerinde, o yüzden trole ödeme zamanı."

"Trol mü?" Arkamı dönerek tekrarladım ama tek gördüğüm göletin berrak, düz yüzeyiydi.

Bir dikkatsiz el sallama daha. "Köprü görünür hale gelene kadar onu göremezsiniz. Köprünün altında tabii ki."

"Ah, tabii ki," dedim alaycı bir tavırla, ama konunun değişmesinden memnundum. "Peki köprü nerede?"

"Tam önümüzde, ama biz kabul edilebilir, bespelled bir adak sunana kadar ortaya çıkmayacak."

Bununla birlikte ceketinden bir şey çıkardı. Elini açtığında, uzun, kalın bir altın zincire asılı elmas işlemeli altın bir madalyon gördüm. Modern mücevherlerde olmayan eski moda tokalara bakılırsa antika bir şeydi.

"Pahalı," diye not ettim.

Bana mizahsız bir sırıtış attı. "Daha azı olursa atıştırmalık olma riskimiz var. Öfkeli mafyalar, kendisine saygısızlık yapıldığını düşünen bir trolen daha merhametlidir."

Bu yaratığın ne olduğunu bilmiyordum ama bir trol olamazdı. Bildiğim kadarıyla böyle yaratıklar yoktu. Yoksa var mıydı? Son zamanlarda pek çok konuda yanıldığımı hissediyordum.

"Elimi tut," dedi Ian, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Teklifin ikimiz tarafından da kabul edilmesi için birlikte atmamız gerekiyor."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve başını sallamasını bekledim. Başını salladığında kolyeyi gölete attık. Yüzey çarpmanın etkisiyle dalgalandı, ardından mücevher gözden kaybolduktan sonra daha güçlü bir şekilde dalgalandı.

"Bu hoşuna gitmiş olmalı," dedi Ian göleti izlerken. "Dalgalanma ne kadar büyük olursa, hediyeden o kadar memnun olur."

Konuşmasını bitirdiğinde, ay ışığı daha önce orada olmayan bir köprüyü aydınlattı. Belvedere Kalesi'nin imal edilmiş yaşlı görünümünden çok daha eski görünüyordu. Ayrıca tamamen taştan yapılmış gibi görünüyordu. Ama en etkileyici manzara köprünün sonundaydı.

Cisimleşen kale Belvedere'nin iki katı büyüklüğündeydi. Suyun üzerinde asılı duruyor ve neredeyse tüm göleti kaplıyordu. Köprünün aksine, taştan yapılmış gibi görünmüyordu. Aslında, çok renkli duvarların, kulelerin ve balkonların neyden yapıldığını belirleyemiyordum. Tahmin etmem gerekirse, inanılmaz büyüklükte opallere benzediklerini söyleyebilirim.

"Çok güzel," diye nefes aldım.

Ian'ın ağzı çarpıldı. "Bunca zamandır konseyin burnunun dibinde büyülü bir mesken olduğu için üzgün değil misin?"

Lütfen. Uzun zamandır Central Park'ta sihirli bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. Dünyanın en pahalı gayrimenkulünün bu kadar büyük bir kısmının geliştirilmeden kalmasını başka nasıl açıklayabilirdiniz? Tek söylediğim "Hayır," oldu.

"O zaman gel." Ian sırtarak kolunu uzattı. "Bu geceki gösterimizin dövuşen çift olmasına karar verdim. Çok fazla zorluk çıkarmamalı, değil mi?"

Ağzımda alaycı bir gülümsemenin belirlediğini hissettim. "Sanırım idare edeceğiz."

Bölüm 13

Neredeyse köprünün sonuna gelmiştik ki güçlü bir rüzgâr saçlarımı savurdu. Saç tokam düştü ve hemen rüzgâr tarafından kapıldı. Gölete düştü. Bir saniye sonra, yüzey sanki içine küçük bir saç takısı yerine bir araba dalmış gibi kabardı. Ian beni daha yakına çekti, diğer eli ceketinin cebinde kayboldu.

"Onu ne korkuttu?" diye mırıldandı.

Hava karanlık olmasına rağmen bir gölge aniden üzerimizi kapladı. Bunu neyin yaptığını görmek için arkamı dönmeye çalıştığımda, Ian'ın sıkı tutuşu beni durdurdu. Sonra gök gürültüsü gibi bir ses üzerimize çöktü.

"Arr-eee-ell?"

Tüm vücudum gerildi. O gürültünün ne dediğini anlamıştım. Ian anlamadı ama bunu bir tehdit olarak algıladı. Beni kapılara doğru itti ve ceketinden küçük ama ölümcül görünümlü bir üç uçlu mızrağın üç çatalı ucunu çıkardı. Silahın ortadaki bıçağı gümüştü ama dıştaki iki bıçak bir tür kemikten yapılmış gibi görünüyordu.

"Yapma!" Yaratıktan yayılan büyüünün tadını aldığımda bağırdım. Ian'ın kolunu hamlesinin ortasında yakaladım. Üç uçlu mızrağın ölümcül kemik uçları yaratığı ıskaladı ama Ian yeniden toparlanamadan kendimi yaratıkla onun arasına attım.

Ian üç uçlu silahı indirdi ve beni yakaladı. "Aklını mı kaçırdın sen? O şey seni *yiyecek!*"

Hayır, yapmazdı. Korkunç yaratığı çevreleyen büyüünün tadını fark etmiştim. Bu cazibe sadece tek bir kaynaktan gelebilirdi, benden ve ben onu sadece tek bir yaratığa hediye etmiştim.

"Nechtan?" Bir sevinç dalgasıyla sordum.

Soğan görünümlü dudaklar, bir trolde beklenebilecek kocaman diş sıralarını ortaya çıkaran bir gülümsemeyle geriye çekildi. "Arr-eee-ell!" diye tekrarladı, sonra sevinç içinde hoplayıp zıpladı.

Eğer görüldüğü kadar büyük olsaydı, köprüye bir trambolin taşların çoğunu yerinden oynatabilirdi. Ama titremiyorlardı bile, çünkü üzerimizde beliren yaratık gerçek haliyle bir çocuktan daha büyük değildi. Büyü, duyuları kandırmada oldukça etkiliydi ama taşları kandıramazdı.

Ian'ın beni tutuşu gevşemedi ama mızrağı tamamen aşağı indirdi. "Ne. Ne. Cehennem mi?" diye seslendi, ben ve Nechtan arasında bir ileri bir geri bakarak.

Açıklamaya hazır değildim. Eski arkadaşıma sarılmak için kendimi ona atmakla meşguldüm. Bu Ian'ın üç farklı dilde küfür etmesine neden oldu ama umurumda değildi. Uzun zamandır Nechtan'ın ölmüş olmasından korkuyordum. Şimdi, işte buradaydı.

Canlı, bütün . . . ve köprü altındaki korkunç trol gösterisiyle çok iyi para kazanıyor.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim!" Nechtan'ın normalde gürleyen sesi duygusallıktan daha da hırçınlaşmıştı. "Tarak suya çarptığında büyüünü hissettim ama yine de inanamadım."

"Şşşt," diye araya girdim. Nechtan eski bir Kelt lehçesiyle konuşuyordu ama Ian'ın dil becerileri sayesinde muhtemelen anlıyordu. "Dikkatli konuş dostum."

Nechtan arkamdan Ian'a baktı, hırlayarak dişlerini gösterdi. "Bu adam senin düşmanın mı?"

"Hayır," dedim hemen. Gerçek boyutu küçük olsun ya da olmasın, Nechtan istediği zaman ölümcül olabiliyordu. "O bu gece bir müttefik."

Nechtan sözlerim arasındaki alt metni okudu ve yüz hatlarına bilmiş bir ifade yerleşti. Sonra ellerime öpücükler kondurmaya başladı. "Öldüğünü sanıyordum, Ar-arkadaşım," diye düzeltti kendini. "Lütfen bu havuzdaki tüm altınları beni kurtardığın için minnettarlığımın en küçük göstergesi olarak al."

Her zaman çok nazikti. "Nechtan, gerek yok-"

"Gerek yok mu?" Ian araya girdi, adımlarını hızlandırdı. Üç uçlu mızrağın ucunu aşağıda tutuyordu ama mızrağı tutuşu gevşememişti. "Bir fae'nin hediyesini reddetmek ölümcül bir hakarettir. Bunu nasıl bilmezsin?"

Fae mi? Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ian ve Herkes Nechtan'ın öyle olduğunu mu düşünüyordu? Hilesini bir sonraki seviyeye taşımıştı.

Var olmayan bir yaratık ırkındanmış gibi davranmak.

"Anlıyorum," dedim olabildiğince ciddi bir ses tonuyla. "O halde, cömertliğiniz takdire şayan, Nechtan." Teşekkür etmedim. Eğer doğru hatırlıyorsam, fae ilmi de bir fae'ye asla teşekkür edilmemesi gerektiğini söylüyordu. Ayrıca, Nechtan'ın altınlarını daha sonra, Ian etrafta yokken iade edecektim.

"Hayatını kurtardı, değil mi?" Ian, Nechtan'a rahat bir ses tonuyla sordu. "Dinlemeye değer bir hikâyeye benziyor."

Tabii ki Nechtan'ın ne dediğini anlamıştı. "Başka zaman," dedim. "Şimdi işimiz var, unuttun mu?"

Ian neden birdenbire bu kadar acele ettiğimi biliyormuş gibi sırıttı. "Haklısın." Nechtan'a, "Şu altın meselesi, dostum. Taşımak için bir sandığa mı ihtiyacımız olacak, yoksa bir kamyonu mı?"

"Kamyon," diye karşılık verdi Nechtan hemen.

Tekrar itiraz etmek üzereydim ki Ian, "Harika, ben yaparım. düzenlemeler" dedi ve cep telefonunu çıkarırken kapılara doğru yürüdü. Bu bana Ian'ın tüm dikkati üzerimizde olmadan Nechtan'la birkaç dakika geçirme fırsatı verdi.

Nechtan'ın büyüğü kulaklarının metrelerce üstümdeymiş gibi görünmesine neden olsa da eğildim. "Ben artık bir vampir Kanun Koruyucusuyum," diye fısıldadım olabildiğince yumuşak bir sesle. "Veritas adını kullanıyorum. Ama bana ihtiyacınız olursa, eski yöntemlerle bana ulaşın."

"Bir Kanun Koruyucusu mu?" Nechtan hırıldadı ve devasa bedeni titremeye başladı. Kısa süre sonra o kadar çok gülüyordu ki ağlıyordu.

Ian'a baktım ama o kamyonu olduğu anlaşılan Ted adında biriyle yaptığı görüşmeye dalmış görünüyordu. "Biliyorum," dedim ve Nechtan'a döndüğümde yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayat bizi garip yollara sürüklüyor bazen."

"Her şey hazır," diye duyurdu Ian, köprünün bizim bölümüne dönerken. "Seninki bitti mi, ufaklık?"

Dişlerim sıkıldı. "Küçük Gardiyan" bir şeydi, ama "poppet"? Bana sadece ilk tanıştığımızda böyle hitap etmişti ve benim de onun fahişelerinden biri olduğumu düşünmüştü. "Tabii, şekerim," dedim en kibar halimle.

Kaşları kalktı ama sonra omuz silkti. "Gördüğüm kadarıyla gösterimiz için karaktere bürünüyorsun."

Nechtan sinirlendiğimi fark etti. "Sana saygısızlık mı ediyor?" diye sordu, gözlerinde belli belirsiz bir kırmızılık belirmişti.

Dünyada sadece bir tür yaratığın gözleri kırmızı parlıyordu ve o da efsanevi fae değildi.

Hemen öksürmeye başladım, bu da Nechtan'ın dikkatini tekrar üzerime çekmeye yetti.

Nechtan neredeyse ne yapmak üzere olduğunu anlamış olmalı ki köprünün kenarından atladı ve suyun altında batmaya başladı. "Sonra konuşuruz. Şimdilik, elveda. Veritas."

"Elveda dostum," dedim, göletin karanlık yüzeyinin altında kaybolana kadar bekledim. Tamamen gözden kaybolduğunda, yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirerek Ian'a döndüm.

"Görünüşe göre yakında kolyeni geri alacaksın."

"Evet," dedi, ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre bu gece bizim şanslı gecemiz."

Gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştım. Ayrıca az önce olanları düşünmesi için ona daha fazla zaman vermek istemiyordum. Tüm bunların ötesinde, getirmeyi seçtiği silah beni biraz sarsmıştı. Silahın içindeki gümüş çatal

Küçük üç çatallı mızrağın ortası kendini açıklıyordu ama Ian iki yanındaki iki iblis kemiğini nereden bulmuştu?

Oh, bekle. Sanırım biliyordum.

Ian son derece nadir bulunan ölümcül silahını saklamak zorunda kalacaktı. İçeride herhangi bir iblisle karşılaşmayabiliriz, ancak karşılaşsaydık, hiçbiri onları öldürebilecek bir silah görmekten hoşlanmazdı, özellikle de gerekli bileşen başka bir iblisin vücudundan alınan kemik olduğu için.

"Mızrağının ucunu kaldır, Ian," dedim, sahte gülümsemem hâlâ yerindeydi. "Buraya parti yapmaya geldik, unuttun mu?"

Bölüm 14

Şatonun eşiğini geçer geçmez üzerimde bir büyü dalgası hissettim, sonra hızla kayboldu. Bunun ne için olduğunu merak ediyordum ki Ian cep telefonunu çıkarıp homurdandı.

"Tam düşündüğüm gibi. Pil bitmiş."

Ah, daha fazla güvenlik önlemi. Fotoğraf veya cep telefonu videosunun kimseyi suçlayamazdık. Cep telefonlarının çalışmaması da devamıza yardımcı oldu. Artık Dagon bir arkadaşından telefon alıp bize sürpriz yapmak için ortaya çıkamazdı.

İçeri girdikten sonra, ya havada asılı duran ya da çeşitli hayvanlara, kuşlara ve fantastik yaratıklara dönüşerek etrafta süzülen küreler tüm ışığı sağlıyordu. Büyük fuayeye girdiğimizde, önümüzdeki küre kümesi dönerek bir ejderha oluşturdu. Daha parlak ışıklar saçmak için ağzını açtı. küreler ateş püskürtme taklidi yaptı, sonra güzel yaratım parçalandı ve küreler yeni bir şey oluşturmak için fırladı.

Ayrıca tüm odanın etrafında fiskiyeler vardı. Her birinde, fiskiye'nin ortasında canlı gibi duran bir su perisi vardı, su heykeli. Su perileri yanlarından biri geçtiğinde görünümlerini değiştiriyor, güzel erkeklerin, kadınların, deniz canlılarının ya da her üçünün kombinasyonlarının sulu versiyonlarına dönüşüyorlardı. Su perilerinin sanatı göz kamaştırıcıydı ama su perileri göz kamaştırıcı oldukları kadar tehlikeliydi de.

Eğer bir insan bir tanesine dokunma hatasını yaparsa, o kişi boğulur. Su perileri tek bir dokunuşla vücutlarını zıplatırlardı. Vampirler ve hortlaklar su perisini dışarı atana kadar günlerce su kusarak hayatta kalabilirdi ama hiçbir insan bunu yapamazdı.

Yine de su perileri, içimde suyla eşsiz bir bağı olan bir parçayı çağırıyordu. Eğer konsantre olursam, onlardan gelen enerjiyi hissedebiliyordum.

Suyu istedikleri gibi şekillendiriyorlardı. Bu enerji beni çağırıyor, sanatlarına katılmaya davet ediyordu.

Onlara çok uzun süre bakmış olmalıyım ki Ian dikkatimi çekmek için kolumu tuttu. Kaşlarını çatarak bana baktığını görmek için gözlerimi kaçırdım. "Birine dokunmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Ama şatonun fuayesinin çeşitli yerlerine yerleştirilmelerinin bir tesadüf olduğunu düşünmüyordum. Büyü deneyimi çok az olan ya da hiç olmayan biri bu harikulade perilerin büyüüne kolayca kapılabilirdi. Başka bir şey olmalılar

kalenin güvenliğinin bir örneği. Görünmezlik büyüü ve Nechtan'ın büyüü köprü geçiş ücreti masum insanları dışarıda tutmak için olabilir, ancak ilki benim gibi insanları tuzağa düşürmek içindi. Çoğu Kanun Muhafızı, İnfazcı ve İnfazcı stajyeri bir su perisine dokunmaması gerektiğini bilmez. Böyle bir şey yapmak bizi alarmin çalmasından çok daha fazla açığa çıkarır.

Normalde insanlara zarar veren büyülere karşı çıkardım ama su perileri kötü niyetle öldürmüyorlardı. Aktarımı durduramadıklarında dokunuldu. Onları cezalandırmak, bir sinek kapanını böcek yediği için cezalandırmak kadar anlamsız olacaktır.

Geriye dönüp baktığımda baktığım perinin benim birebir kopyama dönüştüğünü gördüm. Gülümsedim, ardından perinin etrafındaki suyu hafifçe dalgalandırmak için gücümün bir dalını serbest bıraktım. Minnettarlığımı göstermeye ancak bu kadar yaklaşabilmişim. Ian gücümle suyu hareket ettirdiğimi fark etmedi. Kolumu çekiştirmekle meşguldü.

"Hadi, aşkım. Olayların çoğu yan odalarda geçiyor."

Önce "poppet", şimdi de "luv." Kendimi rahatlamaya zorlamadan önce dişlerimi sıktım. Bana bu isimleri Veritas ya da "küçük" olduğu için söylüyor olabilirdi.

Muhafız" demek tüm dikkatleri üzerime çekti. Ona ismiyle hitap etme konusunda endişelenmeme gerek yoktu. İnsanların onun kim olduğunu bilmesini istiyorduk. Bu gece buraya gelmemizin tek amacı buydu.

"Aksiyon kulağa hoş geliyor." Rahatlamaya çalışmama rağmen, sesim hala amaçladığımdan daha keskin çıktı. Ama yine de, oyunumuz kavga etmeyi gerektiriyordu.

Ian beni fiskiye odanın önünden geçirerek Cennet'in erotik bir versiyonu olabilecek başka bir odaya götürdü. Duvarları ve tavanı kaplayan sarmaşıklar, dallar ve çiçekler mobilyaları da oluşturuyordu. Uzanan insanların çoğu

Burada kıyafet olarak sadece yaprak ve taç yaprakları giyerek bahçe temasını taklit etmeye karar vermişlerdi. Ian'ın bu gecenin siyah

kravatlı resmi olduğunu söylemesi buraya kadarmış.

İniltiier dikkatimi yukarı doğru çekti. Yüksek tavandan uzun, kalın beyaz ve lavanta salkımları sarkıyordu. Daha geniş salkımlardan birkaçı

kolları, bacakları ve diğer vücut parçaları çıkıntı yapıyordu. Bir büyücü ya da cadı morsalkım salkımlarını büyülemiş olmalıydı ki içlerinde kim varsa yüzebiliyordu. İnsanlar bu avantajdan yararlanıyor ve hiçbirinin insan olmadığını ummama neden olan bir şevkle sevişiyorlardı. Yerçekimine meydan okuyan kümelerden çok uzaklaşırlarsa, düşerek kendilerine zarar verebilirlerdi.

"Devam edin," dedi Ian, içinde en az üç kişinin kıvrandığı bir başka salkım söğüdün yanından geçerken kaşları imalı bir şekilde oynadı. "Tabii bizim de onlara katılmamızı istediğin için yavaşlamıyorsan?"

Adımlarımı hızlandırırken ona ters ters baktım. "Hayır."

Odanın içinde ilerlemeye devam ederken bana spekülative bir bakış attı. "Erotik eğlence için ne yapıyorsun? Mencheres vampirlerle neredeyse hiç sevişmediğini söyledi ki bunu bir türlü anlayamıyorum. Gulyabaniler güçlü aşıklardır, evet, ama dişleri yoktur, bu yüzden eğlencenin yarısını kaçıırıyorsun.

İnsanlar lezzetli ve eğlencelidir ama çok kolay yorulurlar, ayrıca sizin gücünüze sahip biri orgazm sırasında muhtemelen bir tanesini kıracaktır."

"Çeneni kapatır mısın?" Tersledim. Bu son sözüyle evime çok yaklaştı.

Önüne geçmeye çalıştığımda beni geri çekti. "Ne o zaman?" diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Gulyabaniler, ara sıra ortaya çıkan vampirler ve pille çalışan cihazlardan oluşan bir kombinasyon mu?"

Bir kez daha, gerçeğe benim rahat olduğumdan daha yakındı. Bu yüzden ses tonum daha da sertleşmişti. "Bilmek istemez miydin?"

Turkuaz gözleri zümrütle dolmaya başladı. Sonra beni en yakın duvara doğru itmeye başladı. "Belki de yapardım."

Davranışındaki ani değişikliğe neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama ilerlemesini durdurmak için topuklarımı sıktım. Göz açıp kapayınca kadar beni kaldırdı. Terbiyesizliği yüzünden kafasına bir yumruk indirmeyi düşündüm, ama sonra nereye varacağını görmeye karar verdim. Belki de sadece

"dövüşmek" rolümüzün bir parçasıydı, ancak bunun daha ciddi olduğuna dair bir his vardı içimde. "Eğer diğer tahminlerimde yanılıyorsam, o zaman ne olacak?" diye mırıldandı,

O kadar yaklaştı ki vücutlarımızın tamamı birbirine değdi. Sonra alnı benimkine değene kadar eğildi. "Şeytanlar mı? Onlar, söylendiği gibi, cehennem gibi bir yolculuk."

Ayaklarımın yerden kesilmesini ve bir duvara yaslanmayı sevmiyordum. Eğer Başka biri beni bu şekilde hırpalasaydı, kafamı kafatasını yaracak kadar

sert bir şekilde onlarınkine çarpardım. Ama hiçbir ilgisi olmayan
nedenlerden dolayı

Aldatmacamızı sürdürerek Ian'ın kafasına vurmadım, ayaklarına kıracak kadar sert basmadım, kaburgalarında bir delik açmadım ya da başka bir şiddet eyleminde bulunmadım. Bunun yerine, açıklayamadığım bir dürtüyle dolup taşarak, parmaklarımı Ian'ın göğsünde alaycı hareketlerle gezdirdim.

"Kiminle ya da neyle seks yaptığım seni neden ilgilendiriyor? Seninle olması için yeterince cazip değilsin, o zaman geri kalanı seni neden ilgilendiriyor?"

Söylediğim anda pişman oldum. Bu apaçık bir meydan okumaydı ve Ian meydan okumaları severdi. Gözleri zümrüt alevleriyle parladı ve kolları etrafımda sertleşti. Kıpırdandım ama gerçekten kaçmak isteseydim yapabileceğim kadar değil. Bunun yerine, çabalarım beni ona daha müstehcen şekillerde bastırdı.

Burun delikleri alevlendi. Evet, şu anda yaptığım şeyle birinin elinden kurtulmak konusunda ciddi olduğumda yaptığım şey arasındaki farkı biliyordu. Sanki ilk kavgamız Ian'a gerçekten kurtulmak istediğimde nasıl davrandığım konusunda bir şüphe bırakmamıştı.

Kısa bir süre sonra, bedenlerimizin en mahrem kısımlarını birbirinden ayıran tek bir hava parçası kalmıştı. Bir santimetre daha geçse bu kısımlar birbirine değecekti. Kendimi onun kokusunu içime çekebilmek için nefes alırken buldum. Sanki aramızdaki boşluğu kapatmayı düşündüğünü bilmemi istermiş gibi aşağıya baktı ama bakmadı. Bunun yerine, ağzı kulağıma değene kadar aşağı kayarken gözleri yeşilin daha parlak bir tonunda parladı.

"Ya sana beni sevgili olarak kabul etme konusundaki fikrini değiştirmeye niyetli olduğumu söylesem?"

Bölüm 15

Sözlerinden çıkan nefes, tenimi okşayan tüyler gibi hissettiriyordu. Elleri kollarımdaydı, etimin daha yumuşak bölgelerindeki baskı noktalarını hafifçe yoğuruyordu. Kolların erojen bir bölge olduğunu düşünmezdim, yine de her dokunuş uzuvlarımda çok ötesine geçen zevk ürpertileri uyandırıyor.

Ona benden uzak durmasını söylemeliyim. Hemen şimdi. Ama ağzımdan çıkan nefes nefese bir "Beni baştan çıkarmaya çalışmak yerine benimle kavga etmen gerekmiyor muydu?" oldu.

Kısık kahkahası kulağımı doğru yerlerden gıdıkladı. "İkisini de yapamayacağımı kim söyledi?"

Vücudumun buna vereceği tepkiye güvenmiyordum. Onun ışığının yardımcı olmadı dokunuşları ve ağzının fırçaları giderek büyüyen bir ihtiyacı artırıyor. Çok geçmeden, ellerimi onun sırtına doğru kaydırıp onu kendime çekmek yerine yanlarımda tutmak elimden gelen tek şeydi.

"Oynamayı bırak."

Sesimin keskin olmasını istemiştım ama bir kez daha başarısız oldum. Onun yerine neredeyse bir mırıltı çıktı. Tanrım, küçük bir zevk almalı o kadar uzun zaman mı olmuştu ki, en tehlikeli tedarikçisine teslim olmak üzereydim?

"Durmamı istiyorsan, o zaman durdur beni," diye mırıldandı dişlerinin boğazıma sürtündüğünü hissetmeden önce. Kalbim hâlâ atabiliyor olsaydı, çarpmaya başladılar. Daha tehlikeli bir durumda olamazdım. Öyleyse neden pervasız bir yanımda ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye eğmek istiyordu?

"Hayır de," diye devam etti. "Ya da beni it, durayım." Sonra sesi karanlık ve umut verici bir hal aldı. "Ama ikisini de yapmazsan, kesinlikle durmayacağım."

Her kelimedede dudakları tenime değiyordu. Titredim ve o bunu hissettiğinde nefesi keskin bir şekilde bana çarptı. Kokusu değişti, karamel ve konyanın daha bereketli bir karışımına dönüştü. Kendimi göğsüm onunkine değene kadar kokusunu içime çekerken buldum. Daha alçak, daha sert bir ses çıkardı ve aramızdaki son boşluğu da kapattı. Kalçaları benimkilere bastırduğunda tüm sinir uçlarım zıpladı. Beni en hassas noktamdan ovuşturan yavaş bir dönüş yaptığında inledim.

Beni daha sıkı kavradı ve ağzı boynumun üzerine kapandı. Dilinin ipeksiliğini hissettiğimde nefesim kesildi, sonra dişlerinin baskısını hissettiğimde bir panik dalgasıyla onu geri ittim.

"Hayır!"

Durdu ve başını kaldırdığında ezici bir rahatlama hissettim. İçinde bulunduğum şehvetli bulanıklık dağılırken sahip olduğum tüm uyarı zilleri çalmaya başladı. Aklımı mı kaçırmıştım? Bariz cevap evetti.

Ian bana baktı, yaklaşmadı ama uzaklaşmadı da. Ona olabildiğince sert bir bakış atmak için dağılan kontrolümü toparladım. "Sanırım bu gece rollerimizin 'çiftler' kısmını yeterince oynadık."

Dudakları kıvrıldı. "Oyunculuk mu? Ne kadar tuhaf. Sanki son birkaç dakikadır gerçek seni ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum."

Başka tarafa bakmayı reddettim, ama çok istiyordum. Onun bilmiş bakışları Belime yavaşça, derin bir şekilde sürtünmesi kadar samimiydi. Haklıydı, gardımı çok fazla düşürmüştüm. Ellerinin ve ağzının ustaca dokunuşlarından biraz daha fazlasını yapsaydı, niyetim bile olmadan sırrımı ifşa edebilirdim.

Yenildiğimi kabul edecek kadar kibirli değildim ve Ian özdenetimimi gülünç bir kolaylıkla yok etmişti. Akıl sağlığımla ya da kendimi korumamla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden ötürü ondan gülünç bir şekilde etkilenmişim.

Artık bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Beni baştan çıkarmaya olan ilgisini kaybettiğinden emin olmalıydım. Eğer kendi kontrolüme güvenemiyorsam, onunkine güvenmeliydim. Ian'ın çok az zaafı vardı ama onu bana bir daha asla dokunamayacağı şekilde yaralamamın bir yolu vardı.

"Gerçek ben, en iyi arkadaşının çocuğunun öldürülmesine seyirci kalan kişiyim, hatırladın mı?"

Her kelime, konseyin emri verdiği zamanki kadar soğuk geliyordu. Onun ölümü için oy verenleri o anda öldürmemiş olmamın tek nedeni, ona ve onun gibilere daha sonra yardım edebilmek için güvenlerine ihtiyacım olmasıydı. Ama Ian bunu bilmiyordu. Yüzü tüm bu olanlardan dolayı sertleşmişti.

Konseye yaptığım itirazlar kulak ardı edildiğinde hissettiğim öfke. Sonra tutuşu acı verene kadar sıkılaştı.

Bu sefer gerçekten serbest güreşmeye çalıştım. İnanılmaz bir şekilde, güç olarak benimle boy ölçüştü. Sonra bacaklarını benimkilerin etrafında bir mengene gibi kullanarak kasığına yönelttiğim dizi engelledi.

"Bırakın beni," dedim. "Hayır."

Şimdi şehvetli bir ısrar yerine kaba kuvvetle öne doğru eğildi. Hatta başımı kendi başıyla duvara bastırdı, böylece geri çekilip ona kafa atarak bilincini kaybetmesini engelleyemedim. Tek yapabileceğim onu ısırmaktı ama bu da felaket olurdu çünkü o da beni kesinlikle ısıırırdı.

"Beni durdurmak için zamanı dondurmuyor musun?" diye sordu alçak sesle, öfkeli bir fısıltıyla. "Yapamazsın, değil mi? Burada bu numaraya karşı bağışıklığı olan çok fazla gerçek cadı ve büyücü var. Eğer neler yapabildiğini görselerdi, seni açığa çıkarırlardı. güçlerinize sahipsiniz. Kollarınız bağlıyken silahlarınıza da ulaşamazsınız, bu yüzden şimdi size sorduğum sorulara cevap vermekten başka seçeneğiniz yok."

Onu çok zorlamıştım. Sırrımı benden zorla çıkarmak için büyüü kullanmayacağını söylemişti ama o kişi artık bakışlarında yansımıyordu. Arkadaşının çocuğunun sözde ölümüyle alay ettiğim kişiydi ve hiç merhameti yoktu.

"İan, yapma-" diye başladım.

"Bizi birbirimize bağlayan büyü gereği, içinde bulunduğun bedeni ele geçiren bir iblis olup olmadığını bana söylemeni emrediyorum," diye araya girdi.

Bir anda büyü devreye girdi. Cevap vermediğim her saniye artan bir acıyla kavruldu. İçime pompalanan lav bu kadar acıtmazdı. Bacaklarım tutmadı ve uyarıma sadık kalarak kemiklerim de çürürken yere yığıldım.

İyileşebileceğimden daha hızlı. Sadece Ian'ın sıkı tutuşu beni yere düşmekten alıkoydu.

"Hayır." Cevap benden koparılırken ıstırap sesimi düzensizleştirdi. "Bu beden benim, başkasının değil."

Bunun gerçekliği acıyı anında dindirdi. Yine de birkaç dakika sürdü. Kemiklerimin iyileşmeye başlamasına rağmen gücümü bulduğum anlar. *Yerin altındaki ve üstündeki tüm tanrılara şükürler olsun ki Ian sorulacak doğru soruyu tahmin edememişti.*

"Nasıl?" diye sert bir ses tonuyla cevap verdi. "Gücün normal bir vampirin sahip olması gerekenin çok ötesinde. Böyle bir şeyi sadece eski bir iblisin aynı anda birkaç arkadaşımı ele geçirdiği zaman

görmüştüm."

Aynı anda birden fazla varlığı yönetebilecek kadar güçlü bir iblis etkileyiciydi ama bu benim sırrım değildi.

"Sadece bir komutanız kaldı," dedim, hâlâ bacaklarımı sabitlemeye çalışarak. "Ve önümüzde uzun bir yol var. Bunu gerçekten boşa harcamak istiyor musun?"

Bana bakışına bakılırsa, onu bir kez daha zorlamış olabilirdim. "Emrediyorum" kelimeleri dudaklarından dökülmeye başlarsa sert bir şey yapmaya hazır bir şekilde gerildim. Ama bunun yerine o kadar ani bir hareketle uzaklaştı ki hâlâ duvara yaslanmış olduğuma sevindim. Aksi takdirde düşebilirdim.

"Bilmiyorum," dedi, hafif tonu bakışlarındaki tedirgin edici karanlıkla çelişiyordu. "Şimdi bir olay çıkaralım da ziyaretimiz duyulsun. Dagon."

Bölüm 16

Çok geçmeden Ian'ın neden siyah kravat giymemizi istediğini anladım. Şatonun odalarının çoğu ya tuhaf ya da erotik eğlence biçimlerine hitap ediyordu, ama eğlencenin tamamen iş olduğu bir oda vardı.

Yüksek bahisli oyun odası.

Vampirler, cadılar, büyücüler ve büyücüler barbut, rulet, blackjack, poker ve daha fazlasının büyülü versiyonlarını oynadılar. Ian ve ben içeri girdiğimizde birkaç kafa kalktı ama oyuncuların çoğu başını kaldırmadı. Onların kesintisiz konsantrasyonuna ben de katılıyordum. Masaların üzerinde uçuşan sihirle aşılınmış kuponlardaki servete bakılırsa, dikkati sadece yeni gelen insanları kontrol etmek için.

Birkaç göz alıcı görünümlü erkek ve kadın içki ve ordövr tepsilerini dolaştırırken, diğerleri de kalenin büyülü kumar fişleri. Odaya henüz girmiştik ki smokinli bir görevli yanımıza yaklaştı ve selam verdi.

"Para biriminizi kuponlarla değiştirmenize yardımcı olabilir miyim, Madam ve Mösyö? Bir hatırlatma olarak, kuponlar için minimum alım miktarı iki yüz bin dolardır."

Gözlerim büyüdü. Ülkelerin böylesi bir zenginliğe sahip olmadığı bir zamandan geliyordum ama Ian etkilenmemiştii.

"Bununla başlayacağız," dedi Ian cebinden iri bir kese çıkararak. Sonra içindekileri görevlinin beyaz eldivenli eline boşalttı. İçinden çıkan elmaslar, yakutlar ve zümrütler karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kısa süre sonra, görevli tüm ödülü tutmak için iki elini de kullanmak zorunda kaldı.

Bu bize daha fazla ilgi gösterilmesine neden oldu. Ian, mücevher yığınınına aç gözlerle bakan insanlara kurt gibi sıırttı. "Bunun olduğu yerde daha çok var.

Eğer aranızda beni yenip kazanacak cesareti olan varsa."

Erkekler. Her şey dönüp dolaşıp cinsel organlarına geliyordu.

"Ian!" Dumanlı kadın sesi dikkatimi sağ tarafa çekti. Mürekkep siyahı saçları ve siyaha çalan teniyle mücevherlerle süslü güzel bir kadın Ian'a doğru ilerliyordu. Arkasından üç adam geliyordu, yüz ifadeleri mutlu olanın tam tersi.

"Ananya." Ian onun önce yanaklarını, sonra da tam çekilmek üzereyken dudaklarını öptü.

Dişlerimi sıktım. Bu kadın bu gece sadece Ian'la birlikteymişim gibi *davrandığım için* şanslıydı. Eğer rol yapmıyor olsaydım, ağzını onunkine yapıştırdığı için ağzını kana bulayabilirdim. *O* da öpücüğüne karşılık verdiği için kalıcı bir topallıkla yürüyor olurdu.

Görünüşe göre aşırı vampir sahiplenme yeteneğim varmış. Ve yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemeyeceğinizi söylediler.

"Ananya, her zamanki gibi çok güzelsin," dedi Ian sonunda ağzını onunkinden ayırdığında.

Ananya dikkatini Ian'a vermeden önce karanlık, doelike gözler bana doğru baktı. "Sen de öylesin hayatım ve görüyorum ki zevklerin hâlâ kusursuz. Son aldığın şey tek kelimeyle göz kamaştırıcı."

Edinme mi? Kollarımı arkamda kavuşturdum, böylece Yumruklarımı sıktığım çok belliydi. Daha da kötüsü, Ian bilmiş bir şekilde kıkırdadı. "Ben sadece en iyilerini toplarım. Peki ya sen? Yanındaki bu yeni delikanlılar kim?"

Parmaklarını şıklattı ve öne doğru geldiler. "Hans, Steven ve Amir ile tanışın. Çocuklar, Ian'la tanışın. Ve evcil hayvanınızın adı . . . ?"

Bu kadar. Arkama bile bakmadan uzaklaştım. Bırakın Ian bensiz eski sevgiliyle yakınlaşmaya devam etsin. Ben odanın geri kalanını keşfetmekle meşgul olacaktım.

Kaledeki diğer odaların aksine bu duvarlar, zemin ve tavan gibi karanlıktı. Zengin, bereketli perdeler, boğuk iniltilerin daha kişisel nitelikteki işlemlerin yapıldığını gösterdiği oyukların üzerine asılmıştı yer. Hava puro dumanı, farklı parfümler, açgözlülük, umutsuzluk, coşku ve seks kokusuyla ağırlaşmıştı. Tadına varmak istediğim bir kombinasyon değildi, bu yüzden bir keşif nefesinden sonra, böyle yerlere düzenli bir ziyaretçi olduğumda tanıdığım insanlardan gelen kokuları tanıyıp tanımadığımı görmeye çalışmayı bıraktım.

Gezintim beni odanın en uzak köşesine götürdü. Kadife bir perde, arkasında başka bir oda varmış gibi görünen yeri kapatıyordu. Mırıldandı

Sesler bu odanın da dolu olduğunu gösteriyordu. Tam içeri bakacaktım ki soluk bir el koluma kondu.

"Bu oyun sana göre değil, tatlım."

Ian'ın son takma adı, bana ne yapacağımı söylemeye çalışmasından daha fazla kıllanmama neden oldu. "Neden olmasın?" Hissettiğim tüm kızgınlıkla sordum. *Kavgacı çift, hazır ve nazır.*

"Çünkü seni ejderhanın peşinden koşmayı seven biri olarak düşünmemiştim," dedi. "Yanılıyor muydum?"

Uyuşturucu kullanımına atıfta bulunan argoyu tanıdım, ancak odanın ötesinde kalp atışları yoktu. Ian sadece bir şeyi kastetmiş olabilirdi.

"Vampirler orada uyuşturulmuş kan mı içiyor?"

Birçok kafa dönerken Ian'ın eli sıkıştı. Sanırım Kızıl Ejder'e, yani uyuşturulmuş kana duyduğum nefret, sesimin duyulmasına neden olmuştu.

"İlk emrimi unutma," dedi Ian alçak sesle. "Buraya parti müdavimi olmaktan başka bir amaçla gelmedin."

Öfkem büyüdü. Bu sefer, onun ukalalığından kaynaklanmıyordu. İnsanların aksine, vampirler sentetiklerin, bitkilerin ya da kimyasalların doğru karışımıyla sarhoş olamazlardı. Bizi sarhoş edebilecek kadar güçlü tek bir madde vardı ve çoğu vampir bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmasa da ben biliyordum. Ian haklıydı, Kanun Koruyucusu olarak rolümün tepkimi etkilemesine izin veremezdim ve bunun Ian'ın büyüleri emriyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Tam tersine," dedim yüksek bir sesle, bu odadaki ve ötesindeki perdeli odadaki herkese ulaştı. "Sadece Kızıl Ejder'i sevmekle kalmıyorum, buradaki her vampiri masanın altından içebilirim ve bunu kanıtlamak için sahip olduğunuz her kupona bahse girerim."

Ian, Dagon'a geri dönecek bir sahne mi istedi? Ben de ona bir tane vermek üzereydim.

Ian'ın gözleri öfkeli kıvılcımlarla parlıyordu. "Bütün paramı onun harcayacağını sanıyor," diye seslendi sahte bir neşeyle. "Bugüne kadar çıktığım her kadın ve erkek gibi konuştun."

Kahkahalar ve takdir homurtuları onun cevabını karşıladı, bu da onun bana çok daha alçak sesle "Deli misin?" diye tıslamasını örttü.

"Ne yaptığımı biliyorum," diye aynı derecede alçak bir ses tonuyla tersledim. "Hayatında bir kez olsun kendinden başka birine güven. Lütfen," diye ekledim, bu kelimeyi ona karşı ilk kez kullanıyordum.

Görevli farklı renklerde kuponlarla dolu büyük bir tepsiyle geri döndüğünde bakışlarındaki sertlik kaybolmadı. Sonra Ian dudaklarını sertçe bükerek görevlinin uzattığı tepsiyi aldı ve başının üzerinde tuttu.

"Pekâlâ dostlar, bu tepsideki her şey güzel hanımefendinin övücünü yerine getirebileceğini gösteriyor."

Birkaç vampir mevcut oyunlarından hemen para çekti. Yakında, Ian'ın etrafı bu abartılı bahsi kabul eden insanlarla doluydu. Bu bahislerin neredeyse tamamının bana karşı olması hiç de şaşırtıcı değildi. Tek yaptığım gülümsemekti.

Oyunlar başlasın.

Bölüm 17

İçmeye başladığımda yirmi sekiz yarışmacı benimle birlikte masaya oturdu. Bir saat sonra on üç kişi oldular. Ondan bir saat sonra altı oldu. Şimdi sadece iki kişi vardı ve bunlardan biri sandalyesinde öyle ağır bir şekilde oturuyordu ki

Dik durduğundan emin olmak için arkadaşları iki yanında durdu.

Kollarıma yaslanıyordum çünkü son shot'ımdan sonra dik oturmanın abartıldığına karar vermiştim. Düzinelerce kristal bardak önümde mini bir kale oluşturacak şekilde üst üste dizilmişti. Görevliler Her içkiyi bitirdikten sonra boş bardakları nasıl düzenledikleri konusunda yaratıcıydım.

"S'posta be on your ass b'now," diye geveledi Andrew, ağır vampir. Sonra bana bir parmak salladı. "Ow oldru?"

Sarhoş dilini iyi bildiğim için ne sorduğunu anlamıştım. "Bir bayana yaşını sormak kabalıktır," dedim, şüphe çekmemek için kelimelerimi yeterince gevelemeye dikkat ederek. "'N' oyalanmayı bırak. Sıra sende."

Andrew önündeki dolu kadehe hınç dolu bir bakış attı. "Yedim seni," dedi ve bardağı kaldırdı. Ağzını ıskaladı ve lekeli kan yanağına sıçradı. Eskiden olduğu gibi üzerine dökülürken kaşlarını çatı. tertemiz smokinini giydikten sonra bir görevlinin kendisi için çabucak doldurduğu yeni kadehi kabul etti.

Acıyarak izledim ama gerçek bir endişe duymadım. Vampirler ölene kadar içmekten acizdi. Andrew'un yarın korkunç bir akşamdan kalmalık yaşayacağını kabul ediyordum ama bunun onun bir daha Kızıl Ejder içmeyi iki kez düşünmesine neden olacağını umuyordum.

Ian, Andrew'u ya da diğer rakibimi izlemiyordu. Beni izliyordu, bunca zamandır olduğu gibi. Daha da kötüsü, onun

Benim üzerime oynadığı yüklü bahsi kaybetme endişesiyle ilgiliydi. Bakışlarını karşıladıktan sonra hızla gözümü kaçırdım. Bakışları çok bilgiliydi, sanki bir şekilde sırlarımı tek tek derliyordu.

Ian'ın masanın diğer tarafındaki pozisyonundan ayrıldığını görmedim. Yaklaşırken onu hissettim. Aurası üzerime yayıldı, bu kalabalıkta bile belirgindi ve yaklaştıkça daha da güçleniyordu. Sandalyemin arkasına geldiğinde durdu. Sonra ellerinin omuzlarımda gezindiğini hissettim.

Onun gücü tenimi zevkli karıncalanmalarla titreştirdi. Arkama yaslanırken bir iniltiyle savaştım, kendimi daha da yaklaştırmaktan alıkoyamadım. Benim hatam olmadığına karar verdim. Tükettiğim tüm o Kızıl Ejder'di. Bu yüzden ellerinin her darbesi sanki daha da derinlerine düştüğüm bir büyü gibi geliyordu.

Parmakları buz mavisi elbisemin ince askılarının altından kayarak omuzlarımdaki gerginlik eriyene kadar onları yoğurdu. Sonra boynumun arkasını okşadı, ta ki bir kedi gibi ona sürtünmemek için kendimi zor tutana kadar. Bu basit bir sırt masajı gibi görünebilirdi ama çok daha samimi hissettirdi. Farklı, daha özel bir ortamda ön sevişme bile sayılabilirdi.

Kendisini bu yarışmanın moderatörü olarak atayan vampir Shayla, Andrew'a soğukkanlı bir bakış attı. "Atışı bitirmen için sadece bir dakikan kaldı yoksa kaybedersin."

Bu keskin açıklama sinirlerimi bir kova buzlu su gibi sıçrattı. Ian'ı silkeledim, elleri beni bırakıp geri çekildiğinde sevindim. Artık tekrar düşünebilirdim. Andrew moderatöre düşmanca bir bakış attı. Ya da öyle yapmaya çalıştı. Uykulu köpek yavrularının daha tehditkâr görüldüğünü görmüştüm. "Geliyor," diye mırıldandı, sonra bardağın içindekileri ağzına attı.

Masanın etrafındaki kalabalık alkışlamaya başladı. Andrew'un gözleri geri yuvarlandığında ve devrilmiş kadehlerden oluşan kalesine yüzüstü düştüğünde bu alkışlar kesildi. Arkadaşları onu hemen ayağa kaldırdı ve sarsarak uyandırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Andrew, dedikleri gibi, sayım için aşağıdaydı.

Shayla dakikalar sonra bekleyen görevlilere başıyla işaret ederek, "Vakit geldi," dedi. "Götürün onu."

Kalan tek rakibim Lyndsay, masanın birkaç santim üzerinde dönen kuponlara umutlu bir bakış attı. Sonra önündeki shot bardağına acımasızca kararlı bir bakış attı. İlk denemesinde tutmayı başaramadı ama ikinci denemesinde tuttu. Sonra lekeli kanı bir dikişte bir yudum.

Alkış sesleri geliyordu ama ben etkilenmekten çok dehşete düşmüştüm. Tanrım, Lyndsay'in buna tahammül edebilmesi için yıllar boyunca ne kadar çok Red Dragon içmesi gerekirdi! Umarım nereden geldiği hakkında bir fikri yoktur. Umarım

hiçbiri bilmiyordu. Eğer bunu biliyorlarsa ve hala düzenli olarak içiyorlarsa... lekeli kanın yasadışı olmasının bir nedeni vardı.

Lyndsay kadehini yere çarparak, "Sıra sende," dedi.

Hareketlerimi çok hassas yapmamaya dikkat ederek kendiminkini aldım. Bu likör beni etkiliyordu ama normal bir vampir olsaydım etkileyeceği kadar değil. Hatta yutmadan önce derin bir nefes aldım, sanki cesaretimi toplamaya çalışıyormuşum gibi. Sonra içindekileri ağzıma boşalttım, tükürmemek için savaşıyormuş gibi bir süre orada tuttum ve sonunda yuttum.

Daha fazla alkış koptu. Lyndsay sanki gürültü acı veriyormuş gibi başını tuttu. Sonra kırmızı bir kusmuk akıntısını girdabın içine doğru kustu. kazanmak için çok uğraştığı kuponlar. Kasılmaya devam etti, görünüşe göre vücudu tükettiği Kızıl Ejder'in çoğunu dışarı atmaya çalışıyordu. Bir kerede,

Görevliler kuponları havada kaptı ve üzerlerindeki sıçramaları silkelemeye başladı.

Shayla beni işaret ederek "Kazanan," diye duyurdu. Salonun geri kalanı bahislerini nasıl oynadıklarına bağlı olarak hayal kırıklıklarını ya da zaferlerini kükreyerek dile getirdiler. "Ve kazananımızın adı?"

"Ian'ın Küçük Poppet'ı," diye ilan ettim ona ters bir bakış atarak. Bu yarışmayı kazanmak dillerin dolaşması için yeterli değilmiş gibi, şimdi de Dagon'un Ian'ın bu gece burada olduğunu anlamaması için hiçbir şans yoktu.

Sandalyeme geri döndüğünde Ian'ın dudakları kıvrıldı. "Sanırım Ian'ın Küçük Poppet'ını yatağa götürmenin zamanı geldi, böylece zaferini gerçekten kutlayabilir."

dedi, bu sefer bir alkış tufanı koptu. Yürüyebileceğime dair itirazıma aldırmadan beni kucağına aldı ve moderatöre başını salladı. "Eğer bize para vererseniz

Dışarı mı?"

Shayla parmaklarını şıklattı. Masanın üstündeki kuponlar bir anda kare biçimini aldı ve Shayla'nın yanına doğru koşmaya başladı. Sonra bu odanın ötesindeki odayı kordon altına alan kadife perdeyi işaret etti. "Beni takip edin."

Ian beni odaya taşıdı, Shayla ile aramızda kuponlar vardı. İçeri girdiğimizde o kadar karanlıktı ki vampir görüşüm olmasa hiçbir şey

göremezdim. Yine de, içtiklerimin etkisi beni yakalamış olmalıydı. Alçak kanepeleri ve geniş koltukları zar zor seçebiliyordum. mobilyaların çoğunu oluşturan yastıklar. Shayla bizi bir kapıya götürdü.

kadife asma yerine kalın ahşaptan yapılmış bir kapı vardı. Üç kapısı daha olan küçük, kapalı bir alana açılıyordu. Shayla sağdakini seçti ve dışarı yayılan ışığın parlaklığı gözlerimi kapatıp irkilmeme neden oldu.

Eski rakiplerim gibi kusmuyor ya da sızıyor olabilirdim ama ayık olmanın yakınından bile geçmiyordum. O ışık acıttı. Başım da öyle. Ayrıca ya bu oda dönüyordu ya da beynim kendi etrafında dönüyordu. Belki de Ian'ın beni taşıması kötü bir fikir değildi, bunu en son ne zaman birinin yaptığını hatırlayamasam da. Yine de kolları güçlü ve güvende hissettiriyordu, vücudu sıcak ve sağlamdı ve çok ama çok güzel kokuyordu.

Güzel.

"Kes şunu," dedi Ian, hafifçe saçımı çekiştirerek. Boynuna sokulmak için yakasını yırttığımı ancak o zaman fark ettim.

Utanmak yerine kendimi kıkırdarken buldum. "Özür dilerim. Seni yemek istiyorum," dedim tüm samimiyetimle.

"Tabii ki biliyorsun. Herkes yapar," diye cevap verdi saçlarımı tutarak beni boğazından uzak tutarken. "Ama burada değil. Shayla, biraz acele edebilir miyiz?"

"Elbette," dedi. Ağrıyan kafamda bir ışık yanıyor gibiydi. Doğru, yapmam gereken çok önemli bir şey vardı.

"Biraz daha Red Dragon istiyorum," dedim ona, anlamamış olabilir diye bir kadeh daha içiyormuş gibi yaptım. "Şimdi."

Ian iç çekti. "Onu görmezden gel. Yeterince yaşadı."

"Yapmadım," dedim sertçe, ona dirsek atarak. Neden beni durdurmaya çalışıyordu ki? Ne yaptığımı bilmiyor muydu? Doğru, bilmiyordu çünkü ona söylememiştim. Her neyse.

"Kızıl Ejder," diye tekrarladım. Tartışmak için ağzını açtığı anda Ian'a sert bir dirsek daha atarak, "Gitmek için," diye ekledim. "Kesilmemiş."

Shayla son kelimeye kadar sıkıntıyla bana bakıyordu. "Kesilmemiş mi?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

Ian'ın nasıl sertleştiğini görmezden gelerek başımı salladım. "Alması daha kolay." Sonra onunla aramızda uçuşan kuponları işaret ettim.

"Bunların hepsi bir bütün kesilmemiş şişe."

"Sanmıyorum-" diye başladı Ian.

"Bu gece," diye vurguladım, onu izlerken sarsılan hislerimi topladım. Gözler benden sıkıştırılmış kupon destesine kaydı. "Lütfen," diye ekledim Ian'a, alt metni anlamasını umarak. Bir kez daha, bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

Bu onun olduğu her Şeye ve dış görünüşüne aykırı olsa bile.

Beni sadece tek koluyla tutana kadar yer değiştirdi. Sonra Shayla'ya boyun eğmiş bir bakış atmak için saçımı bıraktı. "Bunu ona ver. Başka türlü onunla yaşayamazsın."

Shayla kuponlara bir kez daha baktı. Duyularımı sarhoşluk sınırına kadar zorladım. Etrafında herkes tarafından görülemeyen bir sis bulutu titreşiyordu. Yeşile döndüğünde cevabımı almıştım. Sonra soğukkanlılıkla gülümsedi ve o sis kayboldu.

"Pekâlâ, ama bu gece mümkün değil. Böyle  zel bir siparişi bir araya getirmek için zamana ihtiyacım var."

"Saçmalık," dedim neşeyle, Ian'ın saçmalık demek için kullandığı terimlerden birini kullanarak. "Burada var.   kiler daha taze ve tadı daha güzeldi. oyun."

Kitlesel bir içki etkinliğine hazırlıklı olmadıkları için orijinal Kızıl Ejder stokları tükenmiş olmalıydı. Yarışmaya tedarik sağlamaya devam etmek için yerinde daha fazlasını yapmak zorunda kalmışlardı ama karışımı aynı şekilde seyreltmek için ellerinde yeterince insan kanı bulunmuyor olmalıydı.

"Kendinizi bir uzman olarak görüyor musunuz?" Shayla sahte bir hoşnutlukla sordu.

Hı kurdım ve bu sahte bile değildi. "Belli değil mi?"

"Sıkılıyorum," dedi Ian sert bir sesle. Tam itiraz edecektim ki bana değil Shayla'ya baktığını gördüm. "Potensi değiştirmek bir yana -ki bu neredeyse hile sayılır- Shayla'ya yetecek kadar Kızıl Ejder tüketti.

taze demleme ile eski stok arasındaki farkı bilir. Ona istediğini verin, yoksa kazancımızı başka bir yere götürür ve bunu yapabilecek birini buluruz."

Shayla öfkeyle ayağa kalktı. "Eyaletteki tek tedarikçi biziz."

Ian homurdandı. "Bu hafta bunu ikinci kez duyuyorum."

"O zaman diğer kişi *yalan söyledi*," diye başladı Shayla  fkeyle. "Ben de sıkılıyorum," diye araya girdim, Ian'ın kollarına yığılmıştım.

Ian beni kendisine daha rahat yasladı. "Biliyorum aşkım, gidiyoruz. Shayla, bu teklif bir gidiyor, iki gidiyor ..."

"Satıldı," dedi ve bize dönmeden önce kuponlara tekrar baktı. "Burada bekleyin."

"Dışarı çıkmam gerek," dedim, mavi elbisemin ince kumaşı boğucuymuş gibi elimi önümde gezdirerek. " ok sıcak. Havaya ihtiyacım var. Başlıyorum

hasta hissediyorum."

Ian bana bıkkın bir bakış attı. "Önümüzdeki beş dakika içinde duvarları kırmızıya boyayacaksın, değil mi?"

Geçirdim ve çıkan şeyi gözle görülür bir şekilde yuttum. "Belki."

"Evet, dışarı çık." Shayla kapıyı çekerek açtı. "Şişeyi hava merkezinin gözlem güvertesine getireceğiz."

Ian beni geri çekmeden önce Shayla'yı kucakladığımdan ve ona özensiz bir şekilde sarıldığımdan emin oldum. "Teşekkürler!"

"Benim için zevkti," dedi şimdiye kadarki en açık yalanıyla. "Yakında görüşürüz."

Ian beni şatonun birçok odasından dışarı taşıdı ve yanından geçtiği bazı insanlardan sırt sıvazlamaları aldı. Onu ne için tebrik ettiklerini bilmiyordum. Yarışmayı kazanan bendim. Dışarı çıktığımda, Ian beni köprünün sonuna kadar taşıırken minnettar bir şekilde soğuk havayı içime çektim. Sıcak ve hasta hissettiğim konusunda numara yapmıyordum. Tükettiğim her şey bir anda başıma vurmuş gibi hissediyordum.

Ian yere ayak basar basmaz kale ve taş köprü gözden kayboldu. Ian biraz yürüdükten sonra beni Belvedere kalesinin kayalık tabanına yakın bir yere bıraktı. Sonra geri adım atmadan önce bacaklarımın beni taşıyıp taşıyamayacağını görmek için bekledi.

"Gerçekten daha fazla Kızıl Ejder tüketmek niyetinde olmadığınızı biliyorum, peki bu son hileyle ne amaçlıyorsunuz?"

Turkuaz bakışlarıyla karşılaştım ve ona orantısız bir gülümseme verdim. "Duvarları kırmızıya boyayacağım, tıpkı dediğin gibi."

Bölüm 18

Ian'ın bakışları soluk mavi-yeşil elmaslara benzeyene kadar sertleşti.

"Yani büyü benim emirlerime itaat etmeni sağlamıyor mu?"

"Büyü işe yarıyor," dedim ve kayalıklara tırmanmaya başlarken elbisemi yukarı kaldırdım.

Belvedere Kalesi'nin etrafındaki çıkıntı. "Gardiyan gibi davranmıyorum.

Onun yerine bir sürü yasayı çiğnemek üzereyim."

Bir sıçrayışta peşimden atladı ve bana benim de uçabileceğimi hatırlattı. Bunu nasıl unutmuşum? Sandığımdan çok daha sarhoş olmalıydım. "Nasıl yani?" diye sordu.

"F'eeing a p'isner." Tamam, bunu çok fazla geveledim. Tekrar denedim.

"Bir mahkûmu serbest bırakmak. Kızıl Ejder kaynağı. Yardım etmelisin.

İblis markalarıyla, bir gün kaynak olarak tutulabilirsin."

-"Dagon'dan kurtulun."

Şok içinde baktı, sonra beni kendine çekti. "Ne dedin sen?"

"Kim sarhoş, sen mi ben mi?" Kızgınlıkla sordum. "Dagon'un damgaları üzerindeyken kanının ne olduğunu bilmiyor musun? Belki de bilmiyorsundur. Vampirlerin acıttıklarında kendilerini içmeleri gibi değil-"

"Dur." Beni biraz daha sıkıca kavrasaydı kemiklerim kırılacaktı. Ama bakışlarındaki vahşilikten kendini tuttuğu anlaşılıyordu. "İblis markalarının diğer etkisini bildiğini mi söylüyorsun?"

"Kızıl Ejder. Damarlarında. Seni bir kaynak yapıyor," diye onayladım.

"Hadi ama, biliyor *olmalısın*. Arkadaşın iblis markalı bir şekil değiştirendi. -"

"Hangi arkadaş?" diye sordu hemen.

"Herrrr." Yer mi eğiliyordu, yoksa ben mi sallanıyordum? "Sanırım bir erkek de olabilirdi," diye düzelttim. "Anlayamadım. Adam ya da kadın şekil değiştirip

Cat'in idamdaki küçük kızı gibi-"

"Lucifer'in kanlı kemikleri!" Ian bağırdı ve başım düşecekmiş gibi hissedene kadar beni salladı. "Konseyin kandırıldığını biliyor muydun? Arkadaşımın çocuğunu gerçekten öldürmediklerini biliyor muydun? Bunca zamandır *biliyor muydun?*"

"Onun hayatta olduğunu da biliyor muydun?" Nedense bu bana komik geldi. "Heh, onu korumak için ölmüş gibi davranmam gerektiğini sanıyordum ve sen de aynı nedenle ölmüş gibi davranıyordun. Kusmuk olarak çıkacağını düşünmesem gülerdim."

"*Bu* yüzden Cat'e cellat kılıcı verilmesi için ısrar ettin!" Artık beni sarsmıyor olsa da, beynim hâlâ kafatasımın içinde dönüp duruyormuş gibi hissediyordum. "Bunu sadece bir pişmanlık jesti olarak yaptığını sanıyordum ama cellat onun kanından bir damla tatmış olsaydı, Cat'in küçük kızının değil, bir şekil değiştirenin kafasını kestiğini bilirdi! Bu şansı asla elde edemesin diye kılıcı bırakmasını sağladın. Bunca zaman, farklı şekillerde, onu koruyordun!"

"Bu konu hakkında konuşmayı bıraksak iyi olacak," dedim yere bakarak. Gördünüz mü? Kabarmıyordu. Sadece benim hayal gücümdü.

"Durmak mı?" Ian tekrarladı. "Veritas, bana bak."

Reddettim, o da başımı yukarı kaldırdı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "O artık Ian'ın Küçük Poppet'ı, unuttun mu?" Küstahça söyledim.

Gözleri yeşil renkte parlıyordu. "Gerçekten de öyle, hem de sandığınızdan çok daha fazla."

Ona baktım, farklı bir tür baş dönmesi beni ele geçirdi. Bakışlarındaki yoğunluk, sanki onun esareti altındaki bir insanmışım gibi beni içine düşmeye davet ediyordu.

Garip bir şekilde, bu düşünce beni rahatsız etmedi. Bunun yerine kendimi ona teslim olmanın hayalini kurarken buldum. Başka bir baş dönmesi dalgası beni vurdu ve sallandım.

Beni hemen kollarına aldı. Kendimi gülümserken buldum. Beni yakalamıştı. düşmeden önce. Ve ben de ona izin verdim. Bunu yapması için en son ne zaman birine güvenmişim?

Sonra, içimdeki sensörler gibi bir dizi ping hissettim ve Belvedere'in Kalesi'ndeki hava istasyonuna doğru döndüm. "Shayla oraya gidiyor," diye mırıldandım, işaret ederek.

O yöne doğru kuşkulu bir bakış fırlattı. "Kaleden ayrılmadı. Köprüyü gözlüyordum."

"Altımızda," dedim, yeri göstererek.

"Bir tünel mi?" Meraklanmış görünüyordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ona sarıldığımda takip büyüsü yaptım." Sarhoşken bile sesim kendini beğenmiş geliyordu. "O şişeyi doldurmak için doğrudan kaynağına gideceğini biliyordum. Aurası yeşile döndü. O parayı istiyordu."

Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Söylemiyor musun?"

Önemli bir sırrı daha ağzımdan kaçırmışım gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu. Lanet olası Red Dragon. İnsanlar neden bu şeyi isteyerek içiyordu? İnsanı çok konuşturuyor. Ve insanı yoruyor, tanrılar, çok yoruyor. Önce bir sürü insan öldürmek zorunda olmasaydım, bu kayanın üzerinde uyuyabilirdim. Ian'a söylediklerimle sonra ilgilenirim. Şu anda tutsağı kurtarmam gerekiyordu.

Onu ittim. "Mahkumu kurtarmalıyım."

"Hayır, düşmeden önce oturman gerek," diye araya girdi Ian. "Burada kal. Bunu kendim halledeceğim."

Öfke beni kekelemeye itti. "Hepsini öldürebilirim!"

"Tabii ki." Bir kahkahayı mı bastırıyordu? "Sen güzelsin, sen zarafetsin, onları yüzlerinden vuracaksın."

Gülümsedim. "Bu çok güzel."

"Sen de öylesin, benim ölümcül olanım, ama yine de burada kalman gerekiyor. Shayla bizi kontrol etmesi için görevlilerinden birini gönderebilir. Eğer ikimiz de gitmiş olursak, bu şüpheli görünecektir."

Bu mantıklıydı, ama ... "Yaralanabilirsin."

Güldü. "Tatlı bir sarhoşsun, değil mi?" "Tatlı değil," dedim ters ters bakarak. "Öldürülemez."

"Gerçekten mi?" diye söylendi. "Senin için iki komuta harcamak yerine seni içkiye boğmalıydım, ama demek istediğin, bu markalar beni de neredeyse öldürülemez yapıyor."

Paltosundaki silahın sert çizgilerini hissedebileceğim bir yerini dürttüm. "Gözlerindeki o iblis kemiği seni öldürebilir."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Evet, ama insanlar bir vampir gördüklerinde gümüşe uzanırlar, iblis kemiğine değil..."

"Ne?" Sesi kesildiğinde talep ettim. Gülümsemesi de soldu ve çömeldiğinde -beni ne zaman yere indirmişti? Bunu hatırlamıyordum, ciddi görünüyordu.

"Ne?" diye tekrarladım. Tekrarladım ama damarlarımda dolaşan sarsıntıdan anlamıştım. Çok fazla ipucu vermiştim ve o da bunu çözmüştü. Hepsini değilse bile, yeteri kadarını. Belki de her şeyi bir araya getireceğini hep biliyordum. İşte bu
Elimi kaldırıp dudaklarına götürdüğünde neden onu durdurmadığımı. A

Ama bakışlarında şövalyece bir şey yoktu. Öldürmek üzere olan bir yırtıcının yoğunluğuyla yanıyordu.

Sıcak dudakları tenime dokundu. Sonra dişleri yavaşça etimi deldi. Isırık sığdı. Tenimin altın topazına karşı yakut gibi duran ikiz kan incilerini çekmeye yetecek kadar. Sonra uzun, yavaş yalaması onları sildi ve yutkunurken titrediğini hissettim.

Gözlerimi kapattım. *Artık sadece bir vampir olmadığımı biliyorsun. Bu sırrı biriyle paylaşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki.*

İçimdeki ping tekrar çaldığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Shayla bir kez daha altımdan geçiyor olmalıydı. Altımdan geçtiğine göre ters yönde, görevini tamamlamış olmalı. Hareket etmemiz gerekiyordu.

"Ne söylemek istiyorsan bekleyebilir," dedim, aniden kendimi çok daha ayık. "Kaleye saldırmak zorundayız."

Hâlâ görüş alanımızda olmamasına rağmen köprünün olduğu yere baktı. "En iyisi bizi durduracak daha az insanın olduğu bir yere kadar beklemek." "O kale değil." Omzunun üzerinden işaret ettim. "Belvedere."

"Geride kalmalıydın," diye mırıldandı Ian ikinci kez. "Bunu daha önce de yaptım ve seni temin ederim, Kızıl Ejder kaynakları Fort Knox'tan daha güvenli bir şekilde korunuyor. Ayrıca o kadar sarhoşsun ki zar zor yürüebiliyorsun."

"Hâlâ dövüşebilirim," dedim ona. Övünmemi gürültülü bir geçirmeyle bitirmeseydim kulağa daha havalı gelebilirdi ama neyse. "Sızlanmayı bırak da şu işi yapalım."

Sonra ayağa fırladım ve iki ayağımla önümdeki kayaya tekme attım. Tünel onun arkasındaydı; bunu hissedebiliyordum. Ancak kaya bir yıkım topuyla vurulmuş gibi parçalanırken, tünelin etrafındaki sihirle aşılınmış kabuğu kırmadı.

Bir alarm çalmaya başladı ve bu sadece o efordan sonra kafamdaki acı verici çınlama değildi. Ian tepki veremedi beni geri itti. Sonra hızla bir dizi el hareketi yaptı. Önümüzdeki kabuk onun büyüyle paramparça oldu ve arkasındaki tüneli ortaya çıkardı.

"Çok güzel." Dokunsal sihir konusunda gerçekten harikaydı.

Tünelin içinde koşarken bana bir sırtış fırlattı. "Ellerimle başka neler yapabildiğimi görmelisin."

Bacaklarım onunki gibi düzgün, koordineli adımlarla hareket etmediğinde küfrederek onu yalnız bıraktım ve peşinden tökezledim.

"Zahmet etme," dedi, beni sendelememin ortasında durdurmak için dönerek. "Burada kalıp tünelin diğer ucundan gelenleri durduracak birine ihtiyacımız var. Hâlâ büyü yapabiliyor musun?"

"Elbette," dedim küstahça.

"O zaman sen kal."

Tartışmak istiyordum ama sıkışıp kalmamamız gerekiyordu. Ayrıca, vücudum işbirliği yapmıyor olabilirdi ama büyüüm hâlâ işe yarıyordu. Umarım. Başımı salladım ve ayakta durduğum yere oturdum. "Devam et. Yardıma ihtiyacın olursa bağır."

"Yapmayacağım," dedi ve bir sonraki virajda gözden kayboldu.

Neredeyse aynı anda patlamaya benzer bir ses duydum, ardından keskin bir çığlık sesi geldi. Çığlıklar aniden kesilip havayı bir toz bulutu kaplayınca tünel sarsıldı. Hızla susturulan bir başka çığlıklar duyuldu, ardından duvarları titreten bir patlama daha oldu. Sonunda bir büyü dalgası tünelden aşağı yuvarlandı. Mesafe arttıkça azaldı ama bana ulaştığında hâlâ canımı yakacak kadar güçlüydü.

Ian ne tür bir doğaüstü ateş gücünün içine girmişti? "Ian!" Ayaklarıma doğru sendeleyerek bağırdım. "Geliyorum!"

"Orada kal!" Bağırıldığını duydum ve sesinin ne kadar manyakça neşeli çıktığını görünce şok oldum. "Ben hallederim!"

Tüm bunları *Ian mı* yapmıştı? İtiraf etmeliyim ki, ayrıntıları kendim görmek istedim. Ama sonra tünelin diğer ucundan gelen ayak seslerini duydum ve ne yapmam gerektiğini hatırladım. Doğru, engelleme büyüü.

Formüle etmeye başladım, kolay olması gereken bir şey şimdi tüm konsantrasyonumu alıyormuş gibi hissettirdiğinde hayal kırıklığına uğradım. Lanet olası Kızıl Ejder! Kıçımı son hafızamdaki tüm rakiplerden daha kötü tekmeliyordu.

Muhafız grubu görüldüğünde, engelleme büyüü hâlâ hazır değildi.

Eğer resmi sıfatımla hareket ediyorsa olsaydım, kendimi bir Hukuk Muhafızı olarak tanıtır, onları tutuklar, sonra da tutuklanmaları için konseye götürürdüm.

Yasadışı bir madde üretmek için birini rehin almak. Ama Ian'ın büyüyle mühürlenmiş emri bunların hiçbirini yapamayacağım anlamına geliyordu. Sarhoş halimle üzgün bile değildim.

"Sen," dedim, ilk iki vampiri işaret ederek, hızlıca çok daha basit bir büyü hazırlarken. "Birleş."

Sanki manyetik bir süper iletken tarafından çekiliyormuş gibi birbirlerine doğru fırladılar. Sonra vücutları birleşerek çift boyutlu bir gövde, iki baş ve sekiz uzuv haline geldi.

"Meld, meld, meld," dedim, sonraki üçünü işaret ederek.

Aynı güçle et kütesine çarptılar. Kısa süre sonra, farklı yönlere giden tüm uzuvlar et kütesinin sürekli olarak düşmesine, kendini düzeltmesine ve tekrar düşmesine neden oldu.

"Bana neyi hatırlatıyorsun?" Başımı eğerek merak ettim. "Vampir kırkayak mı? Hayır, bekle, vampir sümüklüböceği!"

Son iki vampir muhafız şimdi geri çekiliyordu. Onlara parmağımı salladım. "Ah-ah-ah. Meld, meld."

Yığına katıldıklarında çığlık attılar. Onların çığlıkları ve diğer muhafızların ulumaları beni irkiltti. "Oh, dur. Birkaç saat içinde etkisi geçer. Tünelin diğer ucunda neler olduğunu duymalısın. *Bu* kalıcı bir ses."

Devasa, uluyan vampir yığını başımı döndürüyor olabilirdi ama tünelden aşağı koşan bir sonraki muhafız grubunu korkutmaya yaradı. Arkadaşlarına ne olduğunu gördükten sonra diğer tarafa koşarlarken başımla onayladım. Ama bir muhafız daha tünelden aşağı indi ve kıvranan, yuvarlanan vampir kütesini görünce durmadı. Onun yerine, etrafından dolanarak karşımda durdu.

Bunun için zamanım yoktu. Hâlâ engelleme büyümü bitirmem gerekiyordu ve bu da çok *uzun* sürüyordu. "Kaçan arkadaşların akıllıydı," dedim ona. "Onlar gibi ol ve git."

Bana dişlerini gösterdi. "Beni korkutamazsın, cadı. Ben de büyü biliyorum." Ve ölümcül bir lanetin başlangıcını okumaya başladı.

Vampir giysisi içindeyken *bunu* yapamaz mıydı? Kırkayak mı? Her neyse. "Benim öldürme büyüm daha hızlı," dedim elimi eski, dokunsal bir büyüyle oynatarak. "Splat."

Parçalandı, ama olması gerektiği gibi yapışkan bir madde yerine sadece parçalar halinde. Kaşlarımı çattım. Gücüm azalıyor olmalıydı. Umarım bunun nedeni engelleme büyüüne yetecek kadar güç aktarıyor olmamdır. Çok daha önemli olan buydu... ve ben ne zaman düşmüştüm? Son kontrol ettiğimde oturuyordum ama şimdi tünelin zemininde yatıyordum ve kafatasım sanki bir takım

madenciler altın için sondaj yapıyorlardı. Daha da kötüsü, tünelin karşı ucundan daha fazla insanın geldiğini hissedebiliyordum. Onlardan önce gelen büyü dalgasına bakılırsa, onlar gerçek doğmuş cadılardı.

Bu engelleme büyüsunü *hemen* yapmalıydım. Ek bir enerji kaynağı bulmak için etrafı araştırdım. Gerçek doğanlardan ya da kaledeki uygulayıcılardan bunu yapamadım. Büyü sahibine bağlıydı. Ama yakınlarda bir şey vardı... evet, gölet! Sudan enerji çekmeyi şimdiye kadar nasıl düşünemedim? Sarhoş olmak berbat bir şey.

Ian görüş alanıma girdiğinde yakındaki göletten bulabildiğim her şeyi çıkarıyordum. Üstü başı kan ve kir içindeydi, smokini birkaç yerinden yırtılmıştı ama beni asıl şaşırtan kucağındaki bohçaydı. Bu bir çuval büyüklüğündeydi ve şeytan ve içtiğim Red Dragon shot bardakları gibi kokuyordu.

"O da ne?"

Cevap vermeden önce önümdeki katliama hayranlıkla kısa bir bakış attı. "Kaynak. Duvarları boyamak konusunda abartmıyordun, değil mi? Peki *bu* nedir?"

"Vampir sümüklüböceği," dedim küçümseyerek. "Ya da kırkayak. Ne demek istiyorsun, kaynak? Bir *bebek* miydi?" İçimi bir korku kapladı ve neredeyse içtiğim tüm Kızıl Ejder'i kusacaktım.

"Bebek değil," dedi homurdanarak. "İnsan da değil. Kanatlı bir köpek iblis gibi görünüyor." Sonra beni ayağa kaldırmak için bir kolunu serbest bıraktı. "Yürüeyebilir misin?"

Ayağa kalktım ama hemen çöktüm. Gücüm büyüler ve aptal gibi içmek arasında tükenmişti. Ian yere düşmeden önce beni yakaladı ve omzunun üzerinden kaldırdı.

"Bu şekilde daha hızlı, her neyse," diye mırıldandı.

Sonunda engelleme büyüsunü bitirdiğimde tünelden kaçtı. Tüneli kapattı, böylece kimse girip çıkamadı. Aynı zamanda gizli köprü ve büyülu kale üzerinde de bir mühür oluşturdu. Artık en az bir saat boyunca kimse o yerlerden ayrılamazdı. O zamana kadar çoktan gitmiş oluruz,

...

Umarım büyüünün içine koyduğum doğaüstü gücü hafife almamışımdır. Eğer öyleyse, herkesi sadece dakikalarca kapana kısıtırabilirdi. O kadar sarhoştum ki, içine ne kadar koyduğumu anlayamadım. Aslında düşündüm ki

bayıldı ve bu, engebeli zeminde koşarken Ian'ın omuzlarında defalarca zıplatılmasıyla oldu. Yine de iyi zaman geçirmişti. Birkaç dakika içinde Central Park'ın Beşinci Cadde girişi görünmüştü.

Sonra Ian aniden durdu, omuzlarının üzerinden fırlatıldım. Yine de yere çarpmadım. Dev gibi hissettiren bir şeyin içinde havada yakalandım,

yapışkan örümcek ağı.

"Bu da ne böyle?" Ben talep ettim.

Soğuk bir ses Mandarin dilinde, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye cevap verdi.

Donup kaldım. Bu sesi tanıyordum, binlerce ses arasından seçebilirdim. "Xun Guan. Burada ne yapıyorsun?"

Bölüm 19

Ian cevap beklemedi. "Dur!" çığlığını duymazdan gelerek elini kaldırdı ve Xun Guan'a bir büyü fırlattı.

Ben de aynı anda koruyucu bir büyü fırlattım. Ian'ın büyüünün etkisiyle geriye doğru uçtu ve dehşet dolu birkaç saniye boyunca onu öldürmeyi başarıp başaramadığını bilemedim. Sonra Xun Guan ayağa kalktı, beline kadar uzanan siyah saçları normalde kusursuz olan topuzundan döküldü. Büyük, hızla iyileşen bir delik göğsündeydi. Gümüşün yanık kokusunu alabiliyordum ama koruma büyüm kalbini korumuş olmalıydı.

"Sen," dedi Ian'a buz gibi bir öfkeyle. "Bir Kanun Muhafızına saldırmak için büyü kullanma suçundan dolayı seni ölüme mahkûm ediyorum."

"Hayır!" Bağırdım. "Düşündüğün gibi değil. O benimle birlikte!"

Başını eğdi ve bana normalde birinin anında başının kesileceğini müjdeleyen bir bakış attı. "Ve sen?"

Doğru, beni daha önce hiç bu görünümde görmemişti. "Veritas," dedim, beni tutan görünmez ağa karşı zorlanarak ama hareket edemeyerek. "Ben Veritas, Xun Guan."

Kanatlı siyah kaşları yukarı kalktı. Sonra kaşlarının en küçüğü ağzına dokundu. "Benim tanıdığım Veritas bu kadar bariz bir tuzağa düşmesine asla izin vermezdi."

"Bu doğru, ama gerçekten çok sarhoşum." Sonra Ian'ın ellerinden birini arkasına kayarken yakaladım. Ona başka bir büyü fırlatmak için dokunsal büyü kullanmak üzereydi. "Yapma," dedim. "O bir arkadaş, Ian."

"Neredeyse hepimizi yakalayan büyülü bir tuzak kurdu," diye cevap verdi ipeksi bir ses tonuyla. "Ve az önce beni öldürmekle tehdit etti."

"Bu geceki gizli baskında benim ortağım olduğunu bilmiyordu," dedim toplayabildiğim en güçlü tonla. "Az önce büyük bir Kızıl Ejder tedarikçisini kapattık ve kaynağını öldürdük," diye yalan söyledim. "Bu yüzden sarhoşum. "Bu yüzden sarhoşum.

Doğru insanlara ulaşmak için üründen çok sayıda örnek alın."

Ian'ın hakkını yemeyelim, yalanlarım karşısında yüz hatlarında en ufak bir güvensizlik belirtisi görülmedi. Bunun yerine Xun Guan'a gösterişli bir selam verdi. "Vatandaşlık görevimi yapmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Peki ya bu?" Xun Guan kanlı, battaniyeye sarılı bohçayı işaret ederek, "Ve bu?" dedi. "Nedir bu? Kızıl Ejderha kokuyor."

Ian o büyüü Xun Guan'a fırlatmadan hemen önce kaynağı düşürmüş olmalıydı. O battaniyenin içinde ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyordum - Ian ona köpek iblisi mi demişti? - ama Xun Guan tehdit olarak gördüğü bir şey görürse onu öldürecek. Ya da konseye getirecek ve yaratığın kaderi aynı olacaktı. Her iki durumda da buna izin veremezdim.

"Birisi orada bir bebek doğurmuş, muhtemelen kaynağın kanıyla karıştırmak için onun kanını kullanmış," dedim hemen. "Kızıl Ejder gibi kokuyor çünkü kaynak öldüğünde her yerine kan bulaşmıştı."

Konuşurken, Xun Guan yaklaşırken kundaktaki bebeğe doğru tek bir komut yöneltmek için sarhoş hislerimi zorladım. *Bebeğim, diye düşündüm* şiddetle, neredeyse onu kucağına alacak kadar yaklaştığında. *İnsan bir bebeğe dönüş!*

Xun Guan uzanıp bohçayı aldığında kulakları yırtan bir çığlık duyuldu. Sonra kanlı battaniyeyi geri çekip soluk insan derisini ve öfkeyle sallanan iki minik, bebeksi yumruğu ortaya çıkardığında neredeyse rahatlamıştım.

Bebek çığlık atmaya devam ederken Xun Guan yüzünü buruşturdu. Başını sallayarak, "Biriniz bunu alsın," dedi. İşte o zaman yalnız olmadığını fark ettim. Yaklaşık yirmi metre ötedeki ağaçların arkasından iki İnfazcı çıktı.

İkisi de ciyaklayan bebeği almaya istekli görünmüyordu ama onu reddetmeye de cesaret edemediler.

"Ben alırım," dedim hemen. "Buradan çok uzakta olmayan itfaiye istasyonunda bir bebek bırakma yeri var. Çocuğu oraya bırakacağım."

"O zamana kadar, çığlık atmasını engellemek için iznim var mı?" diye sordu siyah saçlı erkek Xun Guan'a.

Kısa bir kahkaha attı. "Deneyebilirsin ama başarısız olursun. Bebeklerin iradeleri bizim zihin kontrolümüzden etkilenmeyecek kadar odaklanmıştır. İnsanlar ancak yaşlandıklarında etkilenebilirler." Sonra koyu kahverengi bakışları bana doğru döndü.

"Bana bu cazibenin altında Veritas olduğunu kanıtla. Bana en son hangi doğum günü hediyesini verdin?"

Hâlâ sersemlemiş olsam da düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu. "İlk İmparatorluk hanedanından bir yeşim bilezik."

Ian dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "İkiniz böyle bir hediye için hak edecek kadar *özel* arkadaşlar olmalısınız."

Xun Guan gözlerini benden ayırmamasına rağmen ona bir parmak salladı. "Ölüm cezanı konsey önünde temyize götürecek kadar uzun yaşamak istemiyorsan, sessiz ol."

"Xun Guan, sana söyledim, o benimle birlikteydi."

"Olmaması gerekirdi," dedi sertçe. "Bu seviyedeki baskınlara sadece İnfazcılar veya Muhafızlar katılabilir."

"Beni isteğim dışında bir yere götürebileceğini mi düşünüyorsun?" Ian'ın gülümsemesi açık bir meydan okumaydı. "Bunu denersen seni öldürürüm."

Xun Guan kılıcını çekti ve eski, zarif çelik ay ışığını yakaladı. Sonra kılıcı eğdi ve Ian'ın boğazında soluk bir çizgi belirdi. Âdeti olduğu üzere, kesmek istediği yeri işaretlemişti.

"Xun Guan, hayır!" Aklıma çılginca bir düşünce geldi. "Ian'ın benim yedeğim olarak burada olmaya hakkı vardı!"

Xun Guan duruşunu bozmadı. "İddia ettiğiniz gibi onu hangi yasa koruyor?"

İçime bir nefes çektim. Bu canavarca yalanı ortaya çıkarmak için ona ihtiyacım olacaktı. "Eşlere, kocalarının ya da kızlarının istediği yere gitme izni veren yasa karımdır."

"Ne?" Ian, Xun Guan'ın gösterdiği tüm inançsızlıkla konuştu.

"Hayır," diye nefes aldı Xun Guan. "O senin kocan olamaz."

Gülmeye çalıştım ama tiz bir kıkırdama olarak çıktı. "Herkes söylemek için bekleyecektik, ama onun hayatını kurtarmak sürprizi bozmaktan daha öncelikli."

"Sürpriz mi?" Ian tekrarladı, sesi tizleşmeye başlamıştı.

Tekrar güldüm ve bu daha kötüydü. Gıdaklayan cadılar ağzımdan çıkanları kışkırtırdı. "Ona aldırmayın, hâlâ evliliğe alışmaya çalışıyor. Ama kocam olarak ben nereye gidersem o da oraya gidebilir. Bu yüzden bu gece bana destek oldu. Başım belaya girerse diye ona bu büyüyü öğrettim, ki beni o ağın içinde yakaladığında ve kendini Kanun Koruyucusu olarak tanıtmadığında buna inanmak için her türlü sebebi vardı."

Sonunda Ian korkusunu üzerinden atarak ne demek istediğimi anladı. Hâlâ sarsılmış görünüyordu ama tartışmayı bıraktı. Xun Guan bırakmadı.

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi açıkça. "Onun gibi biriyle evlenmek için kendinizi alçaltacağınıza inanmakta güçlük çekiyorum."

Ian'ın bakışlarında öfke parladı. Sonra kayboldu ve bereketli bir duygusallıkla gülümsedi. "İnsanlara neler yaptırabildiğime hayret edersin."

Xun Guan soğuk bir sesle, "Senin kurnazlıkların benim için boşa gitti," dedi.

"Belli ki," diye devam etti aynı mırıltıyla. "Veritas için fazla ateşlisin. Normalde bunu tahrik edici bulsam da, benim olanı paylaşmam. O yüzden ..." parmaklarını *geri çekilmenin* açık bir tercümesi olarak salladı.

Xun Guan bakışlarını bana çevirmeden önce ona bir kez daha alaycı bir bakış attı. "Konseye neden söylemediğini anlıyorum ama evlilik haberini neden benden saklıyorsun?"

Son kelimedede sesindeki hafif dalgalanmayı duydum ve kendimi çok kötü hissettim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Xun Guan benim için değerliydi ama mesele de buydu. Savaşarlarsa onun hayatını riske atamazdım. Ayrıca Ian'ın konsey önüne çıkarılması riskini de göze alamazdım. Beş dakika içinde ölümü hak edecek bir şey söyleyebilirdi. Yalan söylemek bu durumdan kurtulmanın en iyi yoluydu ve ona zarar verse de onu kurtardı. Ve onu da. Bu, herhangi birinin geçici rahatsızlığından daha önemliydi.

"Onaylamayacağını biliyordum," dedim usulca.

Gözlerini kırıştırdı, ay ışığının bir oyunu olabilirdi ama bir gözyaşı gördüğümü sandım. Sonra güzel ifadesi sertleşti. "Bana onun senin olduğunu kanıtla. koca."

"Evlilik töreni şahitlerini sorgulamak ister misiniz?" Eğer öyleyse, orada olduklarını söyleyecek kimi bulabilirim? . . ?

Xun Guan, "Hayır, yeminlerinizi tekrar edin," dedi. "Şimdi."

"Xun Guan." İçimde patlayan korku yüzünden sesim keskin çıkıyordu. "Çok fazla şey soruyorsun. Mahremiyetime ne kadar değer verdiğimi bilirsin."

Kılıcıyla Ian'a doğru işaret ederek, "Öyle değil," dedi. "İnternetteki birçok videosundan birini gördüm. Benden hayatıma yönelik büyü bir girişimi görmezden gelmemi istiyorsun ve üst düzey bir baskına bir sivili getiriyorsun. Kanıt olmadan bunu yapamam. Eğer o söylediğin kişiye, yeminini tekrarlamakta neden tereddüt ediyorsun?"

Ian'ın bakışları bana doğru döndü. İçindeki dehşet bedenimi buza çevirdi. Reddedecekti. Sonra Xun Guan kılıcını kaldıracak ve Ian bir öldürme büyüsü yapacaktı ve ben bu lanet ağın içinde sıkışıp kaldığım için aralarına giremeyecektim! Panik beni titretene kadar kabardı

ondan. Biri ölmeden bu işi çözmeye yönelik tek girişimimizi havaya uçurmadan önce onu durdurmalıydım.

Kıpırdama, diye düşündüm acilen, gerekli gücü kendimden çıkarmaya çalışarak. *Tüm tanrılar aşkına, don!*

Bölüm 20

Gücüm açığa çıktı. Her zamanki parıltısıyla değil, ne kadar sarhoş ve bitkin olduğumu gösteren bir sis gibi. Birkaç dakika boyunca Ian'ın ağzının protesto etmek için açılmasını ve Xun Guan'ın kılıcının yükselmeye başlamasını izledim. Sonra ikisi de oldukları yerde donana kadar yavaşladılar. Esmer İnfazcı'nın topun ortasında donup kaldığını ve diğer İnfazcı'nın Ian'ın kışını daha iyi görebilmek için kafasını yarı eğik tuttuğunu görene kadar ikisinden daha fazlasını içine alacak kadar güç topladığımdan emin değildim.

Donmamış olan tek kişi kanlı battaniyelerin içindeki yaratıktı. Minik kolları havayı dövmeye devam ederken feryatları başımı döndürdü Sanki yarılacaktı gibi. Bu da Ian'ın haklı olduğunu kanıtlıyordu. Sadece iblisler ve diğer iblis-kinler bu tür büyüye karşı bağışıklı.

Ian'ı durağanlıktan kurtardım ve hızlı hızlı konuşmaya başladım. "Bunu uzun süre tutamam, bu yüzden mantıklı ol. Seninle evlenme fikri hoşuma gitmiyor ama bunu yapmak zorundayız. Ölmeyi mi tercih edersin?"

"Evet," dedi hemen.

Tamam, bu kadar inatçı bir yanıt beklemiyordum. "Ama bu evlilik *gerçek* olmayacak ki."

"Tanıkların önünde yeminleri tekrarlamak bunu gerçek kılar." Sıkıştığım yerin önünde adım atmaya başladı. Ayrıca Xun Guan'ın donmuş halini tehlikeli bakışlarla süzmeye devam etti. "Neden sadece gitmiyoruz? Artık bizi durduramayacağı kesin."

Sanki bunu düşünmemiştim. "Tabii. Beni bu ağdan çek de gidelim."

Denedi ve ilk dokunuşu aynı inanılmaz yapışkan ipliklerin eline yapışmasına ve bırakmamasına neden olduğunda küfretmeye başladı. Kısa süre sonra

Bildiği tüm sihir numaralarını kullanarak kendini kurtarmaya çalıştı ama eli hâlâ sıkışmıştı.

"Düşündüğün kadar kolay değil, değil mi?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Bu büyü sadece onu yapan kişi tarafından iptal edilebilir ve bunu biliyorum çünkü ona ben öğrettim."

Bana endişeli bir bakış attı. "Ama vampirler asla boşanamaz. Daha da kötüsü, yasalarımıza göre seviştiğim herkesi öldürebilirsin!"

"Oh, *şimdi de* yasaları mı önemsiyorsun?"

"Özgürlüğümü önemsiyorum." Anında. "Elimde kalan tek şey o."

Ben de bundan yararlandım. "Doğru, Dagon'la olan bu şey sona ermeden önce muhtemelen birimiz ölecek, bu yüzden o ben olursam özgürlüğünü feda etmiyorsun!"

"Ve eğer ben olsaydım, evli bir adam olarak öldürdüm." Ürperdi. "Onunla kavga ederek şansımı denemeyi tercih ederim."

Küçük zaman baloncuğumun etrafındaki çizgi dalgalanmaya başladı. Yakında düşecekti. Sadece saniyelerim kalmış olabilir. "Ve eğer seni öldürürse, doğruca cehenneme gideceksin, yoksa Dagon'un ruhun üzerindeki hak iddiasını unuttun mu?"

Xun Guan'a bir kez daha alaycı bir bakış attı. "Dagon'un üzerimdeki damgaları *yüzünden* beni öldüremez."

"O, iblis markalarını bilen iki bin yaşında bir Kanun Muhafızı. Kılıcı işe yaramadığında, her zaman üzerinde taşıdığı iblis kemiğiyle gözlerinizi oyar."

"Önce ben onu öldürürsem olmaz," diye cevap verdi karanlık bir sesle.

"Yapamazsın," dedim, bu düşünceyle içimi bir ısırap kapladı.

Sert bir gülümseme dudaklarını büktü. "Demek ikiniz hakkında haklıymışım. Görünüşe göre 'vampir yok' kuralınızı onun için bozmuşsunuz."

Mantiğine ve kalan merhamet duygusuna hitap etmek işe yaramıyordu. Onun yerine bencilliğine oynamak zorundaydım. "Diyelim ki onu öldürdün. İnfazcılar da öldürmek zorunda kalacaksın, çünkü onlar onun ölümünü asla karşılıksız bırakmazlar. O zaman Muhafızlar, İnfazcılar ve konsey kanınız için çılgılık atar, *ayrıca peşinizde* öfkeli bir iblis olur. Arkadaşımı öldürdüğün için seni onlara bırakmasam bile -ki bırakırdım- sence üzerimizde bu kadar baskı varken ne *kadar dayanabiliriz*? Benimle *teknik olarak* evli olmak ruhunu kaybetmeye ve uzun zamandır beklediğin Dagon'dan intikam mı alacaksın?"

Sonunda sinirlerime dokunduğumu anladım ama inatçılığı yüzünden okunuyordu. "Eee?" Bastırdım.

Bana düşmanca bir bakış attı.

"Düşünüyorum." "Büyü bozulacak," diye uyardım onu.

Bir bakış daha. "Ben de *hâlâ düşündüğümü* söyledim."

Bu bölgeyi donmuş halde tutmaya çalışırken tir tir titriyordum. Tüm bu gerginlik boğazımda bulantıya yol açıyordu. "İkimiz de hayatta kalsak bile, senin üzerinde hak iddia etmeyeceğim," dedim umutsuzca. "Aslında yapacağım ilk şey seni Polonya'daki geneleve geri götürmek ve sana yeni bir karnaval seks partisi sipariş etmek olacak, Söz veriyorum!" Sonra kustum, mide bulantısına karşı verdiğim mücadeleyi kaybederken üzerine kıpkırmızı bir sıvı püskürttüm.

"Gördün mü?" Kusmayı bitirdiğimde başardım. "Kan yemini ile mühürlenmiş yemin."

Tiksintiyle kendine baktı. "Evliliğin böyle olacağını biliyordum."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandım ve minnetle büyüün düşmesine izin verdim.

Xun Guan, Ian'ı aniden önünde değil de arkasında bulunca irkildi. Ardından Ian'ın kanlı kusmuğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Nasıl?" diye kekeledi.

"Hastalandığımı gördü ve yardım etmek için koştu," diye cevap verdim. Sonra küçük, titrek bir kahkaha attım. "Ve gördüğünüz gibi, onun sorunu için ağınıza yakalandı."

Ian'ın daha önce durduğu yerle şimdi durduğu yere bakarken koyu kahverengi gözleri kısıldı. "Kimse bu kadar hızlı hareket edemez," dedi neredeyse kendi kendine.

"Ben hariç," diye cevap verdi, ses tonunda bir gerginlik vardı. "Şimdi, eğer bizi serbest bırakacak kadar nazik olursanız."

Bakışları benimkilerle buluştu. "İddianı kanıtlamadan olmaz."

Ian, Xun Guan'ın büyülu tuzağına yapışmamış olan eliyle gömleğini yırtarak açtı. Bununla nereye varmaya çalıştığından ya da daha sonra neden ceketini yırttığından emin değildim. Sonra üç uçlu silahını kaptığını gördüm, düşen kumaş Xun Guan'ın bakışlarından ne yaptığını gizliyordu ve dehşet içinde bir nefes aldım.

Beni kandırdı! Başından beri onunla savaşmaya niyetliydi!

Ian mızrağın başını yere fırlattı ve sanki bir koçbaşıyla vurulmuşum gibi nefesim kesildi. "Yeminimi tekrarlamayacağım Kızıl Ejder kusmuğuna bulanmışken," dedi ve ceketini kullanarak çıplak göğsündeki son lekeleri de sildi. Sonra ceketin temiz tarafıyla benim yüzümü de sildi.

Sözlerini bitirdiğinde sert bir gülümsemeye, "Her zamanki gibi güzel," dedi. Sonra Xun Guan'a küçümseyici bir bakış attı. "Ellerini serbest bırakması gerekecek, yoksa törenin tekrarlanması ne demek olduğunu unuttun mu? gerektirir?"

Xun Guan ağdan gücü çekmek için gerekli kelimeleri söylerken bana baktı. Güç azaldığında havadan düştüm ve Ian'ın kollarına düştüm. Beni bir an tuttu, sanki omzuna asılmış benle kapıya doğru koşmayı düşünüyormuş gibi yakındaki kapılara baktı. Sonra, bir başka çarpık gülümsemeye beni ayağa kaldırdı ve az önce yere fırlattığı silahı aldı.

Bunu yapmayı ne kadar istemediğini biliyordum, bu yüzden üç çatallı mızrağın keskin gümüş ucuyla avucunu açmadan önce tereddüt etmediğinde şaşırdım.

"Kanım üzerine yemin ederim ki sen benim karımsın," dedi ve kanlı elini ve silahını bana uzattı.

Silahı kabul ettiğimde titreyen bendim. Hayatımın uzun yılları boyunca bunu hiç kimseyle yapmayı beklememiştim, hele ki onunla.

Maskaralık olsa da, yine de baş edebileceğimden çok daha önemli

hissettirdi. "Kanım adına," dedim avucumun içine bir çizgi çizip sonra onunkini kavrarken.

Böylece kanlarımız birbirine karışırken yemin edildi. "Senin benim kocam olduğunu ilan ediyorum."

Xun Guan'dan yumuşak bir ses çıktı ve gözlerini kapattı. İki kişi İnfazcılar yapmadı. Sıkıntılarını hafifletmeye çalışıyormuş gibi yer değiştirdiler ve bakışlarını etrafta gezdirdiler. İlgisizlikleri önemli değildi. Tanıkların önünde yemin etmiştik. Bir vampir evliliğinin geçerli olması için gereken tek şey buydu - ve sonsuza dek.

"Doğruyu söylüyormuşsun," diye fısıldadı Xun Guan. "O gerçekten senin kocan."

Ian homurdandı. "Beni de şaşırttın, aşkım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benimle bu kadar tanıdık konuşma. Artık hayatını talep etmiyor olabilirim ama benim dengim *değilsin*."

"Oh, bu konuda hemfikiriz," dedi Ian gözlerinde bir parıltıyla.

Kavga etmelerini önlemek için ödediğim bedelden sonra, bu yüzden başlamalarına izin verecek değildim. Hemen konuyu değiştirdim. "Bu gece neden hazır bir tuzakla burada olduğundan hiç bahsetmedin, Xun Guan."

Sonunda bakışlarını Ian'dan ayırdı. "Karakoldaki bir arkadaşım bana birkaç kişinin bir trolün altın yığınlarını sürüklediğini gördüğünü söyledi.

Central Park." Ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Bu kulağa araştırmak için yeterince sıra dışı geldi."

İçimden inledim. Nechtan. Bana verdiği hediye değerinden çok daha fazlasına mal olmuştu. Parkın içinde bir ileri bir geri yürümeden önce neden büyüsünü bırakmamıştı? Bu geç saatte bile izleyenler olacağını fark etmemiş miydi?

"Başlangıçta New York'ta ne yapıyordun?" Bastırdım. "Frankfurt'ta olduğunu sanıyordum."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Burada bazı İnfazcılara danışmanlık yapıyordum-"

"Ama Frankfurt'tan ayrılıp buraya gelmemiz sizin fikrinizdi," dedi. Xun Guan'ın lazer gibi bir bakışıyla susturulmadan önce kadın İnfazcı araya girdi.

Ian gülmeye başladı. "Veritas'ı takip ediyordun, değil mi? Ne kadar da sapıkça. Modern davranıp onu kredi kartları ve cep telefonu sinyalleri aracılığıyla mı takip ediyordun? Yoksa eski usule dönüp bir yer belirleme büyüsü mü kullandın?"

"Saçmalama," diye başladım, sonra Xun Guan'ın yüzünde yarı koyun, yarı kızgın bir ifade belirince durdum. "Beni gerçekten takip mi ediyordun?" Şok olmuş bir halde nefes aldım. "Neden?"

"Senin için endişelendim," dedi savunmacı bir ses tonuyla. "Aylardır dengesiz davranıyorsun. Sonra da Gardiyanlık görevinden izin aldın. Bunu daha önce hiç yapmamıştın!"

Yapmamıştım ama hiçbir şeyin dikkatimi Ian'ı bulmaktan ve Dagon'u ortadan kaldırmaktan alıkoymasını istememiştim, hayatımın çoğunu adadığım bir iş bile olsa. "Herkesin tatile çıkmaya hakkı vardır."

"Bu bir tatil değildi." Öfkeli hareketleri Ian'ı da kapsıyordu. "Kendini evliliğe bağladın! Bu bir *delilik*-"

"Yine aynı fikirdeyiz," diye mırıldandı Ian.

"-ve sen bunu biliyorsun!" Xun Guan devam etti, gözleri bana dönmeden önce Ian'a öfkeli oklar fırlatıyordu. "O kanunları çiğneyen bir fahişe! Onunla *nasıl* evlenebildin?"

Tam cevap verecektim ki Ian, Xun Guan'ın yüzüne baktı. "Bir ara seviştik de ben mi unuttum? Bu yüzden mi benden bu kadar nefret ediyorsun? Yoksa *karıma olan* karşılıksız aşkının artık sonsuza dek karşılıksız kalacağını fark ettiğin için mi?"

Gözleri kakaodan parlak yeşile döndü. "Ne cüretle-"

"Yeter," dedim sertçe. "Cesaret ediyor çünkü onu birkaç kez aşağıladınız. Bu beni de aşağılıyor ve buna izin vermeyeceğim. Fikriniz not edildi,

Xun Guan. Şimdi, bunu kendine sakla."

Büyülenmiş iblis köpek daha yüksek sesle bağırmaya başladı ve bana oradan çıkmamız gerektiğini hatırlattı. Engelleme büyüm kaleyi ve tüneli tutuyor olmalıydı ama yakında düşecekti. Kalan Kızıl Ejder satıcılarının Xun Guan'la karşılaşması umurumda olmazdı ama masum vampirlerin, cadıların ve büyücülerin bu gece bir Kanun Muhafızı ve iki İnfazcı ile yüz yüze gelmesini istemiyordum.

"Bu çocuğun insanlara geri verilmesi gerekiyor," dedim kundaktaki bebeği kaldırarak. "Gördüğünüz gibi ortada ne trol ne de altın var, yani aramalar bir şakaydı, Kızıl Ejderha ininin icabına bakıldı ve ben yorulдум. Başka bir şey yoksa?"

"Dahası da var," dedi Xun Guan Ian'a bir kez daha dikkatle bakarak. "Ama bekleyecek."

"Sizinle tanışmak büyüleyici," dedi. "Dördümüz yakında akşam yemeği yemeliyiz."

"Dört kişi miyiz?" diye tekrarladı. "Burada beş kişi var."

"Onlar değil," diyerek iki İnfaz Memurunu başından savdı. "Seni, beni, Veritas'ı ve senin azgın kıskançlığını kastetmişim."

"Ian!" Xun Guan'ın kıldandığını görünce tersledim. Tanrılar, bu gece aralarında kan dökülmeden sona ermeyecek miydi?

Kolumu okşadı. "Üzülme, şimdilik onunla işim bitti. Şimdi şu çocuğu yerleştirelim de en son düğün gecemizi düzgün bir şekilde kutlamaya başlayalım."

Central Park'tan çıkarken Xun Guan'ın gözlerini üzerimde hissettim ama beni tedirgin eden bu değildi. Ian'ın bu son cümleyi hala rol yaptığı için mi söylediğini merak ederken hissettiğim tehlikeli heyecandı.

...ya da ciddi olup olmadığını.

Bölüm 21

Heyecanım sadece mide bulantım geri gelene kadar sürdü, bu da bir bloktan daha kısa bir sürede oldu. Orada, kaldırımda cinayet sahnesine benzeyen bir şey kusmuştum. Ondan sonra, Ian hem beni hem de küçük şeytanı taşımak zorunda kaldı.

bizi otele geri uçurdu. Yürümek midem için o havadan iniş ve çıkışlardan daha kolay olurdu ama kimsenin nerede kaldığımızı görmesini istemiyorduk. Yine de bizi takip eden zeki bir vampir bizi duyabilirdi. İblisin çılgınlıkları ve benim öğürmelerim arasında, Ian'ın neden nefesinin altında küfredip durduğunu anlayabiliyordum. Daha az açık olan şey ise neden ikimizi de parkın dışında terk etmediği idi.

Sonunda otel süitimize geri döndüğümüzde, üçümüz de kusmuktan sıırıslıklam olmuştuk. Ian bizi doğrudan duşa götürdü, duşu açtı ve beni ve küçük iblisi duşun zeminine, temizleyici spreyin altına koydu. Gitmesini bekliyordum ama elbisemin fermuarını açtı, çıkarmama yardım etti ve yanımda yere çöktü.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldandım.

"Kendimi temizlerken bir yandan da senin bayılıp kendi kusmuğunla boğulmadığından emin oluyorum," dedi ve bana birkaç el bezi uzattı.

"Yardıma ihtiyacın olursa söyle."

"Hangi kısımları yıkamayı tercih edeceğin konusunda ima yok mu?" Zayıf bir mizah denemesiyle söyledim.

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Pompalı tüfekte evlenmek, o şeyin sürekli ciyaklaması ve kusmuğunla defalarca ıslanmak arasında, geçici olarak kinaye yapamıyorum."

Hâlâ sarhoş olmak için içimde hiçbir şey kalmamış olmalıydı, ama kalmış olmalıyım, çünkü neredeyse altı yüz yıldır yapmadığım bir şey yaptım: I

ağlamaya başladı. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Tüm bunlar için kendimi çok kötü hissediyorum."

On bin numaralı sürpriz-Ian belli ki bir kadının gözyaşlarına dayanamıyordu. Bir anda ayağa kalktı, bir el beziyle yüzümü garip bir şekilde silerken diğer eliyle omzumu sıvazladı. "Şimdi, şimdi, kes şunu. O kadar da kötü değil sanırım. Daha önce sayısız kez kan ve kusmukla kaplandım ve muhtemelen iblis çılgınlıklarına alışmalıyım. Sonunda varacağım yer."

"Seni Dagon'dan kurtaracağız," dedim, "ama kurtaramazsak, aşağıdaki adamlardan birine senin için iyi şeyler söyleyeceğim." Sonra el bezine burnumu sildim ve Ian'a geri verdim. Bunun ne kadar iğrenç olduğunu çok geç fark ettim ve bezi geri aldım. "Ah, özür dilerim. Düşünemedim..."

"Belli ki değil," dedi homurdanarak. "Yeraltı dünyasının derinliklerinde birini tanıyorsun, değil mi? Ayılmadan önce açıklamak istediğin başka bir şey var mı? yukarı?"

"Tanrım, hayır," diye inleyerek başımı dizlerimin üzerine düşürdüm. Pişman olacağım başka bir şey söylemeden önce kendimden geçmeliydim.

Ayak bileğime gelen keskin bir dürtüyle başımı tekrar kaldırdım. Bebek bana dik dik baktı, onu görmezden gelmeye devam edersem minik eli beni tekrar dürtmeye hazırdı. Doğru, büyüsünü bırakmalı ve ne tür bir iblisle uğraştığımızı görmeliydim.

"Açıkla," dedim, o kadar bitkin düşmüştüm ki sözlü büyüye başvurdum.

Bir anda, tombul pembe derisi o kadar kısa, kabarık ve yumuşak tüylere dönüştü ki, kürkü andırıyorlardı. Sonra burnu ve ağzı uzayarak bir buruna dönüştü. Gözleri de değişti, kolları ve bacakları pençelere benzeyen bir şeye dönüştü. Kuyruğu yoktu ama iki kanadı vardı ve uzanıp başını okşadığımda belli belirsiz kıpırdanmaya başladı.

"Oh, işte sen busun," dedim rahatlayarak. Ian'a, "Merak etme, o zararsızdır" dedim.

"Aslan yelesi ve kanatları olan küçük bir Samoyed'e benziyor," diye yanıtladı yaratığa bakarak.

"O bir Simargl," dedim. "Simargllar bir köpeğin sadakati ile bir iblisin en iyi özelliklerinin birleşimine sahiptir."

"Bu açgözlülük mü olurdu? Yoksa narsisizm mi?" diye araya girdi.

"-bir çocuğun tatlı masumiyetiyle birleşmiş," diye devam ettim, ona ters ters bakarak. "Birini almak büyük bir onurdur."

"Almak mı?" dedi homurdanarak. "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

Çok kabaydı. "Simarglar yaratılır, çoğaltılmaz."

Gözlerini devirdi. "*Bu konuşmayı henüz yapmadığınızı bilmiyordum. Küçük Gardiyan, bir köpek iblis başka bir köpek iblisten gerçekten hoşlandığında, birbirlerine özel bir sarılma verirler ve-*"

"Yeter!" Ona su sıçratarak söyledim.

Sadece sıırttı. "En azından ağlamayı bıraktın."

O haklıydı. Şimdi sinirlenmişim. Beni saran yorgunluk, endişe, suçluluk ve mide bulantısından çok daha iyi hissettiriyordu. Artık çoğunlukla temiz olduğum için bezlerden birini aldım ve Simargl'ın üzerindeki çeşitli lekeleri yıkamaya başladım. Dokunduğumda irkildi, sonra ona zarar vermeyeceğimi görünce rahatladı. Zavallı şey. Acı çekmeyi beklerken bile kaçmaya çalışmamıştı. Şimdi onu esir tutmaya yardım eden *tüm* vampirleri öldürmüş olmayı diliyordum. Simargl'ların nadir bulundukları için değerli olduklarını söylerken abartmıyordum. Birinin bu kadar kötüye kullanıldığını görmek beni öfkелendirdi.

Simargl, kulaklarının arkasını temizlerken daha iyi erişebilmem için başını hareket ettirdi. Tatlı yaratık, ona bana güvenmesi için hiçbir neden vermemiş olmama rağmen beni memnun etmeye çalışıyordu. Beni yeni sahibi olarak görüyor olmalı.

Çünkü Simargllar normalde sadece yeni bir koruyucu verildiğinde el değiştirirlerdi. Ian'ın "özel kucaklama" yorumunun ne kadar yanlış olduğunu görebilmesi için Simargl'ı ters çevirme dürtüsüne direnerek Simargl'ın kürkü külden çok gümüşü görünene kadar yıkamaya devam ettim. Simarglların cinsel organları yoktu. Bunun erkek olduğunu söyleyebilmemin tek nedeni kulaklarıydı. Kulaklarını daha yuvarlak yerine sivri olacak şekilde tımar etmişti, bu da erkek olarak tanımlanan Simargl'ların yapma eğiliminde olduğu bir şeydi.

Ian başını eğdi. "Sert olması gerekirken ona kırılғанmış gibi davranıyorsun, yoksa hayatta kalamazdı."

Ona seviyeli bir bakış attım. "Zorluklara katlanabiliyor olması merhamet görmemesi gerektiği anlamına gelmez."

"Sanırım bu doğru," dedi bakışlarımı tutarak. "Bu gece arkadaşını öldürmememin nedeni de bu."

Konunun bir anda değişmesi başımı döndürdü ya da belki de sistemimde kalan sarhoş edici maddeler yüzündendi. "Ne?"

"Senin hakkında öğrendiklerimden pişmanlık duyuyorsun ama duymamalısın," dedi bacaklarını uzatarak. "Bu kadar körkütük sarhoş olmasaydın, Katie'nin kurtarılmasındaki rolünü asla açığa vurmazdın."

"Adı bu mu?" Konsey onun ölüm cezasını verirken bana söyleme zahmetine girmemişti.

"Artık öyle." Ian'ın sesi yumuşadı. "O herifler yarı vampir yapısına gulyabani DNA'sı eklemek için genlerini eklediklerinde ona sadece bir numara vermişler ama yakaladıkları askerlerden biri gerçek bir adı olsun diye 'K80'i 'Katie' olarak değiştirmiş. Cat ve Bones sonunda onu bulduklarında bu ismi sakladılar."

Kalbime saplanan ani bıçak darbesi yüzünden gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Evet, isimler önemlidir," diye fısıldadım. "Özellikle de tedavi gördükten sonra

Bir insan yerine bir şey gibi." Uzun bir süre boyunca ben de bir isme layık görülmemiştim. Bu da Dagon'a borçlu olduğum bir başka şeydi. Sonra, zayıflamış halimle beni mahvetmeden önce bu anıları durdurma ihtiyacı duyarak, "Ama bunun sen ve Xun Guan ile ne ilgisi var?" diye ekledim.

Yüz hatlarına sert bir şey yerleşti. "Bu dünyada gerçekten önemsedığım çok az insan var. Mencheres'in onlardan biri olduğunu zaten biliyorsun. Bones başka, Katie de karısının çocuğu. Katie'nin infazına yardım ettiğine inansaydım, Xun Guan'ı senin önünde öldürür ve bunu intikam olarak kabul ederdim. Sonra da bana yardım etmeye devam etmeni sağlamak için son emrimi kullanırdım."

Suyun sıcaklığı değişmemişti ama ben birden kendimi çok ama çok daha soğuk hissettim. Simargl da Ian'dan gelen yeni, buz gibi öldürücülüğü hissetti. Arkamda toplandı ve zar zor duyulabilen inleme sesleri çıkardı. Sonra bir anda Ian'ın ifadesi netleşti ve o buz gibi gerginlik dağıldı.

"Ama Katie'ye yardım ettin. Yakalanırsan işine ve hatta hayatına mal olabilirdi, yine de yaptın ve onu tanımıyordun bile. Değil miydi? ailesiyle de arkadaş değil. Doğrusu, bunu neden yaptığını anlayamıyorum. Cat ve Bones sana olan borçlarının farkında olmayabilirler ama ben farkındayım ve bu borcu senin değer verdiğin birini öldürerek ödeyemezdim." Kendini küçümseyen bir kahkaha atmak için durakladı. "En kötü kâbuslarımın canlı örneği, evli bir adam olmak anlamına gelse bile."

Yaptıklarının ardındaki derin onur duygusu beni çok etkiledi. Bir kez daha, kolay yolu seçmek yerine kendini feda etmeyi seçmişti. Ian kime sadakat göstereceği konusunda son derece seçici olabilirdi ama bir kez sadakat gösterdi mi, onu her şeyiyle korurdu.

"Mencheres ve Bones senin gibi bir dostları olduğu için çok şanslılar," dedim büyük bir içtenlikle. Sonra, yaptığı iyilikten dolayı sürekli övülmekten nefret edeceğini bildiğim için devam ettim. "Ve bir kez daha, karın olarak tüm haklarımdan feragat ettiğimi belirtmeme izin ver. Cidden, Dagon'a karşı kazandığımız zaferi benim paramla yeni bir karnaval alemiyle kutlayacaksın, söz."

"Öyle diyorsun," diye cevap verdi en hafif gülümsemesiyle.

"Kan yemini ederek söz verdim. Ve vampirler kan yemini ettiklerinde, yeminlerini bozmazlar."

Alay etmesi aniydi. "Vampirler kan yeminlerini her zaman bozarlar." "Ben bozmam," dedim kararlılıkla.

"Hayır, bilmiyorsun." Sesi yumuşaktı ama içindeki yeni yoğunluk beni ürpertti. "Senin gibi biri, tutmaya niyetli olmadıkça söz vermez."

Sonra uzandı, alt dudağıma yapışan bir damla suyu yakalamadan önce bir parmağını çenemin kıvrımında gezdirdi. Onun yarı çıplak olduğu, benimse sadece sütyen ve külotla kaldığım neden daha önce aklıma gelmemişti bilmiyorum. Evet, sarhoştum ama *bunun* farkında olmalıyım. Özellikle de suyun, derin dalgalı kasları terk etmekten nefret edercesine çıplak vücudunun üst kısmına nasıl yapıştığını.

Belki de kendimi güvende hissettiğim için daha önce fark etmemiştim. En son ne zaman birinin bana böyle hissettirdiğini hatırlayamıyordum ve bunun suçunu içtiğim Kızıl Ejder'e atamazdım. Daha önce de sarhoş olmuşum ve bu gece Ian'a söylediğim sırların hiçbirini açıklamamıştım. Hayır, mantığa meydan okuyan nedenlerden ötürü, Tenoch'tan beri kimseye güvenmediğim bir seviyede Ian'a güvenmeliydim. Hiç mantıklı gelmiyordu ama yine de inkâr edemezdim. Bu kadar çok sırlar önüne serilmişti. Ama şimdi, bu güvenlik hissi değişti, başka bir şeye dönüştü. Hissettiklerimin vahşeti düşünüldüğünde, çok daha güçlü ve hiç de güvenli olmayan bir şeye.

"Bana bu şekilde dokunmamalısın," diye fısıldadım.

"Neden?" Sesi benimki kadar alçaktı ama gözlerindeki bakış nazik değildi. İçimde kaynayan aynı karanlık vahşilikle doluydu. "Sarhoş halinle senden faydalanacağımdan mı korkuyorsun?"

"Hayır," dedim ona yaklaşarak. "Bana böyle dokunmaya devam edersen kontrolümü kaybederim ve *senden* faydalanırım."

Derin, şehvetli kahkahası en hassas sinir uçlarıma dokunmuş gibi hissettirdi ve onları daha fazlası için ağrıttı. Daha yakına eğildiğinde, onu yarı yolda karşıladım ve ellerimi göğsünün üzerinde kaydırduğımda, kaslarının ani sıkışmasında ve gözlerinin en saf zümrüt rengine dönüşmesinde beni ne kadar çok istediğini hissettim.

Bu yüzden ellerimi tutup beni geri yatırdığında şok oldum. "Hayır. Ayıldığında pişman olacağın birçok şey yaptın zaten. Yarın. Bunun onlardan biri olmasına izin vermeyeceğim."

"Beni reddediyor musun?" Tamamen inanmayarak sordum.

Sert bir kahkaha attı. "Evet ve eğer sikim konuşabilseydi, aynı fikirde olmadığını haykırırdı. Ama her ne kadar sarhoşken bana karşı ayıkken olduğundan daha dürüst olsan da, bunun gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Ve eğer değilse, o zaman istemiyorum."

Ciddi biriydi. Bunu beni geri döndürme şeklinin kesinliğinde hissettim. Ne kadar da takdire şayandı, kahretsin. Duş duvarına yaslandım ve sinirli bir iç geçirdim. "Kırılmaz onur duygun senin en büyük sırrın, değil mi?"

Bu sefer daha doğal bir şekilde güldü. "Asla kimseye söyleme. İtibarım yerle bir olur." Sonra yüzüme baştan çıkarmak yerine şefkatle dokundu. "Ve senin en büyük sırrın da benim gibi iblis markalı olman."

Belki de yorgunluğumdandı. Belki de içtiğim her şey bana son ve en iyi vuruşunu yaptı. Her iki durumda da, sırlarımın çoğunu açığa vurmadan önce yapmam gerekeni yaptım.

Bayılmışım.

Bölüm 22

Nip. Nip, nip, nip!

"Kes şunu," diye mırıldandım ve beni ısırın her neyse ona doğru hamle yaptım. Korku dolu bir gıcırtı gözlerimi açmamı ve doğrulmamı sağladı. Hemen, keşke yapmasaydım dedim. Bu küçük hareket bile başımın bir mengene tarafından sıkıştırılıyormuş gibi sıkılmasına neden oldu.

Zar zor açılan göz kapaklarının arasından Simargl'ın yorganın altına daldığını gördüm. Bırakın Simargl'ın benimle birlikte yatağa girmesini, ben bile yatağa girdiğimi hatırlamıyordum ama işte ikimiz de buradaydık. Şimdi, zavallı şeyi korkutmuştum.

"Özür dilerim," dedim, her kelime kafamdaki o acımasız çekiç sesini daha da artırdığı için yüzümü buruşturarak. Ama Simargl hâlâ yorganın altında titriyordu ve onu korkutmuş olmaktan nefret ediyordum. "Sana kızgın değilim," diye devam ettim, battaniyeyi üzerine örterken mırıldanmaya çalışıyordum. "Sorun yok. Dışarı çıkabilirsin."

Yavaşça başı dışarı çıktı. Çaba sarf etmekten yüzüm yarılacakmış gibi hissetmeme rağmen cesaretle gülümsedim. En son akşamdan kalma olduğumdan bu yana neredeyse bin yıl geçmişti. Her şey hatırladığım kadar korkunçtu.

Hatta daha da kötüsü. Acıyı dindirmek için ölümü şimdi olduğu gibi özlemiş miydim?

Sonunda Simargl battaniyelerin altından tamamen çıktı.

Bunu yaptıktan sonra, yalvarırcasına kapıya baktı.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "İşemek için dışarı çıkmaya gerek yok; o kısımlar sende yok."

Simargl'ın kapıya bak, bana bak hareketleri daha da çılgınca bir hal aldı. Bir şey onu tedirgin etmişti. Ne olduğunu bilmiyordum ama belli ki kapının diğer tarafıyla ilgiliydi.

Ayağa kalktım ve hemen başımı tuttum çünkü patlayacakmış gibi hissediyordum. Sadece kusmamayı başarabildim çünkü bunun ne kadar acı vereceğini düşünmek beni kusmaktan korkuttu. Daha da kötüsü, güneş doğmuştu. Pencerelerden süzülen tüm o ışık, sanki tüm o eski vampir efsanelerinde iddia edildiği gibi ışınları gerçek bir tehlike oluşturuyormuş gibi geri çekilmeme neden oldu. Tanrılar aşkına, güneş her zaman bu kadar korkunç, iğrenç derecede *parlak mıydı?*

Kapının çalınması kafatasımın arkasına doğru gümbürdeyormuş gibi geldi. "Oda servisi," diye seslendi bir erkek sesi.

Ian kahvaltı sipariş etmiş miydi? Eğer öyleyse, Simargl'ı tedirgin eden şey otel görevlisini hissetmek olmalıydı. Kapıdan nasıl kaçtığına bakılırsa yabancılarından hoşlanmıyordu.

"Geliyorum," diye mırıldandım, yine de görevlinin boynundan bir yudum alabileceğime karar verdim. Belki biraz taze ve temiz kanın kafamın içinde acımasızca çarpıyordu. Neredeyse kapıya varmıştım ki Simargl pençelerini bacağıma doladı ve beni durdurmak için tüm gücünü kullandı.

"Ne?" Başladım, sonra yeni bir anlayışla kapıya baktım. Diğer tarafta tehdit edici bir şey hissetmiyordum ama Simargl'ın yaptığı her şey *Tehlike* uyarısı veriyordu!

"Hemen geliyorum," diye seslendim ve taktik değiştirerek Simargl'a yatağın altına saklanmasını işaret ettim. O saklandıktan sonra silahlarımı aramaya başladım. "Sadece bornozumu almam gerek-"

Kapı menteşelerinden fırladı ve odanın öbür ucuna uçarken neredeyse bana çarpıyordu. Sonra sırttan bir görevli bir yemek arabasını yatak odasına itti. Eşiği geçmeyi bitirmeden önce, altından vampirler çıkmaya başladı, böylece küçük araba bana Polonya genelevindeki palyaço arabasını hatırlattı.

Sadece vampir olmadıklarını, savunma büyüm ilk isabet edenlerden geri döndüğünde anladım. Onlar aynı zamanda gerçek doğmuş cadılar, yani iblis-kinlerdi ve bu onları çok tehlikeli yapıyordu. Dondurma büyüm onlar üzerinde işe yaramazdı. Büyülerimin çoğu da işe yaramazdı ve iş daha güçlü bir şey yapmaya geldiğinde savaşıyor durumda değildim. İşte bu yüzden

kendimi onların üzerine attım ve eski usul kavga etmeye başladım.

Diğer yatak odasının kapısı pat diye açıldı. Sadece siyah bir kot pantolon giymiş olan Ian kavgaya katıldı. Göz ucuyla hareketlerini yakaladığım birkaç dakikadan sonra, ilk kavgamızda kendini tutuyor olması gerektiğini fark ettim. O zaman zorlu biriydi ama yenilmez değildi. Şimdi ise Korkunç öfke kontrolü sorunları olan bir Azrail gibi. Yakında, sadece

Çünkü Ian saldırganları öylesine etkili ve neşeli bir gaddarlıkla parçaladı ki, vücut parçaları havada uçtu ve otel odasının büyük bir kısmı yıkıldı.

"Sabahları iyi bir katliamı severim!" diye bağırdı ve bir sonraki hava saldırısında beş tanesini duvardan geçirip yan otel odasına soktu. Bu beni dört kişiyle karşı karşıya bıraktı ve yatak ters dönüp ağlayan, inleyen Simargl'ı ortaya çıkarmadan önce ikisinin icabına bakmayı başardım.

"İşte buradasın!" diye haykırdı fildişi tenli, İskandinav görünümlü vampir. "Patron'un kanın üzerindeki izleme büyüğü hiç de yanlış değilmiş."

Önüne atladım, Simargl'ı yakaladım ve sırtımla pencere arasında tuttum.

"Yaklaşırsan kalbini oyarım," diye uyardım, kanlı gümüş bıçağımı vurgulamak için önümde tutarak.

İskandinav vampir ve daha esmer olan arkadaşı, arkalarındaki yemek arabasına bakmadan önce birbirlerine bir bakış attılar. Titriyordu ve etrafındaki havada ağır bir büyü tadı vardı. Bu da muhtemelen bir geçit içerdiği anlamına geliyordu. Yoksa bir düzine kadar vampir-cadı bu odaya girmek için onu nasıl kullanabilirdi?

"Neden kavga etmeyi kesmiyorsunuz?" Nordik vampir aniden şöyle dedi. "Tek istediğimiz kaynak. Onu bize verin, biz de yaşamınıza izin verelim."

Mürekkep saçlı arkadaşı homurdandı. "Patron öyle emretmedi." Sarışın ona "*Yalan söylüyorum, aptal!*" der gibi bir bakış attı. Sonra da sanki alt metni fark etmemişim gibi bana gülümsedi. "Hadi ama, eroinin tüylü kanatlı bir versiyonu için ölmek istemezsin, değil mi? Ve inan bana, diğer arkadaşın

öyle ya da böyle bizimle geliyor. Resmini iblis panolarında gördüm. Başına öyle bir ödül kondu ki, onu yakalamak için bu oteli yerle bir etmeye değer."

Etrafıma hızlı ve hesaplı bir bakış attım, yan odada daha fazla duvarın kırıldığını duyunca irkildim. Ian ve ben muhtemelen bu kavgayı kazanabilirdik ama kaç masumun hayatı pahasına? Bu kavganın otel katının geri kalanına yayılmasına izin veremezdik. Dagon, Ian'ın başına ödül koymuştu. Bunlar

paralı askerler bunu toplamak için ikincil insan hasarı konusunda endişelenmeyecektir.

En yakınımıdaki duvar aniden patladı ve Ian odaya yuvarlandı. İki vampiri boynundan yakalamıştı ki, şiddetli bir bükülme bu sayıyı bire indirdi. Sonra, etkileyici bir atletik hareketle, döndürdüğü kafayı koparıırken aynı anda diğer vampirin belini kırdı. kollarında vampir.

"Gooooooooal!" diye bağırdı kafası tam karşımdaki iki vampirin arasına girdiğinde. Sonra hâlâ elinde tuttuğu vampirin kollarını kopardı ve hızla solan uzuvlarını ona saplamaya başladı.

Bazı insanlar soğuk ve acımasız savaşçılardı. Diğerleri pervasız ama yetenekliydi. Ian tüm bu özellikleri, onu izlemeyi kana bulanmış bir baleye katılmak gibi hissettiren bir neşeyle birleştiriyordu. "Seni bütün gün dövüşürken izleyebilirim," dedim tüm içtenliğimle ama yemek arabasından daha fazla vampir çıkmaya başlamıştı. Haklıydım; o lanet şey bir geçitti.

Hak etmeyen biri zarar görmeden bu iş bitmeliydi. Bir sonraki şeyi Ian'ın önünde yapmayı hiç istememiştim, özellikle de başka bir seyirci varken, ama yapmak zorundaydım. Eğer yapmazsam, tıpkı bu paralı askerler gibi olurum - kendi amaçlarım uğruna masum insanların hayatlarını feda etmekten çekinmezdim. Ayarladım

Simargl'ı yere düşürdüm ve bıçağımla elimi keserek Simargl'ın gri kafasında gezdirdim. Sonra tekrar kestim ve kanımı Ian'ın kolunda gezdirdim.

Yemek arabasındaki portaldan daha fazla vampir çıkarken Ian'a "Onlarla savaşmayı bırak," dedim. "Onun yerine onlarla git. Dün gece sana söylediklerimi unutma çünkü yakında seni tekrar göreceğim."

Sonra gümüş bıçağı kalbime sapladım ve büktüm.

"Hayır!" Ian'ın çığlık attığını duydum, sonra acı sesini alıp götürdü. Ian'ın beni tuttuğunu hissettim, sonra her tarafımda patlayan ateşin yeni, korkunç acısını. Ateş şiddetlendiğinde Ian beni bıraktı ki bu iyi bir şeydi çünkü patlamıştım.

Ondan sonra hiçbir şey hissetmedim.

Bölüm 23

Ölmek, bunu yaptığınız ilk bir düzine kadar seferde dehşet vericidir. Ölümün zirvesine doğru uçan bedensiz bir form olmaya alışmak biraz zaman alıyor.

Sonsuzluk. Ve Cehennem Kapısı'nın Müdürünü ilk gördüğünüzde ne kadar korkunç olduğunu anlatmama gerek yok. Artık bağırsaklarınızın olmaması iyi bir şey diyelim, yoksa hepsini üzerinize boşaltırdınız.

Ama yüzlerce -daha fazla?- kez sonra, bu dünyayı diğerinden ayıran nehre doğru zum yaparken sadece hafif bir korku hissettim. Elbette gerçekte bir nehir yoktu; o benim zihnimin bir kurgusuydu. Kıyısında duran figürün ilk gördüğüm görüntüsü de öyleydi. Bu imge bireysel inançlara göre değişiyordu. Eğer antik çağlara tapıyorsam Mencheres gibi Mısır tanrılarını görseydim, Feribotçu Aken'i görürdüm. Şu anda, taptığım ilk tanrıyı gördüm ve ürperdim.

Sonra bu görüntü, bronz tenli uzun boylu bir adamın gerçekliğine dönüştü; gümüş saçları altın ve maviyle çizgili; ve gümüşle o kadar parlak parlıyordu ki, gerçek renklerini göremiyordum. Beni gördüğünde, sanki *tekrar* öldüğüm için hayal kırıklığına uğramış gibi başını hafifçe salladı. Ama yaşayanlar diyarına geri fırlatılmadan önce, "Bekle!" dedim.

Dinleyeceğini umdum. Bazen dinledi, bazen dinlemedi.

Eli beni ileri çağırdı. Onunla yüzleşene kadar kendimi yakınlaştırdığımı hissettim. Neyse ki bu sefer dinlemeye karar vermişti.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Ondan korkmayı çoktan bırakmıştım ama onun yanında kendimi hiç rahat hissetmemiştim. Dinlerin ona verdiği isim ne olursa olsun, Cehennem Kapısı'nın Bekçisi rahatlatıcı bir figür değildi. "Bir saatin geçmesine ihtiyacım var

"Beni kanımla işaretlediklerime geri götürmeden önce, en fazla iki dünya."

Gülümsemedi. Bu çok insani bir tepki olurdu ama ifadesindeki belli belirsiz titreşim onu eğlendirip eğlendirmedigimi merak etmeme neden oldu. "Eğleniyor musun?"

Bir keresinde bana vermediği bir şey için ona yalvarmışım, bu yüzden bu istekte şansımın ne olduğunu bilmiyordum. Diğerinin aksine bu küçük bir şeydi ve umarım cömert bir ruh hali içindeydi. "Lütfen," dedim. "Bu çok önemli."

Bir elini uzattı ve nehrin üzerinde küçük, dar bir tekne belirdi. "Benimle pazarlık yapmanın bedelini ve başarısız olursan neleri kaybedeceğini biliyorsun." "Oh, tekneni dolduracağım," dedim acımasız bir niyetle.

Tek bir kelime daha etmeden geriye doğru zumlamaya başladım ve Müdür, nehir ve diğer her şey görüş alanımdan kayboldu. Sonra görüşümde parlaklık patladı ve sanki çok yüksekte düşüyormuşum gibi binaların tepelerini gördüm. İçgüdüsel olarak kendimi destekledim ama bir bedenim yoktu, bu yüzden onlardan birine çarptığımda hiçbir darbe hissetmedim.

Kendimi bir yeraltı otoparkına bakarken bulana kadar her şey bulanıklaşarak birkaç kat geçtim. Ian oradaydı ve onu son gördüğümünden çok daha kötü görünüyordu. O vardı. Üzerinden zincirlerle tutturulmuş çok sayıda gümüş zıpkın çıkıyordu. Zincirlerin diğer uçlarını en az bir düzine vampir muhafız tutuyordu. Zıpkınların uçları kanca olmalıydı, çünkü Ian her hareket ettiğinde etinden büyük parçalar koparıyorlardı.

Simargl da oradaydı, metal bir kafesin içinde zincirlenmişti. İskandinav Vampir kafesin yanında duruyordu. Saatini kontrol edişine bakılırsa yakında bir misafir bekliyordu. Bu partiyi bozma zamanı.

Ian'ın kanımla işaretlediğim omzuna nişan aldım ve her şey karardı. Tekrar görebilmeden önce, konuşmalardan kesitler yakaladım.

"Bütün bu küller nereden geldi?"

"Omzundan dökülüyorlar! Bak!" "Şimdi içlerinde bir şey hareket ediyor."

"Bu büyük bir şey. Küllerin arasından çıkıyor. Nedir o?"

"Kahretsin, bir kadına benziyor!"

Gümüşü altın sarısı ve mavi saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve bakışlarım Ian'ı buldu. Bir anlığına onu vampir doğam yerine içimdeki ötekilik aracılığıyla gördüm. Ondaki ışıklar fışkırıyordu, zaten sahip olduğunu bildiğim dürüstlüğü ve içsel asaletin işaretleri. Ama karanlık da bu ışıkların etrafında dönüyordu.

Işıklar ve bu sadece markalarından kaynaklanmıyordu. Ian'ın Dagon'la anlaşma yapmadan çok önce de iç şeytanları vardı.

Aynı anda Ian bana baktı. Tanınmışlık yüzünü aydınlattı ve bu görünümü ona daha önce gösterdiğim için memnun oldum. Ayaklarının dibindeki küllerden oluşan yaratığın ben olduğumu fark ettiğinde korkmasını bekliyordum. Onu esir alanların dehşete kapılmış gibi çılgılık attıkları kesindi. Ama Ian'ın yüz ifadesini sevinç kaplamıştı. Sonra beni kollarının arasına almak için eğildi.

Zıpkınlar etinde daha büyük delikler açmasına rağmen.

Kanından bir sprey bana çarptı. Öfke beni ele geçirdi. Ona zarar vermişlerdi. Onu incitmişlerdi ve o da onlara izin vermişti çünkü ben ona onlarla gitmesini söylemiştim. Şimdi ise, Kanının her bir damlasının intikamını alacaktım. Ellerimin kısa bir süre için onunkileri kavramasına izin verdim. Sonra, üzerime yapışan küller dışında çırılçıplak, kendimi Ian'ı esir alanlara doğru fırlattım.

Eski bedenimin patlamasının iyi yanı, akşamdan kalmalığımı iyileştirmiş olmasıydı. Bu yeni beden bitkin ya da kimyasallarla dolu değildi.

Bu da büyüsel ve fiziksel kapasitemin tam olduğu anlamına geliyordu. Kendimi serbest bıraktım.

Dört Temmuz'daki havai fişek finali gibi güçler. Doğruyu söylemek gerekirse. biraz gösteriş yapıyordum. Ian dövüş yetenekleriyle beni gerçekten etkilemişti. Şimdi de ben ona neler yapabileceğimi gösteriyordum.

İşim bittiğinde garajda benden, Ian'dan ve kafesinde heyecanla daireler çizen Simargl'dan başka kimse hareket etmiyordu. "Özledim seni Simargl'a mümkün olan en kısa sürede bir isim vermeyi aklıma not ettim.

Ölü muhafızlardan birinden bir palto aldım. Palto kanlıydı ama siyahtı, bu yüzden üzerindeki kan fazla görünmüyordu. Gerçek kıyafetler bulana kadar idare ederdi. Üzerindeki kanın en kötüsünü silkeledim. takmadan önce. Sonra saçımı geriye doğru ittim, keşke bir toka ya da saç bağı olsaydı diye düşündüm. Üç renkli uzun kütle, aşağıdayken sanki gizli bir esintiyle savruluyormuş gibi omuzlarımın etrafında dönüyordu.

Son olarak, Ian'a saplanmış zıpkınların çatallı kenarlarını köreltmek için büyü kullandım, böylece etinden daha fazla parça koparmadan onları çıkarabilecektim.

Hepsi dışarı çıktığında, Ian cesetlerin parçalanmış kalıntılarına, garajdaki birkaç arabanın enkazına ve sonunda bana baktı.

Eski neşesi kalmamıştı. Şimdi, olan biten her şeyin tüm ağırlığı bakışlarındaydı.

"Seni tekrar göreceğimi söylemiştim," dedim durumun gerginliğini hafifletmek için zayıf bir girişimde bulunarak.

"Öyle yaptın." Kısa bir kahkaha attı. "Ve sonra her tarafımda patladın."

Garip bir utangaçlık hissi beni ele geçirdi. Yine de, bunu yaparak kendimi olabilecek en uç şekilde ifşa etmişim, bu yüzden belki de o kadar tuhaf değildi. Yine de konuyu saptırmaya çalıştım. "Olduğundan daha kötü görünüyordu. Şekil değiştiren arkadaşının konseyin celladı tarafından başının kesilmesine izin verdiğinde geçici olarak öldüğünü gördün-"

"Dur," dedi kısaca. "Artık yalan, yarı gerçek ya da ihmal yok. İlk başta, Senin şeytan tarafından ele geçirilmiş bir vampir olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir vampirin yapamayacağı bir şey. Sonra kanını tattım ve senin de benim gibi iblis damgalı olduğunu düşündüm. Seni damgalayanın Dagon olduğunu ve bu yüzden onun ölmesini istediğini düşündüm. şimdi . . . Ne olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Haklısın, daha önce iblis damgalı insanların "öldüğünü" görmüştüm. Kendiliğinden alev alıp patlamıyorlar. Ayrıca bir şekilde beni işaretlediğin yerden dökülen bir kül yığınının yükselmiyorlar ve gözleri seninki gibi *gümüş renginde* parlamıyor, bu yüzden son kez soruyorum, nesin *sen*?"

Kendimi hâlâ sarhoş olmayı dilerken buldum. Gerginliğimi uyuşturan kimyasallar olsaydı bir sonraki bölümü kabul etmek çok daha kolay olurdu. "Vampir yarısını biliyorsun. Diğer yarısını ..." Talihsiz bir omuz silktim. "Kültüre veya inançlara bağlı olarak farklı isimler var. Yarı tanrı. Nefilim. Phoenix. Titan. Hellspawn-"

"Ebeveynlerinizden biri melek, iblis ya da tanrı mıydı?" diye araya girdi.

Hakkımdaki gerçeği sadece Tenoch biliyordu ve kimseye söylememem için bana sayısız kez öğüt vermişti. "Bir keresinde babama ne olduğunu sormuştum, çünkü ne olduğunu anlayamamıştım" derken uzun zaman önce yapılan tüm o uyarılar kafamda çınlıyordu. Dışarı. Bana hiç cevap vermedi ve senin sıkıştırdığın tiplerden değil. Ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Bakışları daraldı. "Göreceğim de ne demek?"

Garajın etrafına saçılmış cesetleri taradım. "Sana hemen gelemezdim, yoksa yakınında çok fazla masum insan varken hâlâ otelde olurdun. Ayrıca çok fazla bekleyemezdim yoksa seni Dagon'a teslim ederlerdi. Bu tür bir hassasiyet için uygun büyüklükte bir adakta bulunmam gerekiyordu. Babam yakında onu almak için burada olacak."

Sanki bu onu çağırması gibi, garajın yarısı aniden zifiri karanlığa büründü ve hayalet gibi bir tekne nehrin üzerinde süzölmeye başladı. Ian teknenin dümenindeki figürü gördüğünde çığlık attı, soluk teni bembeyaz olmuştu.

"Her şey yolunda!" Çabucak söyledim. "O senin için burada değil. Onlar için burada."

Ian'ın bakışları dehşet ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle bana doğru döndü. "Lanet olası *Azrail* senin baban mı?"

"Gördüğünüz şey onun gerçekte görüldüğü gibi değil. Perdenin bu tarafında, korktuğun şeyi görürsün."

Ian hemen, "Kocaman bir tırpan kullanan, pelerinli, devasa bir iskelet görüyorum," dedi. "Gördüğün bu değil mi?"

Babama baktığımda gümüş, altın ve mavi saçları, çarpıcı güzellikte yüz hatları ve koyu bronz teni olan uzun boylu bir adam gördüm. Müdür'ün gerçek şekli benim gerçek görünüşüme o kadar benziyordu ki, onun çocuğu olarak tanınmamak için sürekli olarak ince, sarışın bir Kanun Muhafızı kılığına girmek zorunda kalıyordum.

"Hayır, benim gördüğüm bu değil," dedim, gözümü kaçırmadan önce babamın şimşek gibi bakışlarıyla karşılaştım. Sonra Ian'ın eski muhafızlarını işaret ettim. "Teklifiniz, Müdür Bey."

Babam elini uzattı ve hayalet gibi suretler cesetler teknesine zorla bindirilmeden önce. Hiçbiri mutlu değildi. Hepsi Ian'ın babamı gördüğünde yaptığı gibi çığlık attı. Korkmayan tek kişi Simargl'dı. Zincirlerinin izin verdiği ölçüde kafesinin parmaklıklarına bastırıyor, mutlu yips'e benzer sesler çıkarıyordu. Babam ona baktı ve başını salladı; bu ondan gördüğüm en yüksek onaylama biçimiydi.

"Ona sen bakacaksın," dedi bana. Bir emirdi, rica değil. "Önceki sahibi ona layık olmayan bir şekilde davrandı. Değişikliği ona bildireceğim."

Sırayı umursamadım. Zaten bunu yapmaya karar vermişim. Ama son kısım beni şaşırtmıştı. "Eski sahibinin kim olduğunu biliyor musun?"

Yüz ifadesi değişmese de babamı ikinci kez eğlendirdiğime emindim. "Evet. Bu Dagon ve o da şimdi gidiyordu."

Ian ve ben aynı anda arkamızı döndük. Yüz ifademi göremiyordum ama Dagon'un bir anda arkamızda cisimlendiğini gördüğümde muhtemelen Ian'inki kadar şaşırmışım.

Bölüm 24

Dagon'u dört bin yıldan fazla bir süredir görmemiştim. İblis tam olarak hatırladığım gibi görünüyordu: uzun boylu, sarışın, çocuksu bir yakışıklılığa sahip ve ne tür bir vahşet uygularsa uygulasin nadiren solan küçük bir sırtışı vardı. Ian'ı gördüğünde bu sırtış büyüdü, sonra bana baktığında tamamen kayboldu.

Lanet olsun. Büyüleyiciliğimi yeniden uygulamak için zaman ayırmamıştım, böylece Dagon sadece saklandığım Kanun Koruyucusu görünümünü görebilecekti.

"Sen," dedi şaşkınlıkla. "Şimdiye kadar ölmüş olman *gerektiğini* sanıyordum!" Sonunda Dagon'la tekrar karşılaştığımda neler olacağına dair sayısız rüya görmüştüm. Detaylar farklıydı ama hepsi iblisi bıçaklamamla bitiyordu.

Onu hak ettiği kadere göndermek için gözlerinden kemik geçirdim. Hazırlıksız yakalanmıştım ama ne kadar sarsıldığımı görmesine izin veremezdim.

"Beni öldürmenin ne kadar zor olduğunu en iyi siz bilmelisiniz."

Her heceden nefret damlıyordu. Dagon'un sırtışı bunu duyunca geri döndü. Kör bir öfke ve hatırladığım çaresizlik karışımından titrememek için mücadele ettim. Zamanın her şeyin yoğunluğunu azaltması gerekirdi ama o anda, Dagon'dan tıpkı bin yıl önce, onun en sevdiği dekordan başka bir şey olmadığım zamanki kadar nefret ediyor ve korkuyordum.

Yaramazlık yapan bir çocuk yakaladıklarında insanların yaptığı gibi parmağını şakacı bir şekilde bana doğru salladı. "Beni son ruh edinimimden mahrum bırakan baş belası *sen* olmalısın. Ian'ın markalarındaki bağları susturman çok zekice ama şimdi onu geri alma vaktim geldi."

Ne o ne de Dagon kıpırdamaya fırsat bulamadan Ian'ın önüne geçtim. "Seninle hiçbir yere gitmiyor."

Dagon'un yüzü ölümcül havayla dolu bir gökyüzü gibi karardı. "yle değil mi? Beni zen insanlara ne olduğunu hatırlamalısın."

"Bu bir tehdit mi?" Babam soruyu en yumuşak tonda sordu.

Dagon hâlâ tokat yemiş gibi kaskatı kesilmişti.

"Elbette hayır lordum," dedi, sanki hepimiz bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi gülerek. "Bu anlaşmamızı ihlal etmek olur."

Cehennemler Geçidi'nin Bekçisi, "yle, o yüzden artık gidebilirsiniz," diye cevap verdi. Yine, bu bir öneri değildi.

Dagon babama gülümsedi ama bana ve Ian'a kanlı bir intikam vaat eden bir bakış attı. Sonra ortadan kayboldu.

Babam bana bakmadı ama Dagon'un yakın zamanda bizi öldürmek için ortaya çıkmayacağından emin olduğunu biliyordum. Beni ölümlülerin çocuklarını önemsediği gibi nemsemeyebilirdi ama emirlerinden birinin verildikten sadece birkaç saat sonra çiğnenmesine göz yummazdı. *Buna gvenebilirdim.*

Elbette bu emir iki taraf için de geçerliydi. Uzun zaman önce babam bana Dagon'u asla ldrmememi emretmişti. Bu emri yerine getirmeye tamamen niyetliydim. Ve Dagon *bugün* beni öldürmeye alışmayabilirdi ama hâlâ hayatta olduğumu öğrendikten sonra kesinlikle cinayetimi planlamaya başlayacaktı. Birbirimize duyduğumuz nefret söz konusu olduğunda, ikimiz de mantıklı ya da itaatkr değildik.

Babam giderken bana bakmadı. Sadece ığlık atan hayalet yolcularla dolu tekneyi geri çevirdi ve dipsiz bir karanlıktan çıkmıştı. Sonra o karanlık kayboldu, yerini garajın parçalanmış arabalar ve Etrafa saçılmış cesetler.

Simargl'ın kafesine gittim ve onu kırdım, ardından etrafındaki tüm zincirleri çözdüm. Simargl zgr kalır kalmaz etrafımda mutlu daireler çizerek uçmaya başladı.

"Sana Gümüş diyeceğim," dedim ona. "Hoşuna gitti mi?" Cevabım coşkulu bir yip oldu. Gümüş o zaman.

Ian'a baktım. Gözleri dışında hâlâ hareket etmemişti. Beni, cesetlerle dolu odayı ve babamın bir görünüp bir kaybolduğu alanı taradılar. Yüzü artık taze kar kadar solgun değildi ama çenesi o kadar gergindi ki kıkırdağın gerginlikten çatladığını duyabiliyordum. Sessiz gerilim, daha fazla dayanamayacağım kadar arttı.

"Merak etme, bunu kabul etmeni beklemiyorum. Vampir ırkı, farklı türlerin birleşiminden oluşan insanları reddetme eğilimindedir." I

keskin bir kahkaha attı. "Bilmem gerekir; benim gibi 'iğrençlikler' keşfedildiğinde vampirler ve gulyabaniler arasında patlak veren düşmanlıkları durdurmaya çalıştım ve başarısız oldum."

Ian, Katie'nin idamına karşı olabiliirdi ama arkadaşının çocuğunun öldürülmesini istememekle, yarı vampir yarı insan olan biriyle ortaklık yapmaya devam etmek arasında dünya kadar fark vardı. kolayca isimlendirilemeyen türler. Daha da kötüsü, güçlerim vampirlerin ve hortlakların farklı türleri birbirine karıştırmanın tehlikelerinden bahsederken korktukları her şeydi.

"Sorun değil," diye devam ettim. "Senden tek istediğim benim hakkımda bildiklerini başkalarına anlatmaman."

Tenoch sessizliğini sağlamak için onu öldürebilirdi. Bir zamanlar ben de öldürürdüm. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde bir noktada Ian'ı önemsemeye başlamıştım. Bu benim için son derece aptalcaydı ama yine de doğrudu.

"Ayrı yollara gideceğiz," diye daha hızlı devam ettim. "Dagon markaların kapalıyken seni hâlâ bulamaz, bu yüzden kendini gizlersen sorun yaşamazsın. Onu hâlâ alt etmek niyetindeyim, bu yüzden öldüğünde gerçekten iyi olacaksın."

Eğer onu öldürürsem, diye ekledi kötümser yanıma ama bunu yüksek sesle söylemedim çünkü kendimden emin görünmeye çalışıyordum. Ayrıca Ian arkasını dönüp gittiğinde bunun ne kadar acı vereceğini göstermemeye çalışıyordum. Ama Tenoch beni uzun zamandır insanların beni kabullenememesine hazırlamıştı.

Hayatımın binlerce yılı boyunca çok daha az farklılıklar yüzünden milyonların birbirini katletmesini izlemek Tenoch'un haklılığını kanıtlamıştı.

Ian'ın beni reddettiğinden o kadar emindim ki ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. "...seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Sanki günlerdir doğru dürüst bir şey yememişim gibi geliyor."

"Ne?" Bu önemli ifşaata verdiği tepki *açlık* kadar basit bir şey olamazdı.

Ayrıca ölü bir muhafızdan bir palto aldı, salladı, böylece kanların en kötüsü uçtu ve onu giydi. Sonra yanıma geldi ve kışıma hafif bir şaplak attı.

"Hem yarı sağır hem de yarı yarı tanrı, ha? Ne yani, kulakların geri kalanıyla birlikte tamamen yenilenmedi mi? O zaman daha yüksek sesle söyleyeceğim: Beni takip edin.

Karnım acıktı ve karnımızı doyurabileceğimiz mükemmel bir yer biliyorum."

Bölüm 25

Simargl'a bir koruma büyüsü yaptım, böylece Dagon artık onu kanından takip edemeyecekti. Bu önemli detayı söylediğin için teşekkürler İskandinav vampir. Sonra kafesini başka bir ölü muhafızın paltosuyla kapladım, böylece dışarı çıktığımızda kanatları bakışları üzerine çekmeyecekti. Birkaç blok sonra Ian, üzerinde "Kızıl Çeşme, çalışan girişi" yazan bir yan kapıya vurdu.

Kapı açıldı ve mor saçlı, koyu renk göz makyajlı genç bir kadın belirdi. "İş görüşmeleri bir saat sonra başlayacak," diye söze başladı ama Ian'a iyice bakınca durdu. "Ama içeride bekleyebilirsiniz,"

Parfümünün ağır kimyasal tınısını şehvet kaplayana kadar kokusu değişti.

"Harika," dedi, binaya doğru yürürken. Ben de onu takip edince ağzının köşesi hayal kırıklığıyla aşağı kıvrıldı. Sonra Ian'ın bakışları onunkileri yakaladı ve gözleri yeşile döndü. "Diğer çalışanları da topla ve buraya getir."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Dakikalar sonra, yaklaşık yarım düzine insan dar koridora ayaklarını sürüyerek girdi.

"Herkes bu kadar mı?" Ian mor saçlı kıza sordu.

"Şimdilik," dedi. "Saat altıdan sonra ana vardiya başladığında daha fazlası gelecek." "Gelir gelmez onları bana getirin. Geri kalanınıza gelince,"

Parlak yeşil bakışları, hepsi onun esareti altına girene kadar her birinin üzerine indi. "Biz size görmenizi söyleyene kadar beni, bu kadını ya da yaratığımızı görmüyorsunuz. Bizi duyamazsınız da. Şimdi, her zamanki gibi işinize devam edin."

Dönüp uzaklaştılar, bazıları Dahlia'nın neden boş bir koridoru görmelerini istediğini merak ediyordu.

"Bugünkü görüşmeleri iptal et," dedi Ian Dahlia'ya. "Ama bunu yapmadan önce bize VIP bölümünü göster ve müziği aç. Burası bir mezar kadar sessiz."

Başını salladı ve bir kulüp olduğu belli olan bir yere doğru onu takip ettik. Sahnenin etrafına yerleştirilmiş tahta tabutları görünce şaşırdım. Sonra barın üzerindeki büyük cam dişleri, sandalyelerin arkasını oluşturan sahte mezar taşlarını ve bazı bira muslukları için kazıkları fark ettim ve anladım. Şimdi, işletmenin sevimsiz ismi anlamlıydı.

"Bizi sahte bir vampir barına mı getirdin?"

Ian, Silver'ın kafesini barın yanına bıraktıktan sonra bana sırtıttı. "Dükkân sahibiyle dostuz ama benim gerçek bir vampir değil de başka bir numaracı olduğumu düşünüyor. Ölümsüzler dünyası hakkında da pek bir şey bilmiyor, zavallı

dostum. Bu yüzden Dagon bizi burada aramayı asla düşünmez."

O haklıydı. Ya şehirden kaçmamızı ya da bir müttefikimizin evine gitmemizi bekliyordum. İnsanların *vampir* kelimesini duyduklarında aklına gelen her şey için kötü bir klişe olan bir kulübe gitmeyi değil.

"Sence onu dışarı çıkarmak güvenli mi? Yoksa asayı yer mi?" Ian, Silver'ın kafesinin parmaklıklarını izleyerek sordu.

"Simargiller vejetaryendir," diye cevap verdim, Silver'ın adına gücenmişim.

Müziği açtıktan sonra geri döndüğünde Dahlia'ya, "Elinde ne kadar sebze varsa getir," dedi. Evin ışıklarını söndürmüş ve kulübün ışıklarını açmıştı. Şimdi kulüp çok renkli ışıklar dışında çoğunlukla karanlıktı. Boş dans pistinin üzerinden geçen ışınlar ve ara sıra sis veya flaş efekti.

"VIP bölümü şurada," dedi Dahlia ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Silver'ı okşayıp kalmasını söyledikten sonra Dahlia'yı ikinci kata kadar takip ettim. Uzak köşede, ipler ve perdeler uzun siyah koltukların, kendi barının ve perdeleri açık tutarsanız dans pistinin harika manzarasının olduğu bir odayı kordon altına almıştı.

Ian yapmadı. Onları kapattı ve en yakındaki kanepeye uzanmadan önce ceketini çıkardı. Dahlia'nın bakışları Ian'ın çıplak vücudunun üzerinde gezindi, sanki Ian onu en ufak hareketiyle dalgalanan kasların üzerinde uzanan kremi teninin her ayrıntısını ezberlemeye zorlamıştı. Dudaklarını yaladığında, kendimi sadece kıskançlık olabilecek bir şeyle kıllanırken buldum.

Çok saçma. Bu iş biter bitmez Ian'a benim paramla bir seks partisi sözü vermişim. Ona sadece *bakan* birine nasıl içerleyebilirdim ki? Ama ben

O kadar ki kokum bozuldu, ta ki üzerime Kıskanç Orospu etiketli bir şişe sıkana kadar.

Ian'ın bakışları benimkilere dokundu. Hızlıca bakışlarımı kaçırdım. En son yaşadığım mantıksız sahiplenme duygusunu bilmiyor olamazdı. Tanrılar aşkına, hâlâ ondan *bazı* sırlar saklamam gerekiyordu!

"Belli ki senden hoşlanıyor, bu yüzden beslenme savurganlığına onunla başlamalısın," dedim, ikisi arasında olabilecek herhangi bir şeyi umursamadığımı kanıtlamaya çalışarak.

Ian'ın ağzı yavaş bir sırıtışla kıvrıldı. Harika. Muhtemelen benim sahipleniciliğimi hissetmiş ve bununla eğlenmişti. *Aptallık ediyorsun!* Kendime dedim ki

sertçe. Önemli değildi. Olanlardan sonra, normalde hissettiklerimi saklamak için kullandığım rezervlerim tükenmişti.

Ama burada durup bunun için alay edilmem gerekmiyordu. Etrafımda döndüm. "Silver'ı kontrol edeceğim-"

"Bekle." Beni durduran Ian'ın ses tonundaki emir değildi. Arkamı döndüğümde bakışlarındaki tehlikeli yoğunluktu.

Birbirimize baktık. Gülümsemesi solduğunda ve çıplak açlık ifadesini ele geçirdiğinde içimden bir elektrik çarpması geçti. "Buraya geri gel, Veritas."

Sesindeki yeni gırtlak tonu beni sözlerinden daha çok cezbetti. Bir kez daha, akıllıca hareket uzaklaşmak olurdu. Bunun yerine, sanki hipnotize edilmiş gibi kendimi onlara doğru yürürken buldum. Hatta artık Kızıl Ejder'i suçlayamam.

Bakışları yeşil renkle doldu. Benim gözlerimin de muhtemelen yeşil renkte parlamaya başladığını anlamak için gözlerimi görmeme gerek yoktu. Dayanılmaz bir ihtiyaç içimi kapladı ve diğer her şeyi bastırdı. Evet, arkamı dönüp gitmeliydim. Ama bunu istemiyordum.

"Git," dedi Ian Dahlia'ya, sesindeki titreşim bana gücünü onun üzerinde kullandığını söylüyordu. "Perdeleri arkandan kapat. Ben seni çağırana kadar geri gelme ve bizi aklına bile getirme."

Dahlia hemen gitti. Onun gidişini görmek bana kısa bir an için akıl sağlığı kazandırdı. Onu takip etmeye başladım ama Ian ayağa kalktı ve beni yakaladı. Ona bakmak yerine kollarımı kavrayan solgun ellere baktım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kısık bir sesle sordum.

"Bunu."

Beni kanepeye çektiğinde nefesim kesildi. Sert vücudunu üstümde hissettiğimde tüm sinir uçlarım zıpladı. Şöyle demeyi düşündüm

Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşündüm ama ağzı benimkini kaplayınca bunu bir kenara bıraktım.

Ağzı sertti ama dudakları satendi ve öpücüğü içimde patlayan sıcaklığı inkâr etmem için beni cesaretlendirdi. Bu cesareti kaybettim, tereddüt etmeden dudaklarımı ayırdım. Öpüşmeyi derinleştirdi, şehvet başımı döndürene kadar dili benimkiyle sarmaş dolaş oldu. Tadı, kokusu, ellerinin saçlarımda dolaşması, dilimi emerken çıkardığı ses... Aynı anda hem eriyor hem de yanıyordum.

Sonra alt dudağımı dişleriyle yakalayıp hafifçe deldiğinde ona doğru eğildim. Bu ısırik öpüşmemizi kanımın tadıyla tatlandırırdı. Dişlerimle dudağını çizdim, kanını tattığımda inledim. Ambrosia onunla kıyaslanamazdı. Sonra dilini deştim ve emdim. Onun öpücüğü daha da erotik hale geldi. İçimdeki o derin sızı zonklamaya başladı ve kontrolüm buharlaştı. Hem de çok fazla.

Yer değiştirdiğinde çok ileri gittiğimi anladım ve geniş omuzlarının üzerinden sırtına baktım. Kıpırmızı olmuştu ve ellerim de kızarmıştı. Bir noktada derisinde kanlı izler bırakmış olmalıydım.

"Özür dilerim!" Ellerimi çekerek söyledim.

"Ben değilim." Ellerimi tuttu ve tekrar sırtına koydu. "Daha fazlasını istiyorum."

Ceketimi yırtıp açtı. Altında çıırılçıplaktım ve bakışları üzerimde gezinirken eridi. "Büyüleyici," diye homurdandı. "Gerçek olduğuna inanamıyorum."

Oh, ben gerçektim ve beni öpmeyi asla bırakmamasını istiyordum. Başını aşağı çektim ve ağzı bir kez daha benimkinin üzerine eğildi. Sonra çıplak göğsüm onunkine değdiğinde inledim. Kasları çok sert, çok gergindi ama teni ... ipek hiç bu kadar bereketli olmamıştı. Daha fazlasını hissetmek için ona sürtündüm. Sonra elleri üzerimde gezinmeye başladı. Ağrıyan her şey şimdi onun dokunuşunun altında yanıyormuş gibi hissediyordu. Kendimi hiç olmadığım kadar uçarı hissediyordum.

patlamadan önce. Kısa süre sonra ağzına karşı tutarsız sesler çıkarıyordum.

Açık bacaklarımın arasına kaydı, sonra kalçalarını büktü, böylece kotundaki çıkıntı en çok zonkladığım yere sürtündü. Her kıvrımlı darbesi beni

Kollarımla onu tuttuğum gibi kalçalarımınla da sıkıca kavrayana kadar ona doğru eğildim. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Bekleyemezdim. Yoluma çıkan tek bir şey vardı, hâlâ giydiği o lanet kot pantolon.

Koyu renkli kumaşlar her yöne uçuşana kadar ön kısımlarını yırttığımda hırıltılı bir kıkırdama çıkardı. Sonra doğrulup ellerimi yakaladı. "Hayır," dedi.

dedi, tek kelime beni sersemletti. "Kendini tutmayı bırakana kadar olmaz."
Ne?

"Kendimi tutmuyorum," diye söze başladım, ama beni öyle bir güçle kanepeye fırlattı ki, beni ve kanepeyi odanın öbür ucuna savurdu.

Duvar nihayet kanepeyi durdurduğunda sinsice yaklaştı. "Yalancı. Olmadığın tek zaman sırtımı yırttığın zamandı." Her adımda sesi biraz daha kalınlaşıyordu. "Ama bunun için özür diledikten sonra, o zamandan beri kanımı çekmedin. Yarım cevabına tahammül edemem. Hepsini istiyorum ve eğer kendini tutmaya devam edersen," diye eğildi, neredeyse bacaklarımı açmak için istediğim öpücüğü reddederek, "Kontrolünü kırana kadar sana zevkle işkence edeceğim."

Bölüm 26

İçimden vahşi **bir** heyecan geçti ve bu heyecan bir anda ihtiyatla bastırıldı. "Yapamam. Sana zarar veririm."

"Güzel," dedi kara bir kahkaha atarak. "Dört gözle bekliyorum."

Tartışmak için bir nefes aldım. Ağzı bacaklarımın arasına indiğinde nefesim kesildi. Sürekli derinleşen fiskeleriyle beni kızdırmadı. dilini ilk öpüştüğümüz zamanki gibi kullandı. Ona vermemi talep ettiği aynı terk edilmişlikle etimi yuttu. Bellerim inanılmaz bir zevkle birbiri ardına sıkıştı. Nefes alışlarım yüksek sesli çığlıklara dönüşürken omuzlarını kavradım.

"Bırak," diye mırıldandığını duydum etime karşı. "Bana her şeyini ver."

Dili ateşten yapılmış olmalıydı. Beni nasıl yaktığını ancak bu açıklayabilirdi. Yere düştüğümü hatırlamıyordum ama düşmüş olmalıydım çünkü kanepenin yumuşak derisinin yerini tahta almıştı. Tırnaklarımı ne kadar sert batırdığım için parmaklarıma kıymıklar battı. Acıyı fark etmedim. Yeni bir dizi derin girdap sırtımı yerden kaldırdığında da.

İçimden çığlıklar dökülmeye devam etti, o kadar yüksek sesle ki kulübün Ian onları bizi ne duymaları ne de görmeleri için büyülememiş olsaydı çalışanlar koşuyordu. Sonra başka bir dizi vuruş, çekilen bir ipin aniliğiyle yeni bir coşku dalgası getirdi. İhtiyacım olan rahatlama tam oradaydı-

Ağzını çekti ve orgazm olmama çok az kalmıştı. "Hayır. Sen gerçekten bırakana kadar olmaz."

Hayal kırıklığıyla elimi düşünebildiğimden daha hızlı bir şekilde uzattım. Sonra dehşet içinde yanağındaki parlak ize baktım. "Çok özür dilerim-"

Şişmiş, ağrıyan etime üfledi ve o anki zevk sıkışması sesimi çaldı. "Tokat daha iyi ama yine de yeterli değil." Kıkırdadı
Bir başka alaycı nefes klitorisimi bir tüy kümesi gibi fırçalamadan önce. Bu zevk ihtiyacımı daha da artırdı, tıpkı dilinin bir sonraki fiskesinde olduğu gibi.

Ellerim daha fazlası için onu geri itmek üzere başına gitti. Onları yakaladı ve karnıma doğru tuttu. "Tuttuğun *her şeyi* serbest bırakana kadar olmaz. O zamana kadar işkencenin tadını çıkar." Alçak, hınzır bir kahkaha. "I

yapacağımı biliyorum."

Sanki Orgazm Fısıldayıcısı'yymış ve tam olarak ne zaman durması gerektiğini biliyormuş gibi beni kenara çekmeye devam etti. Bu enfes işkenceye son vermesi için büyü kullanmayı düşünmem uzun sürmedi. En sonunda

Aynı zamanda, daha karanlık bir parçam, onun ısrar ettiği şekilde gitmesine izin vermek istedi. Tutkudan inkâra doğru tekrarlanan kırbaç darbeleri kontrolümün son katmanlarını da parçaladı. Artık çok ileri gitmekten ya da onu incitmekten endişe etmiyordum. İhtiyacın ötesini düşünemiyordum.

Zincirler en derin yerlerimden kırıldığında Ian'ın onay hırıltısını zar zor fark ettim. Birdenbire, onun elinden kurtulmak için fazlasıyla gücüm vardı. Ian'ı üzerimden sertçe fırlattım ve onu odanın diğer tarafındaki duvara çarptı. Vücudunun yarattığı etkiyle beton ve sıva patladı ama umurumda değildi. Ona doğru hamle yaptım, ona sahip olma ihtiyacım neredeyse vahşiceydi.

Daha hızlıydı, benimle odanın ortasında buluştu. İkimizi de en yakın duvara çarpmadan önce beni yakaladı. Başka bir bulut Beton, toz ve molozlar havaya saçıldı. Sonra kalçamı beline doğru çekerken ağzı benimkini ezdi. Sert bir hamleyle tüm uzunluğunu içime geçirdi. Benim keskin çığlığım onun boğuk bağırışına karıştı.

Kavrayışı canımı acıtacak kadar sıkılaştı, eğer içimdeki coşkulu yanma dışında bir şey hissedebilseydim. Hareket etmeye başladı ve zevk daha önce hiç olmadığı kadar içime işledi. Cüssesi, piercing'indeki gümüşe olan aşırı duyarlılığım, bunun yarattığı ek sürtünme, ezici ihtiyacımı kabarcıklı bir coşkuyla eşleştiren itişler ... her geri çekilme beni inkârla hıçkırmaya zorladı ve her itiş beni daha fazlası için haykırmaya zorladı. Onun her şeyine ihtiyacım vardı. Her şeyine. Şimdi.

Kan öpüşmemizi tatlandırdı. Benim mi onun mu öpücüğü olduğunu bilmiyordum. Hangimizin diğerini yere serdiğini de bilmiyordum. Tek bildiğim

O sert, derin itişlerden aldığım vahşi zevk beni onunkini parçalamaya zorladı.

cesaretle geri döndü. Kalçalarımı kavradı, daha da hızlı hareket ediyordu. Doruk noktam yaklaştı ve beni neredeyse kuduz bıraktı. Beni bir daha bundan mahrum edemezdi. Yapamazdı. Ona izin veremezdim.

Üstüne çıkana kadar bizi ters çevirdim. Sonra kalçalarını öyle sert kavradım ki parmaklarım derisine saplandı. Ama umurumda değildi. Kendimi öldürücü bir darbenin şiddetiyle içimi parçalayan, sırtımı eğen ve kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle çığlık atmama neden olan bir orgazma bıraktım.

Daha sonra, göğsünün üzerine sanki bıçaklanmışım gibi yığıldım. gümüştten bir kalp. Birkaç dakika sonra, boğazımın açıkta kalan kıvrımını öpmek için saçlarımı kenara itti.

"Lucifer'in sertleşmesi, işte *bu* gerçek bir sevişmeydi."

Sesi, neredeyse felç edici olan sarhoşluğumu bozdu. Ona baktım ... ve nefes nefese kaldım. Vücudu sadece tırnaklarımın kan izleri olabilecek kırmızı çizgilerle kaplıydı. Ama bana sersemlemiş bir nefes aldırان şey bu değildi. Zemindi. Tutkumuzun tüm çılgınlığı altında ezilmekle kalmamıştı. Bazı yerlerde, aslında tüm yolu görebiliyordum Aşağıdaki dans pistinde.

"Ben-" Başladım, ancak kahkahası beni yarıda kesti.

"Tekrar özür dileyeceksen, dur. Sadece bir aptal bir şeyi değiştireceğimi düşünür ve sen aptal değilsin."

Bu tartışılabilirdi ama şimdi zamanı değildi. Yanlış destek kirişi kırılırsa düşme tehlikesi yaşamaması için üzerinden kalkmaya başladım ama elleri belime geldi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bariz olanı işaret ettim. "Bizi bir delikten çıkarmak."

"İzin ver," dedi, elleri kalçalarımın sıkışırken gücünü kullanarak bizi dümdüz yukarı uçurdu. Sonra ben ona aşağı yerine yukarı bakana kadar havada takla attı. Hâlâ içimdeydi, hâlâ sertti ve bu hava numaraları tesadüfi hissettirmeyen yeni itişlere neden olurken gözlerim genişledi.

"Bitirmedin mi?" Öyle sanıyordum ama kafamın meşgul olduğunu söylemek hafif kalır.

Sırıtişına kalçalarının kesinlikle tesadüf olmayan bir dönüşü eşlik etti. "Geldim mi demek istiyorsun? Evet, geldim. Ama henüz işim bitmedi, küçük Muhafız. Şu anda, seninle olan tüm kontrolümü kaybetmek niyetindeyim, bu yüzden ilk dövüşümüzde söylediğin gibi" -derin bir itiş, omurgamı mutlulukla büktü- "benim dön."

Kendini dizginliyor muydu? O zaman şimdi nasıl biri olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. "Bu durumda, bana o zaman söylediğin gibi ... gel ve beni al."

Saatler sonra Ian, tek giysisi olan örtüyü bırakarak VIP odasına geldi. "Kulüp bu gece için kapandı, son çalışan da evine gitti, polis gitti ve restorasyon şirketi yarın."

"Güzel," dedim, yüzümün kızarmamasına sevinerek.

Ian çalışanları bizi ne görmeleri ne de duymaları için büyülemişti ama bu onların VIP bölümünde kulübün duvarlarının, zemininin ve mobilyalarının neden tahrip edildiğini araştırmalarını engellememişti.

Hatta hasarı hafifletmek için polisi ve bir inşaat restorasyon şirketini bile aramışlardı. Birkaçını görmezden gelmeye istekli olabilirdim.

Tutkumuzun zirvesindeyken kayıtsız çalışanlar, ama birkaç çalışan, bir acil onarım hizmetleri ekibi ve birkaç polis memuru? Hayır.

Ian beni hayatımın en inanılmaz orgazmına ulaştırdıktan sonra tüm bunlarla başa çıkmıştı. Anıları silmesine ve seyircilerimizi dışarı çıkarmasına yardım edebilirdim, ancak bunun etkilerini atlatmakla çok meşguldüm. Şimdi kulüpte o, ben ve şu anda kulübün tavan girişlerinden birine tünemiş olan Silver dışında kimse kalmamıştı. Merak etmemeye çalıştım.

Simargl'ın ne kadar zamandır orada olduğunu. Bir süreliğine, kendimden bir şeyler katmadan bir kitleyi görmezden geldiğimi fark etmek yeterince utanç vericiydi.

bu röntgencilik karışımına yeni bir evcil hayvan.

Şimdi kalan kırılmamış kanepelerden ikisinin üzerinde yatıyordum. Dar da olsa kullanışlı bir yatak oluşturunca kadar onları birbirine itmiştim.

Örtüm daha çok odanın perdeleri idi. Koyu kırmızı kumaş hışırdarken Ian sonunda

bana katıldı. Başımın tepesine kondurduğu hafif öpücük beni daha sıcak hissettirmemeliydi ama hissettirdi, tıpkı beni daha yakına çekmek için etrafıma doladığı kolu gibi.

"Saat kaç?"

Aslında umurumda değildi, ama bu soru içimde dönüp duran yabancı duygulara karşı bir tampon görevi görüyordu. Hangisinin daha rahatsız edici olduğuna karar veremiyordum; beni birkaç yabancıнын önünde kısa süreliğine seks yapmaya kışkırttığı düşüncesi mi, yoksa o sırada ne kadar umursamadığım düşüncesi mi? Zorlukla kazandığım kontrolümün altında gerçekten de teşhirci biri miydim? Yoksa bedenim ve duygularım

zerindeki hakimiyeti o kadar güçlüydü ki beni kendime rağmen bir
teşhirci mi yapmıştı?

"Gece yarısını biraz geçe," diye cevap verdi, yüzünü bana dönene kadar kaykıldı. Gözlerinin içine bakmaya hazır olmadığımı fark ettim, bu yüzden yorgunmuşum gibi hemen gözlerimi kapattım.

İkna edici olamamış olmalıyım ki göğsü gülmekten titremeye başladı. "Gördüğüm kadarıyla kalkanlar tam güçte."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim gözlerimi açarak çünkü artık başka seçeneğim yoktu.

Parmakları köprücük kemiğimde gezindi. "Hayatın boyunca ne olduğunu gizledin, gözlerindeki gümüş parıltıya ve kimsesizliğine kadar. Görünüşünle kendini büyülüyorsun. Evet, bunu giyerek küllerinizden doğduğunuzda *bunun* gerçek görünümünüz olduğunu anladım. Yani, çok kısa bir süre içinde, gerçek görünüşünüzü, gerçek kokunuzu, gerçek soyunuz, güçleriniz ve şimdi de tutkunuz. Kendini ifşa olmuş hissediyorsun, bu yüzden duygusal olarak tekrar örtbas etmeye çalışman anlaşılabilir bir durum."

Onun tam isabetiyle irkildim. Alaycı bir gülümsemeyle beni kaşık pozisyonuna getirdi ve sonra tekrar göğsüne doğru çekti. Artık çok bilmiş bakışları görüş alanımın dışındaydı.

"Daha iyi mi?"

İçimdeki gerginlik düğümü hafiflemiş olsa da yanıt vermedim. Evet, ona bakmak zorunda olmamak yardımcı olmuştu ama diğer her şeyle kıyaslanamazdı. Haklıydı; kendimi fevkalade korunmasız hissediyordum. Fiziksel olarak bu kadar doymamış olsaydım, yeniden toparlanmak için kalkıp yürüyüşe bile çıkabilirdim.

Sanki devam eden mücadelemi hissediyormuş gibi iç çekti. "Sana derin, karanlık sırlarımdan birini söylesem yardımı olur mu?"

"Evet," dedim hemen. Onun hakkında çok az şey biliyordum ve o burada benim hakkımda yüzyıllardır kimsenin bilmediği kadar çok şey biliyordu.

Kahkahası ensemini gıdıkladı. "Pekâlâ, işte benim hakkımda sadece Mencheres'in bildiği bir şey: Gerçek adım Ian değil."

Bölüm 27

Bu beni şok ederek ayağa kaldırdı. "Ne?" Dosyasında kesinlikle doğru olan *hiçbir şey yok* muydu?

"Bu doğru. En iyi arkadaşlarım bile bilmiyor. Yeni Güney Galler ceza kolonilerine giden hükümlüler olduğumuzda benimle Ian olarak tanıştılar. Onlara gerçek adımın bu olmadığını söyleyemeyecek kadar deniz tutmuştu beni. Crispin yetersiz yiyecek ve suyunu benimle paylaşmasaydı, o yolculukta da susuzluktan ölebilirdim, sonra Charles ve Timothy'yi aynı."

"Demek bu yüzden teknelerden nefret ediyorsun," diye mırıldandım, Polonya'daki özel havaalanında yaptığı yorumu hatırlayarak.

"Oh, gerçekten. Hiç kimse uçuşun icadını benden daha fazla kutlayamaz. Kıtalararası seyahat için uçaklar mevcut olduğundan, bir daha asla ağır bir gemiye ayak basmak zorunda kalmadım."

Ona zaten çok şey anlatmıştım ama nedense başka bir şeyi daha açığa vurdum. "Ben ateşten korkarım," diye itiraf ettim. "Bu yüzden elektriğin icadı konusunda da aynı şeyi hissettim. Ama adın Ian değilse, neden herkes öyle olduğunu düşündü?"

Sesine dalgın bir ton girdi. "Bin yedi yüz seksen sekiz Londra'sında, Ian Maynard bir fahişeyi öldürdü ve Avustralya ceza kolonilerinde yirmi yıl ağır çalışma cezasına çarptırıldı. Ama Ian, Avustralya'ya hiç ayak basmadı. *Alexander*. Mahkumlar gönderilmeden önceki gece onun yerine ben geçtim."

"Neden? Ve böyle bir değişiklikten nasıl kurtuldular?"

"Açgözlülük." Sesi soğukkanlıydı ama kokusu ekşimişti. "Ian'ın babası, itirazlarımın duyulmazdan gelinmesi için muhafızlara rüşvet verdi. Suçlayamam

Onlar. Muhafızların seçenekleri, konuştukları için zengin bir adamın gazabına uğramak ya da sessiz kaldıkları için iyi bir meblağı cebe indirmekti. Akıllıca bir seçim yaptılar." "Çok bağışlayıcısınız," dedim, onun hissetmediği tüm öfkeyi hissederek.

açgözlü gardiyanların eylemleri.

"Bana ihanet etmediler." Sesi artık çelikten çıkıyordu. "Öfkemi ihanet edenlere saklıyorum. Değişim gecesi hapishaneye *tesadüfen* gelmedim. Oraya sahte bahanelerle götürüldüm. Babam aynı zamanda Ian'ın da babasıydı ama Vikont Maynard, Ian'ı sadece meşru varisi olduğu için kurtarmaya değer gördü. Ben sadece onunla eski hizmetçisi arasındaki cilveleşmenin üzücü bir sonucuydum. Yine de, neredeyse aynı yaştaydık ve yeterince benzer görünüyorduk, bu yüzden Vikont Maynard kaçabileceğini biliyordu."

Gözlerimi kapattım. Böylesine acımasız sınıf ayrımları son yüzyıllarda azalmıştı ama bunların ölümle yaşam arasındaki fark anlamına geldiği zamanları çok iyi hatırlıyordum. "Özür dilerim. Bu onun için affedilemez bir şeydi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kuru bir sesle. "Özellikle de annemi buna ikna ettiğinde." Keskin bir nefes alışım üzerine ekledi: "Annemin ilk ihaneti en azından anlaşılabilirdi. Babam onu ve yeni kocasını sokağa atmakla tehdit etti. Onlar onun kiracısıydı, bu yüzden onları tahliye etme gücü yoktu ve kıştı. Eğer soğuk onları öldürmezse, açlık öldürecek ve üstelik hamileydi."

"Ne canavar ama," dedim nefretle. İşimin gerçek zevklerinden biri de Vikont Maynard gibi insanlara adalet dağıtmaktı.

"Evet, bu yüzden annem sessiz kaldı." Bir an durakladı. Tekrar konuştuğunda sesi daha sertti. "Çok sonraya kadar öğrenemediğim şey, değişimden sonra dayanamayıp yargıçlara anlatmış olmasıydı. Babam bunu deli bir kadının saçmalıkları olarak değerlendirdi ve ona inanabilecek herkesi susturmak için daha fazla para harcadı. Sonra da söz verdiği gibi onları tahliye etti. Bebek doğmadan önce zatürreden öldü. Ben yapmadım. Tabii ki biliyorum. O zamana kadar çoktan gitmiştim. Neredeyse yirmi yıl boyunca, ihaneti yüzünden ondan nefret ettim ve tüm bu süre boyunca, beni kurtarmaya çalıştığı için öldü."

Gözlerimi kapattım. Çok az şey sevilen birinin ölümünün ağırlığı kadar eziciydi. Bu ağırlık suçluluk duygusuyla birleşince daha da ağırlaşıyordu. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ederek kendimi parçalara ayırmıştım.

Tenoch'u kendi canına kıymasına neden olan karanlıktan kurtarmak için ne yapabileceğini düşündü. Ian'ın ses tonundaki acıdan ve vücudunun sanki

Görünmez darbeleri emerken, hâlâ annesinin ölümü ve ona karşı duyduğu yanlış nefret yüzünden kendini cezalandırıyordu.

"Bu senin hatan değildi." Bu sözler bana Tenoch hakkında birçok kez söylenmişti. Onlara inanmamıştım ama yine de duymaya ihtiyacım vardı. Belki Ian'ın da şimdi vardı.

Bir alay onu terk etti. "Onu ölmesi için dışarı atmadım ama neredeyse diğer her şeyi ben yaptım. Hapishaneden ceza kolonilerine kadar tüm yol boyunca değişim hakkında çılgılık atan ben olmalıydım. Ama babam bana kimsenin inanmayacağını söyledi ve ben de onun konumu, cebindeki muhafızlar ve bir halktan biri olarak, o zamanlar soylular olarak görüldüğüm için, 'üstlerime' karşı zafer kazanamayacağıma olan inancım yüzünden korktum. Bu yüzden sessiz kaldım."

"Kazanamayabilirdiniz," dedim nazikçe. "O zamanlar mahkemeler zenginleri ve güçlülere kayırıyordu." Hâlâ da öyle, hem de çok fazla. "Ayrıca, baban acımasız bir adamdı. Eğer konuşsaydın muhtemelen seni sustururdu. dışarı."

"Güvenli davranmak ve otoriteye boyun eğmek bana ne kazandırdı?" diye sertçe karşı çıktı. "Bir cinayet cezası, cehennem gibi bir hapis ve benden çok daha cesur olduğunu öğrenmeden önce nefret ettiğim ölü bir anne."

Artık onunla ilgili pek çok şey anlam kazanmıştı. Özünde bu kadar sadık ve onurlu olan birinin aynı zamanda nasıl bu kadar cehennemi yaşatan, yasaları çiğneyen, çıkarıcı bir piç olabileceğini merak ediyordum. Artık biliyordum. Ian, hapse atılmasından ve annesinin ölümünden o adamı sorumlu tuttuğu için kendini o zamanki adamın tam tersi bir adam olarak şekillendirmişti. Ian da bu yüzden mi

Arkadaşları için ölebilirdi, ama o onları sürekli uzakta tutuyordu? Onların sevgisini de hak ettiğine inanmıyor muydu?

Sorarak zorlamayacaktım. Biri size yaralarını gösterdiğinde, hangisinin daha çok acı verdiğini görmek için onları dürtmezsiniz. Onun yerine "Bana babanın yaptıklarının bedelini ödediğini söyle," dedim. "Bana şiddetle ve acıyla öldüğünü söyle."

Ses tonumdaki sertlik karşısında minnettar bir ses çıkardı. "İki On yıllar sonra Londra'ya döndüğümde, neler olduğunu öğrenmek için onu sorguladım. Sonra da boğazını parçaladım."

Güzel. "Peki ya kardeşin?"

İç çekti. "Onu öldürmek zorunda değildim. Bir piç ve bir varis için dost olmamıza rağmen hapishane değişiminden heyecan duyduğu için öldürmek istedim. Ama Ian'ın kanunla mücadelesi ve babamızın onu

Fransa'daki akrabaları onun sadist davranışlarını engellemeye yetmedi. Sonunda yanlış fahişeyi öldürdü ve onun sevgilisi tarafından öldürüldü."

Adalet yerini buldu, diye düşündüm ama bunu da kendime sakladım. "Ceza kolonisinden kaçtıktan sonra, size zorla verilen ismi kullanmaya karar verdiniz. Neden?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki soruyu geri çekmek üzereydim. Ama sonra şöyle dedi: "Sanırım arkadaşım Charles da aynı nedenle kendisine Kürek, o zamanlar ona verilen alet. Bazı şeyleri asla unutmak istemezsiniz, yoksa onlarla birlikte öğrendiğiniz dersi de kaybedersiniz. Benim dersim kim olduğumun farkına varmaktı. İşler kolayken kim olduğumu bildiğimi sanırdım ama asıl gerçek, işler en kötüye gittiğinde kim olduğunuzdur. Aslında bu yüzden acıdan hoşlanıyorum. Ya hissedersiniz ya da hissetmezsiniz; yalan yok, güven kırılması yok ve kendinizi kandırmak yok. O zamanlar kardeşim gibi bir katil olmadığımı *sanıyordum*. Meğer öyleymişim. Bunu kabul ettiğimde, Ian'ın adını bir hatırlatma olarak sakladım."

"Kimi öldürdün?" Yumuşakça sordum.

Başını koluna yasladığını hissettim. Arkamı dönmek istedim ama diğer tarafa bakmaya devam ettim. Belki de daha önce benim yaptığım gibi o da şimdi mahremiyet yanılışına ihtiyaç duyuyordu.

"Hapishane kolonisi gözetmeni. Benden hoşlanıyordu ve ilgisine karşılık vermememden rahatsız olmayan pis bir herifti. Üçüncü ya da dördüncü tecavüzden sonra" -sanki sayının artık onun için bir önemi yokmuş gibi omuzlarını silkti- "onu öldürmeye karar verdim. Bunun için asılacağımı biliyordum ama umurumda değildi. Bir gece, ilgisini çekme bahanesiyle onu kampın dışına çektim. Sonra boğazını kestim ve kaçtım. Diğer muhafızların beni yakalayacağını düşündüm, ama günler geçip de yakalayamadıklarında, kaçtığımı anladım. Sonra bunun önemli olmadığını anladım. Nasıl olsa ölecektim. Hikayenin geri kalanını duyunuz."

Evet. Mencheres onu bulmuştu. Mencheres onu bulmuştu ve Ian'ın efendisine olan sınırsız sadakati doğmuştu. "Soruma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim kararlı bir sesle. "Ama kardeşinin adını saklama nedenine katılmıyorum. Sen onun gibi bir katil değildin. Sen yanlışların intikamını alan biriydin. Eğer ben olsaydım O zamanlar senin ismini seçen ben olsaydım, Aequitas'ı seçerdim."

"Adalet için Latince bir kavram mı?" Güldüğünü hissettim, sonra dudaklarının sırtıma değdiğini hissettim. "Bazen, küçük Gardiyan, gerçekten çok sevimli oluyorsun. Ben bir insanın olabileceği kadar 'adil' olmaktan uzağım. Sadece ironi yapıyor olsaydım bunu kabul ederdim."

"Hakkımdaki her şey yalan olduğu halde kendime Latince hakikat demem gibi mi?" Not ettim.

Gülüşü şimdi daha alçaktı. "Evet, ben de sana şapka çıkarıyorum. Düşündüm *ki* bir asiydi, ama sen kelimenin tam anlamısın." "Şapka takmıyorsun," diye mırıldandım.

"Hayır, değılim," dedi ve aramızdaki perdeyi yukarı çekerek noktayı koydu. Çıplak, tatlı vücudunu bedenimde hissettiğimde gözlerimi kapattım. Sadece birkaç dakika önce doymaktan fazlasını yapmıştım ama şimdi, sanki uzun zamandır reddedilmişim gibi açlığım artmıştı.

Onunla seks yapmanın bağımlılık yapacağını neden bilmeyeyim ki? Durduk yere peşinden koşan sonsuz sayıda kadın ve erkek yoktu. Ama onu bu şekilde arzulamayı göze alamazdım. Bu neredeyse Tehlikeli koşullarımız kadar tehlikeliydi. Sadece en derin sırlarıma bir giriş bulmamıştı; aynı zamanda kalbime de bir kapı açmış olmasından korkuyordum.

"Gerçek adın ne?" Kel soruyu reddetmesinin duygularımı frenleyeceğini umarak sordum.

Onun tüm yanlış şekillerde sertleştğini hissettim. Saptırmamın işe yaradığını ve gitmek üzere olduğunu düşündüm. Sonra dedi ki, "Beni asla bu isimle çağırmaman şartıyla sana söyleyeceğim. Ian ismini uzun zaman önce seçtim ve Ian olarak kalacağım."

"Kabul ediyorum," dedim, merakım beni ele geçirmişti.

"Killian." Sanki bu ismin dudaklarından dökülmesinin nasıl bir his olduğunu unutmuş gibi, bir parça şaşkınlıkla söyledi. "Benim doğduğum isim Killian'dı."

Bundan sonraki kısmı ona kesinlikle söylememeliyim. Yapmamalıyım, yapmamalıyım ... oh, siktir et. "Tenoch'un bana verdiği isim Ariel'di. Bu ismi seçti çünkü beni kurtardığı kasabanın adı buydu." Küçük bir kahkaha attım. "Şimdi 'Ariel' ismini duyan herkesin aklına hayali bir denizkızı geliyor. Uzun zaman önce gizlilik için adımı değiştirmeye zorlanmamış olsaydım bile, yine de *bu* yüzden değiştirdik."

"Bunu sana Tenoch mu verdi? Doğduğun ismi hatırlamıyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve sadece ateş gördüm; sahip olduğum en eski anı. "Hayır. Dagon'un halkı köyümü yaktığında çok küçüktüm. Küllerimden doğduğumda beni efendilerine götürdüler ve Dagon bana sadece 'kızım' dedi."

Her öldüğümde alevler içinde kalıp küle dönüşmemin nedeninin ilk seferinde de böyle olması olup olmadığını uzun zamandır merak ediyordum. Ya da

Belki de benim soyumdan gelen herkesin başına gelecek olan budur. Ben bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla türümün tek örneğiydim.

Şimdi üzerime yerleşen eller şehvetli değil rahatlatıcıydı. "Dagon'un öldüğünü görmeye bu kadar kararlı olmanın nedeni bu olmalı."

Gülüşüm acıydı. "Aslında değil. Sırf *intikamımı* almak için olası bir intihar arayışına çıkarak yaşayabileceğim binlerce yeni yılı riske atmazdım."

Şaşırmış gibi durakladı. "Eğer kendinin değilse, kimin intikamını almaya çalışıyorsun?"

Çıglıkları hala kulaklarımda yankılanan binlerce insan. Ama Ian'a bunu söyleseydim, geri kalanını da anlatmam gerekirdi ve anlatamazdım. Anılar çok acı veriyor.

"Bunları sana neden anlatıyorum ki?" Yüksek sesle merak ettim. "Sadece Tenoch'un bildiği sırları sana anlatmama neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Xun Guan'a gerçekte ne olduğumu bile söylemedim ve o yüzyıllardır benim en yakın arkadaşım ve ara sıra sevgilim oldu."

Homurtusu saçlarımı hışırdattı. "Xun Guan'ı benden daha uzun süredir tanıyor olabilirsin ama o gerçek bir dost değil. Eğer öyle olsaydı Benim hakkımdaki iddianı kanıtlamanı istedim. Bu işin peşini bırakırdı. Yasalara her şeyden çok değer veren insanlar takdire şayan olabilirler, ama çok kötü sırdaş olurlar. Eğer diğer arkadaşlarınız ve eski sevgilileriniz de onun gibiyse, sırlarınızı benimle paylaşmanız şaşırtıcı değil. Koşullar seni bazılarını açıklamaya zorlamış olabilir, ama geri kalanını bana anlattın çünkü sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun, bu yüzden sana ihanet etmeyeceğimi biliyorsun. Ve ben çok daha kötülerini yapmış bir alçak olduğum için, seni yargılamayacağımı da biliyorsun."

"İddia ettiğinizden çok daha az alçaksınız. Aslında, bu iş bittikten sonra *tüm* dosyanızı yeniden yazmak zorunda kalacağım."

Kıkırdadı. "Sakın buna cüret etme. Korkunç, adı şöhretimi inşa etmek için çok çalıştım." Sonra kahkahası azaldı ve sesi ciddileşti. "Elbette başka bir neden daha var. İkimizin de yakında ölmüş olma ihtimali çok gerçek. Bu yüzden en sıkı koruduğun sırlarından bazılarını paylaşıyorsun. Benim de bazı sırlarımı seninle paylaşmamla aynı sebepten.

Zaman kısa olduğunda, dürüstlükten daha azı çaba kaybı gibi gelir." Bu da ne kadar doğruydı.

"Hâlâ Dagon'u öldürmek için hayatını neden riske attığını bilmek istiyorum," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ama bana söylemek istemiyorsan ya da söyleyemiyorsan anlarım."

Şaşırtıcı bir şekilde bir parçam ona söylemek istiyordu. Haklı olmalıydı. Tenoch öldükten sonra, hakkımda her şeyi bilen ve yine de beni kabul eden tek kişiyi kaybetmiştim. Sırlarımı paylaşabileceğim başka birini bulana kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Ve evet, zaman gerçekten de kısa olabilirdi, bu yüzden sırlarıma tutunmak boşa harcanan çabanın tanımı olabilirdi.

Ama geçmişimin en korkunç yönlerini yeniden yaşamaya da dayanamıyordum. Şimdi olmazdı. Onları gömülü tutmam gerekiyordu. Ian kalbim için tehlikeli olsa da, geçmişi ve diğer her şeyi zihnimden silbileceğini biliyordum.

"Artık konuşmak istemiyorum," dedim ve arkamı dönüp ağzımı onunkine bastırdım.

Sanki beni kovalayan anılardan kaçmak için ne kadar çaresiz olduğumu biliyormuş gibi hemen karşılık verdi. Çok geçmeden ağzı, elleri ve vücudu tam dikkat. Bu sefer, tüm kontrolümü bırakmak için herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacım yoktu. Sahip olduğum her şeyi alabileceğini çoktan kanıtlamıştı ve ben de hiçbir kısıtlama olmadan verdim.

Sopaya gelince... onun daha kırılgan olduğu ortaya çıktı. Yine de sigorta bunun içindi, değil mi? Tüm hasarı karşılamaması durumunda, daha sonra sahiplerine gönderilmek üzere bir çek ayarlayacaktım. Şimdiye kadar harcadığım en iyi para olacaktı.

Bölüm 28

Kulüpten şafak vakti ayrıldık. Bir vampir olarak, seyahat etmek için en sevmediğim saatti ama şu anda en güvenlisi de buydu. Güneş doğduğu için, Dagon'un babamın uyarısını bu kadar erken görmezden gelmeye karar verirse bize gizlice yaklaşması konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Ve parlak ışık huzmeleri, dün onlardan kaçtığım gibi şimdi de gülümsememe neden oluyordu. Ne kadar

Akşamdan kalmalığın yarattığı fark. Ve bol bol seks.

Kulübün kayıp eşya bölümünde bulduğum kıyafetleri giydim. Eşleşmiyorlardı ama pek önemi yoktu. Ian polis üniforması giyiyordu. Bunu Kayıp Eşya'da bulmuş olabileceğinden şüpheliydim, bu yüzden dün gece kulübe gelen polis memurlarından birinin geldiğinden çok daha azını giyerek ayrılmış olabileceğini tahmin ettim. Ian'ın kıyafet eksikliğini açıklamak için kafasına yerleştireceği hikâyeyi de ancak hayal edebiliyordum.

Silver yanımızda yürüyordu, sanki başka bir evcil hayvanmış gibi tasmalıydı. Kanatları ve tüyleri görünmez olsun diye onu büyülemiştim. Şimdi sadece gri bir Samoyed'in daha küçük bir versiyonu gibi görünüyordu.

Ben de normalde giydiğim görünümü kullanarak kendimi büyüledim. Ian'ın deyimiyle kimsesiz bir kadın. Evet, gerçek formumdan daha az güzel ve kıvrımlıydı ama Tenoch bana bu görünümü biyolojik kızını şablon olarak kullanarak vermişti. Ten rengimi korumuştum ama yine de kızının yüzünü taşımak hayatımın en büyük onurlarından biriydi. Tenoch onu o kadar çok sevmişti ki, ölümünden binlerce yıl sonra bile onunla ilgili her detayı hatırlıyordu. Beni Dagon'dan, eski tutsaklarımdan ve Dagon'un diğer takipçilerinden gizlemeye yardımcı olmak için sevgili anısını benimle paylaşmıştı. Beni vampir yapmadan önce bile Tenoch bana aileden biriymişim gibi davranmıştı.

"Lanet olsun!"

Ian'ın bedduası başımı döndürdü. Elinde yeni aldığı cep telefonu vardı. bir şekilde kulağına ulaştı. Dinlerken dudakları ince bir çizgi halinde sıkışmıştı. Kelimeleri çıkaramadım ama Mencheres'in sesini tanıdığımı sandım. Sanki Ian kayıtlı bir mesajı dinliyormuş gibiydi. Sonra Ian aniden telefonunu öyle sert bir şekilde yere fırlattı ki telefon paramparça oldu.

"Sorun ne?" Dagon, Ian'ın arkadaşlarından birine korkunç bir şey mi yapmıştı? Bu tam ona göre bir davranış olurdu.

"Xun Guan," diye hırladı Ian.

Gözlerimi kırptım. "Peki ya o?" O kimseye zarar vermez.

Ian, telefonundan geriye kalanları yeterince mahvetmemiş gibi üzerinde tepindi. "Kıskanç sürtük sözde evliliğimiz hakkında o kadar çok dehşet saçtı ki, Mencheres'in kulağına gitti. Şimdi neler döndüğünü öğrenmek istiyor ve eğer onu görmezden gelirsem peşimizde *iki* kişi olacak."

Yüzlerce dilde sayısız kelime biliyordum ama ağzımdan çıkan tek şey "Oh, siktir!" oldu.

Ian bana sinirli bir bakış attı. "Aynen öyle." Sonra bir dizi küfür daha mırıldandı, "Mencheres Crispin'e söyleyecek, sonra Crispin Cat'e söyleyecek ve Cat de *herkese söyleyecek*. Şimdi lanet olası bir alyans için alışverişe başlasak iyi olur."

"Kahretsin," dedim daha da şiddetle. "Bu Dagon'un da bunu duyacağı anlamına geliyor!"

Ian bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Sanki onun ne düşündüğü umurumda."

Keskin zekâsı, sözde evli bir adam olduğunun ortaya çıkmasından duyduğu dehşet yüzünden körelmiş olmalıydı. "Dagon artık hayatta olduğumu biliyor ama hangi kimliğin altında saklandığımı biliyor. Ortaklık kurduğumuzu biliyor, peki senin aniden bir Kanun Koruyucusu ile evlendiğini duyduğunda benim gerçekten Veritas olduğumu anlaması ne kadar sürer sence?"

Ian'ın kaşları, kaş çatmaların en karanlığında bir araya geldi. "Kendini saklamak için yaptığın her şey-"

"Teşhir edildim," dedim, ürpererek. "Aynen böyle." *Kahretsin, Xun Guan! Bunu nasıl yaparsın?*

Ama bu onun hatası değildi. Xun Guan'ın onu bu şekilde incitecek kadar bana yaklaşmasına izin vermemeliydim. Duygularının derin olduğunu biliyordum ve yine de zaman zaman onun kollarında teselli arıyordum. Ian gibi o da

Hem yatakta hem de yatak dışında kendimi tutuyordum. Ama ona karşı gardımı hiç düşürmemiştim. Reddedişim Xun Guan'ı derinden yaralamıştı, tıpkı ciddi ilişkileri reddetmem gibi. Şimdi, sanal bir yabancıyla evlenerek sözde geri dönüş yapmam onun için çok fazla olmuş olmalıydı. Acısını başkalarına anlattığı için sadece kendimi suçlayabilirdim.

Yine de adaleti sağlamam gereken onca insan Dagon'un bu yüzden beni dövmesini hak etmiyordu. Ian da hak etmiyordu. zaferini garantileyecekti. Takma ismim için zaman azalıyor olabilirdi ama oyun henüz bitmemişti.

"Mutlu çifti oynayarak Mencheres'in icabına bakacağız, sonra da Dagon'u öldürmek için hızlı hareket etmemiz gerekecek."

"Nasıl?" Ian açık açık sordu. "Mencheres'i evliliğimizin son derece aptalca da olsa gerçek olduğuna inandırabilsek bile, Dagon'la ilgili planlarımız zaman gerektiriyordu. Şu anda buna sahip değiliz."

"Biliyorum!" Aklıma gelen ve hemen bir kenara attığım fikirler yüzünden beynim ağrıyordu. Sıkıntım hissediliyor olmalıydı çünkü Silver mızımızlandı ve kendini bacağıma bastırdı. Onu okşamak için eğilirken bir yandan da orijinal, ayrıntılı planımızı nasıl çok daha hızlı bir versiyona sıkıştırabileceğimizi anlamaya çalışıyordum.

Ian yanımda diz çöktü. "Sana kızmak istememişim. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Hayır mı?" Esprisiz bir kakhaha attım. "Planlarımızı altüst eden senin eski sevgililerinden biri değil."

"Olabilirdi," dedi ve bana ani bir sırtıyla baktı. "İstatistiksel olarak öyle olması *gerekirdi*. İlerlemiş yaşına rağmen, muhtemelen kendini yılda sadece dört ya da beş sevgiliyle sınırlamışsındır. Ben bu sayıyı çoğu zaman tek bir gecede aştım, yani benim eski sevgililerim seninkilerden sayıca daha fazla."

Sevgililerimi gözünde çok büyüttüğüne göre haklıydı. "Seni bulduğumda ne yaptığını hatırlıyorum," dedim.

"Eh, o." Ian el sallayarak karnaval temalı seks partisini geçiştirdi. "Gerçekten eğlenmiyordum bile."

"Katılıyorum. Her şeyden çok mutsuz görünüyordun."

Kaşları yukarı kalktı. "'Sefil' biraz abartılı olabilir ..."

İçimi çektim. "Hadi ama Ian. Yaşamak için sadece yüz hafta olduğunu düşündün. Bu süreyi arkadaşlarınla, soyunun üyeleriyle, hatta seni çekici bulan yabancılarla geçirmeyi seçmedin. Bunun yerine, onu

Orada olmak için para ödediğin insanlarla. Bu korkunç derecede yalnızlık verici olmalı, bu da o seks partisini sefalet skalasında kendini kırbaçlamaktan sadece birkaç basamak yukarı çıkarıyor."

Alaycı bir gülümseme ağzını büktü. "Yüzeyi görmezden gelip altındakini görmek ne kadar da hoşunuza gidiyor. Çoğu insan zahmet etmez. Yine de bir konuda yanılıyorsun. Arkadaşlarımla birlikte olmak daha sefil olurdu.

O zaman onları ne kadar özleyeceğimi düşünmek zorunda kalacaktım. Yine de, zaman azalırken, insanların bana zarar vermek istemeden dokunmasının nasıl bir his olduğuna dair daha fazla anı istiyordum. Dagon'un ruhumu almaya gelmesine iki yıldan az bir süre kaldığı için bunun yaşayacağım son anılardan biri olacağını biliyordum. Elbette, seks partisi beni daha da yalnız hissettirdi. Belki de

çıkardıkları sesleri başkalarının sesiymiş gibi göstermek için boş bir evde kapıları çarpıyorlardı."

Yüzüne dokundum. "Acıyı sağlıksız yollarla tedavi etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bazen yargılayıcı olabiliyorum ve bunu unutuyorum ama en kötü travmamı atlatırken öyle şeyler yaptım ki, ne seni ne de bir başkasını eleştirmeme gerek kalmadı."

Yüzüne doğru tuttuğum elini kendi eliyle kapattı. "Belki bir gün bana en kötü travmanı anlattırırın."

Gözlerimi kaçırdım ve elini bırakmadan önce alaycı gülümsemesini bir an için tekrar yakaladım. Bir anda dokunuşunu özledim ama hâlâ onun istediği şekilde açılmıyordum.

"Yani Xun Guan'ın yaptıkları senin suçun değil," dedi ve asıl konuya geri döndü. Silver içimdeki çalkantıyı fark etti. Tekrar mızımızlandı ve başını bana sürttü. Kanatlarının yanındaki tüyleri kabarttım, sonra tümsekli bir şey hissettiğimde durakladım. Sonra ne olduğunu görmek için parmaklarımı daha derine daldırdım.

Tümsekler yara iziydi. Öfke içimi yaktı. Benim kadar iyi iyileşen bir yaratıkta kalıcı izler bırakmak için Dagon'un verdiği zararı hayal bile edemiyordum. Tanrılara şükürler olsun ki İskandinav vampirin ağzı sıkı değildi. Eğer bana Dagon'un kan izleme büyüünden bahsetmeseydi, Silver esaretlerin en acımasızına geri dönmüş olacaktı, sırf Dagon el üstünde tutulmak için yaratılmış bir yaratıktan faydalanabilirdi diye-

"Gümüş!" Heyecanla ayağa fırlayarak bağırdım.

Bu Simagyl'i o kadar ürküttü ki, yeni tasmaı onu durdurana kadar geri uçtu. Ian bana aklımı kaçırmışım gibi bakarken onu hemen sakinleştirmeye başladım.

"Ben deli değilim," diye ilan ettim, sonra en yakınıımızdaki çift bunu duyup iki kez bakınca güldüm. Evet, sanırım bu kimsenin akıl sağlığının yerinde olduğunu gösteren bir onay değildi. "Dagon'u istediğimiz anda bize nasıl getirebileceğimizi biliyorum."

Ian, "Markalarım üzerindeki koruma büyünüzü kesin," diye karşılık verdi.

Kasıklarına doğru el salladım. "O değil, gerçi o da işe yarardı. Yine de o zaman Dagon bunun bir tuzak olduğunu anlar çünkü sen bunu asla *kazara* yapmazsın. Ama Gümüş'ün kanı üzerindeki engelleme büyüsünün dağılmasına izin verirsem, Dagon

Onu tekrar takip et. Silver'ın bizimle olduğunu biliyor ve Dagon da kendi büyüsünün benim büyümde bir delik açtığına inanacak kadar küstah. Eğer Dagon benim büyümü alt ettiğini düşünüyorsa, bir tuzak beklememeli."

Daha da iyisi, babam emrini çiğnediğim için beni cezalandıramazdı. Dagon beni görür görmez saldıracaktı. O zaman kendimi korumak için yaptığım her şey meşru müdafaa olarak adlandırılabilirdi.

Bir an için Ian'ın yüzünde bir endişe belirdi. Nedenini anlayamadım ama sonra sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu. "Kibirli ya da değil, Dagon aptal değil. Yine de güçlü bir şekilde gelecektir. Onu öldürmek için tüm gücümüze ihtiyacımız var, ayrıca hazırda birkaç büyü aynası da olmalı."

Neden söylediği herhangi bir şey artık beni şaşırtma yeteneğine sahipti? "Ayna tuzağını Dagon üzerinde mi kullanmayı düşünüyorsun?" Kesinlikle öyle düşünüyordum ama bunu Ian'la paylaşmamıştım.

Bana eğlenen bir bakış attı. "Neden önce senin üzerinde denediğimi sanıyorsun? İnan bana, aramızdaki bahsi kazanmamın başka birçok yolu vardı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dedim, sırtarak çünkü yeniden umutlanmıştım.

Eğildi. "Düşünmek değil," diye mırıldandı. "Biliyorum. Tıpkı yaptığını düşündüğüm şey yüzünden senden nefret ettiğimde bile sana sahip olmam gerektiğini bildiğim gibi."

Yakınlığı yeterince dikkat dağıtıcıydı. Ağzı boğazımdaki en hassas noktaya kaydığında, ne hakkında konuştuğumuzu neredeyse unutuyordum. Hafifçe ısırduğında, arzu yüksek gerilimli bir yaydan fırlatılan ok gibi içime saplandı.

"Ben asla bir masumu öldürmem," diye nefes nefese kalmayı başardım. "Katie'nin farklı doğmuş olması onun yanlış doğduğu anlamına gelmez. Karakteri varoluş değil, eylemler belirler."

"Daha fazla katılamazdım." Yavaşça yalaması beni ürpertmeden önce tenime karşı hırladı. "Tüm içgüdülerim bana senin hakkında bunu söylüyordu, yine de seni görmüştüm

o infazda. Senin sarhoş itirafına kadar içgüdülerimin bana söyledikleriyle bunu bağdaştıramadım."

Geçen gece tamamen sarhoş olduğum için giderek daha fazla memnun oluyordum. Bu da bana göre *değildi*, ama işte buradaydım, gururlu bir içiciydim.

"Dur," dedim, onu isteksizce geri iterek. "Yapacak işlerimiz var. Mencheres'i ara ve onu sakinleştirmeye çalış. Onun icabına baktıktan sonra aynaları Dagon için hazırlamaya geçeceğiz."

Hafif bir sırıtiş ağızını kıvırdı. "Başka emir var mı?"

Aklımdan düzinelerce açık saçık şey geçti. Ian sanki havayı tadıyormuş gibi içine çekti. "Tahrik olduğun zamanki gerçek kokunu özlüyorum. Bu koku

Göründüğün gibi kokuyorsun: sıkıcı ve tatlı. Ama caziben azaldığında ve olman gerektiği gibi olduğunda"-bir nefes daha çekerek ağızını tekrar boğazıma dayadı-"kokun bana şimşekli bir fırtına sırasındaki bahar yağmurlarını hatırlatıyor; vahşi, saf, ölümcül ve şaşırtıcı derecede güzel, tıpkı senin olduğun gibi."

Gözlerimi kapattım, sesinin, sözlerinin ve yakınlığının üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Daha önce hiç kimse beni bu kadar çok seviyede etkilememişti. Bunu seven yanımda her gizemli hissi açgözlülükle yutuyordu. Ama mantıklı yanımda tüm bunların sadece acıya dönüşeceğini söylüyordu. Daha da kötüsü, mantıklı yanımda haklı olduğunu biliyordum.

Ian'ın bana şimdi ihtiyacı vardı, ama olmadığında, gitmiş olacaktı. Bu konuda hiç numara yapmamıştı. Belki de birlikte olmamızın avantajlarından yararlanıyordu.

birlikte, ama daha derin bir seviyede bir şeyler hissedenden tek kişi bendim. Kafası karışmış ve yaralı bir kalbe sahip olan tek kişi Xun Guan olmadan önce buna bir son vermeliydim.

"İltifatlarını sonraya sakla," dedim gözlerimi açarak. "Şimdi yapacak çok işimiz var."

Şimdi Ian'ın gülümsemesi de kısmen sırıtiyordu. "O kalkanları tekrar kaldırmayı seviyorsun, değil mi?"

Beni bir saldırıdan koruyan tek şey onlar olduğunda Sadece benim hissettiğim duygular mı? *Evet*. "Ne demek istediğini anlamıyorum ama yapman gereken bir arama yok mu?"

"Ben de öyle." En yakınımızdaki kişiye gitti, ona bakışlarıyla birkaç işaret yaptı, sonra elinde cep telefonu ile geri döndü. Mencheres'in numarasını tuşladığında telefon ikinci çalışmada açıldı. "Mencheres," dedi Ian parlak, neşeli bir sesle. "On beş mesajını aldım."

"Bu doğru mu?" Ian'a o kadar yakın duruyordum ki Mencheres'i net bir şekilde duyabiliyordum. Eski firavunun sesi hiç bu kadar üzgün çıkmamıştı. "Gerçekten *evlendiniz mi?*"

Ian yüzünü buruşturdu ama en hafif tonda, "İyi haber çabuk yayılıyor galiba," dedi. Bu düzmece haberin Mencheres'e ulaşmasını ne kadar istemediğini bilmeseydim, bunu doğrulamanın ona neye mal olduğunu asla tahmin edemezdim.

Tam, çok rahatsız edici bir dakika boyunca sessizlik. Sonra Mencheres dedi ki, "Hâlâ New York'ta mısınız?" diye sordu o kadar düz bir ses tonuyla ki, sarsıldım. Mencheres'in üzgün olması başka bir şeydi. Sesinin bu kadar soğuk çıkması genellikle insanların öleceği anlamına gelirdi.

"Şimdilik," diye yanıtladı Ian. "Ama yakında gidiyoruz."

"Ben zaten buradayım," diye araya girdi Mencheres. "Nerede olduğunuz ve ne yaptığınız bana ulaşır ulaşmaz uçarak geldim."

Ian gözlerini devirdi. "Tabii ki yaptın." Sonra başını bana doğru salladı, "Anne *baba, ne yapacaksınız?*" *der* gibi. "Uğrayacağız. Ritz'de mi kalacaksınız? Yoksa Waldorf'ta mı?"

"Ritz," diye yanıtladı Mencheres keskin bir şekilde. "Çatı katı süiti. Şimdi gelin ve onu yanınızda getirmeyin."

O mu? Adımla çağrılmayı bile hak etmiyor muydum? Mencheres'in normalde kusursuz olan tavırları şövalyelikten binlerce yıl öncesine dayanırdı, sık sık şövalyeliği icat edenin o olup olmadığını merak ederdim. Şimdi "o" bendim. Gerçekten öfkelenmiş olmalıydı.

Ian, "Yakında görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Aramayı gerçekten kapattığını iki kez kontrol ettikten sonra ona bir bakış attım. "Seninle geleceğimi biliyorsun, değil mi?"

Ian'ın kahkahası, hiç istemediği evliliği onaylarken kullandığı ses tonu kadar umursamazdı. "Senin de Xun Guan'a hatırlattığın gibi Eşlerden biri vampir ise, diğerine ne olursa olsun izin verilir. Ama yapmanız gereken Değiştir." Bakışları uyumsuz kıyafetlerime ve büyük ayakkabılarıma takıldı, bir yandan da *mırıldanır gibi bir* ses çıkardı. "Yeni kayınpederini sokak süpürgecisi gibi görmeni istemem."

"Birini benimle kıyafetlerini değiştirmeye zorlamadığım sürece, kıyafetimin nasıl gelişebileceğini göremiyorum. Cüzdanlarımızı otel odasında bıraktık.

O vampirler ortalığı dağıtmıştı, hatırladın mı?"

"Sana bir kamyon dolusu altın borcu olan bir trol tanımıyor musun?" diye karşı çıktı.

"Bana borcu yok," diye düzelttim ama Ian haklıydı. Nechtan'ın bana söz verdiği altınları almaya hiç niyetim yoktu ama bunların bir kısmını yerel bir rehinci dükkânında nakde çevirmek çok daha kolay olacaktı. hesaplarıma erişmek için ihtiyaç duyacağım yeni kimlik. Nakit parayla izimizi sürmek de daha zor olacaktı. O zaman Nechtan olsun.

"Central Park'a uğrayalım."

Bölüm 29

Hem Ian'ın hem de benim çok daha güzel görünmemiz için Nechtan'ın göl hediyelelerinden birini rehin vermem yeterli oldu. Yol parası için birkaç eşyayı daha rehin verdim, sonra da kalanını aceleyle kiraladığım bir depoda sakladım. Altın dolu bir kamyonla dolaşmak başımıza daha fazla bela açmaya hazırdı. Ama Mencheres'in çatı katındaki süitinin kapısından içeri adımımızı atar atmaz, bunun onaylamayan bir kayınpederle karşılaşmaktan çok daha kötü olacağını anladım. Ian onu da hemen gördüm.

"Nedir bu, bir müdahale mi?" diye sordu üç adama ve Otelin kapısının etrafında dizilmiş bekâr kadınlar. "Saldırmaya hazırmış gibi görünüyorsunuz."

Mencheres ısırgan bir yumuşaklıkla, "Eğer gitmeye kalkarsan biz varız," diye cevap verdi. "Ve sana onu getirmemeni söylemiştim."

"O' burada zaten," dedim, kızgınlığım ifadenin berbat dilbilgisini görmezden gelmeme neden oldu.

Hepsini tanıyordum ama siyah, dikenli saçlı, uzun boylu, sırık gibi vampirle daha önce tanıştığımı hatırlamıyordum. Ian'ın dosyasından biliyordum ki

O Spade'di, gerçek adı Charles DeMortimer, bir insanla evliydi. Şık bir brunch'a katılıyormuş gibi giyinmiş olabilirdi ama kendini bir savaşçının sarmal duruşuyla tutuyordu. Tehlikeliydi ama odadaki en büyük tehdit değildi. Mencheres öyleydi, ve ondan sonra, onun yardımcı hükümdarı, Bones.

Bones ve Cat görünüşlerini değiştirmişlerdi. Bones'un kısa, kıvrıkcık siyah saçları artık kül sarısıydı ve o kadar uzundu ki yakışıklı yüzünün bazı kısımlarını gizliyordu. Aynı şekilde, Cat'in göz alıcı kıpkırmızı bukleleri artık o kadar sıkıcı bir kahverengi tonundaydı ki, geldiği renk kutusunun üzerinde "Eh, Kim

Umurunda mı?" Ayrıca saçını, bir tarafı tamamen öne düşecek ve yüzünün neredeyse yarısını kapatacak şekilde şekillendirmişti. Cazibe daha kolay ve daha etkili bir kılık değiştirme yöntemi olabilirdi ama herkes kendi yoluna.

Onları en son kızlarının sözde idamında görmüştüm. Cat'in kış grisi bakışlarıyla karşılaştığımda, onun tehlikeliliğini hemen Bones'un üzerine çıkardım. Daha yaşlı olabilirdi ama Bones'un gözlerine baktığımda buz gibi dikenler omurgama batmıyordu. Cat hâlâ en tehlikeli büyü olan mezar gücüne erişebiliyor olmalıydı. Dünyada sadece birkaç kişi bunu kullanabilirdi ve neredeyse yenilmezdi. Cat sanki çoktan yere serilmişim gibi gözlerini dikmiş bana bakarken, beni onunla öldürmek üzereydi.

Mencheres'in beni getirmemesini söylemesine şaşmamalı! Cat ve Bones'un burada olduğunu bilseydim gelmezdim. Onların yerinde olsam ben de kendimi katletmek isterdim. Cesetlerin yere düşmeye başlamasını istemiyorsam çok ciddi bir şey yapmalıydım.

"Kızınızın hâlâ hayatta olduğunu biliyorum," dedim açık açık. "Başı kesilen bir şekil değiştirendi, o değil. Korkacak bir şey yok. Onun sırrını saklamaya devam edeceğim."

Nedense en çok şaşırان kişi Spade oldu. Sanki kışkımdan bir şimşek çıkarmışım gibi bana bakakaldı. "Ama sen bir Kanun Koruyucususun," diye mırıldandı.

"Evet," dedim işimden duyduğum tüm gururla. "Ve yasalar aslında insanları korumak için yapılmıştır, onlara baskı yapmak için değil. Bazıları zaman içinde çarpıtıldı, ancak hiçbir karışık türden çocukların yasadışı olduğunu belirtmiyor.

Bu iddiada bulunanlar sadece korku ve bağınazlıktır ve benim bunları desteklemek gibi bir görevim yoktur."

Cat'in bakışları bir an için Ian'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bu saçmalık mı, yoksa o gerçek mi?"

Ian homurdandı. "Reaper, onun bu konuda ne kadar gerçekçi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Katie'nin sırrı onun yanında güvende. Bunu sağlamak için Denise'in kanıyla kaplı kılıcı sana vermişti, hatırladın mı?"

"Kapa çeneni, Ian!" Spade hırladı.

Ah. Spade'in şoku *şimdi* anlam kazanmıştı. Spade'in evlendiği insanın adı Denise'di ama Ian'ın yorumuna bakılırsa Denise sadece insan değildi. Aynı zamanda iblis markalı bir şekil değiştiriciydi. "Karın benden güvende, Spade'e de söyledim.

"Sana inanmıyorum."

Yumuşak bir sesle söylenen sözler Mencheres'ten geldi. Kıpırdamamıştı ama bir anda hava o kadar büyük bir enerjiyle doldu ki, acı veriyordu. "Tek suçları suç işlemek olan pek çok kişinin hapsedilmesine ve öldürülmesine nasıl yardım ettiğinizi ilk elden gördüm.

farklı davranıyordum. Neden senin değiştiğini düşünüyem ki?"

Ian'ın kaşları kalktı ve Mencheres'in iddialarını yalanlayıp yalanlamayacağını görmek için bana baktı. "Kulağa olduğundan daha kötü geliyor," diye başladım.

Etrafımdaki hava sanki kocaman bir yumruğa dönüşmüş gibi aniden sıkışmaya başladı. Kemiklerim kırıldı ve boynumda yeni, uğursuz bir baskı hissettim. Beni gerçekten başımı kesmekle mi tehdit ediyordu? Eğer öyleyse, geri döner dönmez

ona öyle bir büyü yapardım ki, önümüzdeki yüz yıl boyunca pişman olurdu!

Ian öfkeli bir ses tonuyla, "Bunu hemen durdurun," diye emretti.

Aynı anda, "Kahretsin Mencheres, izin ver kanıtlayayım! Yoksa konsey kellen için bağırırken *sana* şüpheyile yaklaştığımı unuttun mu?"

İster benim hatırlatmam ister Ian'ın direktifiyle olsun, cezalandırıcı baskı kesildi ve kemiklerimin kuru dallar gibi kırılmamasını sağladı. "Konuş," Mencheres kısaca şöyle dedi.

Ian kolunu bana doladı, bakışları Mencheres'e bana davranışıyla ilgili düşündüğüm her şeyi anlatıyordu. Ancak bir ailenin pek çok yeni üyesi gibi, daha büyük bir iyilik için bazı hakaretleri sineye çekmem gerekiyordu. Yine de iyileşirken Sümerce bir küfür savurdum ve Ian buna kıkırdadı çünkü tabii ki bunu tercüme edebilecek durumdaydı. Sonra homurdanarak büyümü bıraktım. Bir sırrı daha ifşa etmenin ne anlamı vardı? Sokakta karşılaştığım herkese kendimle ilgili gerçekleri anlatmaya da başlayabilirdim.

Mencheres gümüşün sıradan gümüşümün yerini aldığını görünce nefesini tuttu. Sarı saçlarımın arasında altın sarısı ve mavi çizgiler vardı. Sonra birkaç santim uzadığımda ve vücudum kıvrımlar ve kaslarla dolup zarif pantolon takımımın her düğmesini ve dikişini zorladığında tutarsız bir ses çıkardı. Yüzümün gerçek yüzüne dönüştüğü anı biliyordum. İşte o zaman gerçek adım dudaklarından döküldü ve geriye doğru bir adım attı, bu da Cat ve Bones'u yeni görünüşümden daha çok şaşırtmışa benziyordu.

"Ariel," dedi Mencheres şaşkın bir fısıltıyla.

Ian meraklanmış görünüyordu. "Onu gerçek haliyle tanıyor musun?"

"Evet." Mencheres'in sesi hâlâ biraz şaşkın geliyordu. "Ariel şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü cadı. Aynı zamanda sayısız cadıya

Büyük Arınma sırasında vampirleri, cadıları, büyücüleri ve iblis-kinleri güvenli bir yere götürmek."

"Konsey 'normal' bir vampir olmayan herkesi baskı altına alan yeni yasalar yazdığında buna böyle deniyordu," diye açıkladım. "O zamanlar sadece bir İnfazcı'ydım ama yine de yaklaşan baskınlar hakkında bilgi sahibi olmamı sağlıyordu. Bu bilgiyi Mencheres ile paylaştım, ancak o bu bilginin Veritas olarak bilinen yeni İnfazcıdan değil, Ariel adında gerçek doğmuş bir vampir-cadıdan geldiğine inanıyordu."

Mencheres kafasını temizlemek istercesine salladı. "Ama siz Veritas olarak yine de birçok kişiyi toplayıp tutukladınız."

Omuz silktim. "Sadece doğuştan gelen güçlerini veya becerilerini başkalarına zarar vermek için kullananlar. Çürük elmalar her zaman vardır, Mencheres. Onları konseye verdim. Konsey de nüfusun 'tehlikeli' kısımlarını yok etmeyi başardıklarına inandı. Eğer öyle olmasaydı, baskınlar devam ederdi, ayrıca daha üst düzey istihbarat konusunda bana güvenilmezdi."

Ian gülmeye başladı. "Nechtan seni böyle tanıyordu! Bunca zamandır, Konsey için çalışırken onların bilgilerini onlara karşı kullanıyordun. Şu anda senin için *çok* zor durumdayım."

Baktım ve hayır, yalan söylemiyordu. Görsel teyit almaya karar veren tek kişi ben olmamalıydım. Bones sivri bir şekilde boğazını temizledi.

"Şimdi bunun zamanı değil, Ian. Bu beklenmedik ifşaatlara rağmen, hepimiz buraya bir sebep için geldik. Karını öldürme niyetim değişmiş olsa bile bu sebep değişmedi."

Ian tüm mizahını ve dik duruşunu kaybetti. "Ne yapmak niyetindeydin

Crispin?" Cat açıkça, "Yeni karını öldürmek," diye tekrarladı. Sonra bana yarım bir bakış fırlattı.

özür dileyen, yarı meydan okuyan bir bakış. Ben de kendiminkine sert bir bakışla karşılık verdim. Yeni ailem olsun ya da olmasın, ölüm tehditlerini hafife almazdım. "Katie'ye ulaşmak için seni kullandığını düşündük," diye devam etti Cat. "İnfazda söylediğinden daha fazlasını bilip bilmediğini hep merak etmişimdir. Bana o kılıcı uzattığında attığı bakışı asla unutmayacağım-"

"Kapa çeneni ve al şunu' diye tercüme edemedin mi?" Mırıldandım.

"-ve çok gizli bir nedeni yoksa, bir Kanun Koruyucusu neden *seninle* evlensin?" Cat dikkatini Ian'a çevirerek devam etti. "Tek eşliliğe, yasalara uymaya ve doğruyu söylemeye alerjin var! Yani, ben seni ve her şeyi seviyorum-"

"Bunu görebiliyorum," diye alaycı bir şekilde araya girdi.

"-ama sen bir kanun koruyucunun evlenmek isteyeceği en son, ama en son kişisin." Buna sinirlendim ama Cat'in umurunda değildi. Cat devam etti: "Ve onunla neden evlendiğini de bir türlü anlayamıyorum." "Buraya sana bir sürü şantajından biriyle şantaj yapıp yapmadığını anlamaya geldik. suçlar,      tanıdağım Ian asla isteyerek evlenmezdi."

"Ben de bir zamanlar Crispin için aynı şeyi söylerdim," diye cevap verdi Ian, bakışlarında zümrüt iğneleri parıldıyordu. "Ya da Mencheres, hatta Charles, ama işte buradayız, hepimiz evli adamları . Doğrusu sizi su lamam gerekirdi. Evliliği silah haline getirip havaya u urmuş olmalısınız."

"Gördün mü?" Cat Bones'a döndü. "Kim mutlu bir evliliği varsa böyle şeyler söyler ki?"

Ian gözlerini devirdi. "Bir kan değişimi ve birkaç yeminin kim olduğumu değiştireceğini mi sandın? Hiçbir şey değiştirmeyecek ve eğer Veritas bunu kabul ediyorsa, en eski arkadaşlarım da kabul etmeli."

Spade bıkkın bir ses çıkardı. "Biz senin en eski dostları ız. Bu yüzden kendini kırılmaz yeminlerle bağlamayı se meyeceğini biliyoruz. Bunun yerine onlarla neşeyle alay ediyorsun."

Yeterince duymuştum. "Ian'ı gerçekten tanısaydınız, onun hepinizin arzulamaya cesaret edemeyeceği kadar onurlu olduğunu bilirdiniz."

Cat'in gözleri irileşti. "Bu Ian'dan bahsediyoruz, değil mi?"

Ian'ın onlar için neleri feda ettiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. "Evet, bu Ian!" Sonra sesim, sessizliğinin muhtemelen hayatına ve ruhuna mal olmasına rağmen onlara hala söylemediği şeylerle kalınlaştı. "Her kadının kocam demekten gurur duyacağı ve her akıllı insanın arkadaşım demekten onur duyacağı kişi."

"Az önce bize aptal mı dedi?" Cat Bones'a fısıldadı.

Bones, "Sanırım  yle," diye söylendi.

Spade sanki onu b y lemişim gibi bana baktı. "Daha önce hiç bu kadar akılsızca sevişen birini görmemiştim."

"O zaman karına acıyorum," diye tersledi Ian, ben daha kendi kaba cevabımı veremeden. "Denise bunu yapacak birini bulmadan önce yatak odası oyununu geliştir Charles. Daha da önemlisi," diye hırlarken dişleri ortaya  ıktı.

-"Ona hakaret eden bir sonraki kişi ağzını kendi kı ına sokacaktır."

Bones'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bir başkası adına gerçekten g cendin."

Sanki bu kelimelerin dudaklarından döküldüğüne inanamıyormuş gibi söyledi. Sonra koyu kahverengi bakışları taşıdı.

"Ciddi bir kaçamak yaptığına inanabilirim, ama evlenmek? Bu, önüne gelenle yatma vagonundan öyle bir düşmektir ki, yerkabuğunu paramparça etmişsindir. Bu daha flörtün ilk günleri. Ne zamandır birliktesiniz? En fazla haftalar mı?"

Ian ona sinirli bir bakış fırlattı. "Hafızamı tazele Crispin. Cat'e onunla tanıştığın ilk gece mi aşık oldun? Yoksa ikinci geceye kadar beklettin mi?"

Bones gözlerini kaçırdı. "Bu aynı şey değil."

Ian homurdandı. "Evet, sevgili Azrail'imizin o zamanlar seni öldürmeye çalışması arasında çok belirgin bir fark var. Bununla birlikte, hepimiz birisinin sadece aynısının daha fazlası mı yoksa gerçekten aynısı mı olduğunu hemen anlayacak kadar yaşıyoruz.

özel." Bana doğru bakışı sadece bir saniye sürdü ama bir okşama kadar somut bir his verdi. "Veritas'la ilk gerçek karşılaşmamı yaşadığım anda, başka hiç kimsenin onunla kıyaslanamayacağını biliyordum. Daha da önemlisi, onun benim olduğunu biliyordum."

Bu sefer içim acımasızca sıkılıyormuş gibi hissederken gülümsemeye zorlandım. Bunu sadece bu sahtekârlığı satmak için söylüyordu ama Tanrılar yardımcım olsun, keşke doğru olsaydı. Bu benim içindi. Tehlikeli bir şekilde. Bir saat içinde

Ian ne kadar eşsiz biriydi ve o zamandan beri beni şaşırtmaya devam ediyordu. Daha da kötüsü, sadece iki hafta içinde ona daha önce hiç yaşamadığım şekilde sahip olmuş, neredeyse her sırrımı onunla paylaşmış ve onu giderek daha büyüleyici ve karşı konulmaz bulmuştum. İnsanların aşık olurken hissettikleri şey bu olabilir miydi? Eğer öyleyse, şimdiye kadar karşılaştığım tüm sihirlerden daha güçlüydü.

Spade Mencheres'e doğru eğildi. "Ariel'in güçlü bir cadı olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu alçak bir fısıltıyla. "Belki de onu kendisiyle evlenmek istediğini *düşünmeye* zorlamak için bir büyü yapmıştır. ?"

Ian ona doğru uçtuğunda onu meşhur bir kurbağaya dönüştürmeyi düşünüyordum. "Seni uyarmıştım, dostum. Şimdi, büzüş!"

Sonra havada dondu kaldı, elleri Spade'in ayak bileklerindeydi, sanki Spade'in kışını kaldırıp başını eğmek için onları tutacaktı. Cat kaşlarını kaldırarak Bones'a baktı ama o başını salladı.

"Yeter," dedi Mencheres, Ian'ı durdurmak için gücünü kullananın kendisi olduğunu açıklayarak. "Spade, Ariel'in sinirlendiğinde neler yapabileceğini görmek istemezsin, ayrıca çok kaba davrandın."

"Adil bir soru gibi görünüyordu," diye mırıldandı Spade.

"Elbette, neden herkes Ian'ı benimle evlenmeye zorlamak için büyücülük kullandığını düşünmesin ki?" Sesim titriyordu, muhtemelen Spade'in fikri doğrudu ama ikna yöntemi yanlış. Eğer Ian için gerçekten endişelendiklerini bilmeseydim, onlara hemen şimdi gerçek bir büyücülük gösterisi yapardım. "Her yeni gelinin duymak istediği şey bu, değil mi?"

Gergin bir duraksamanın ardından Cat, "Belki de hepimiz baştan başlamalıyız, ha? Açıkçası bu düşündüğümüz gibi bir şey değil."

Ian buz gibi bir ses tonuyla, "Gerçekten de öyle," dedi. "Şimdi indir beni."

Mencheres homurdandı. "Tehdidinden vazgeçene kadar olmaz."

"Charles'ın önce özür dilemesi gerekiyor." Ian'ın sesi gergindi, ya Spade'e olan öfkesi devam ediyordu ya da başı bilek hizasındayken geri kalanı eğik durduğu için donup kalmıştı.

Spade zarif bir şekilde alay etti. "Evliliğe zorlanmadığınızdan emin olmak için her şeyi bırakacak kadar endişeliydim. Eğer bu konuda aşırı hevesli davrandıysam, özür dilerim."

"Bana değil, seni ahmak," diye bağırdı Ian. "Ona."

"Neden bir isme sahip olma zahmetine giriyorsun ki?" Sinirli bir şekilde söyledim. "Bundan sonra kendime sadece Her diyeceğim."

"Sözü açılmışken, Veritas'ı mı yoksa Arieli mi tercih edersin?" Cat sordu.

"Veritas," dedim, vurgulamak için cazibemi geri takarak.

Her iki Mencheres'in de kaşları havaya kalktığında, taktiksel büyü kullanıyormuş gibi yapmayı ya da yaptığım şeyi önce sözlü bir büyüyle örtmeyi unuttuğumu fark ettim. Neyse ki geri kalanlar bunun önemini fark etmemiş gibiydi.

"Öyleyse Veritas," dedi Spade, adımın üç hecesini de vurgulayarak. "İstemeden yaptığım bu küçümseme için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," dedim, Spade'in "mea culpa" sını kastettiği kadar ben de bunu kastetmiştim. Ian'a, "Cidden, kış sandviçinin neye benzediğini görmek gibi bir arzum yok," diye ekledim.

Ian Mencheres'e baktı. Mencheres telekinetik tutuşunu bıraktı ve Ian yere düştü. Düştüğünden çok daha zarif bir şekilde ayağa kalktı, gömleğinin ve pantolonunun tozunu sıradan bir hareketle aldı. Sonra Spade'e baktı, dişlerini göstererek gülümsedi ve "Umarım aç değilsindir" dedi.

Kahkahasını bastıran tek kişi ben değildim. Cat de güldü.

"Görünüşe göre bu müdahale bir partiye dönüştü," dedi Cat, sesi belirgin bir şekilde daha neşeli çıkmaya başlamıştı. "Hadi içkileri patlatalım! Mencheres, umarım mini barında cin tonik vardır. Sizi bilmem ama tüm bu katliama yakın şeyler beni susattı."

Bölüm 30

Tanışma sohbeti kılığına bürünmüş daha kibar bir sorgulamadan sonra gitmeye hazırdım. Oteldeki tüm içkiler, sayısız değerlendirci bakışın, üstü kapalı hileli soruların ve bitmek bilmeyen sahte gülümsemelerin muhatabı olmaktan kurtulmama yetmedi. Onlara zahmet etmemelerini söylememek için kendimi zor tuttum. Ian'ın arkadaşları artık aktif olarak beni öldürmeye çalışmıyor olabilirlerdi ama bana hâlâ güvenmedikleri açıktı. Onlar da güvenmemeliydiler ama inandıkları sebeplerden dolayı değil.

Tanrıya şükür Ian da eğlenmiyordu ve bunu göstermekten çekinmiyordu. İkinci saatten sonra ayağa kalktı, sıkıldığını ve gideceğimizi söyledi.

Tezahürat yapmadım ama çok yakındı.

Ian, tam tersini hissettiğini ima eden bir ses tonuyla, "Evet dostlar, harikaydı," dedi. "Gitmeden önce, Veritas'ın gerçek kimliğinin Ariel olduğunu hatırlatmak isterim.

çok gizli tutulması gerekiyor. Sonuçta, eğer öğrenilirse, konsey ona işkence eder, sonra kim bilir başka neler olur. açıklamak zorunda kalacağı sırlar?"

Cat kaskatı kesildi, Bones'un gözleri kısıldı ve Spade gözle görülür bir şekilde irkildi. Bir kez daha neredeyse neşeleniyordum. Ian o tek sözyle onlara, bana ihanet ederlerse sevdiklerini de tehlikeye atmış olacaklarını hatırlatmıştı

Çoğu. Ariel olarak benimle olan geçmişi düşünüldüğünde Mencheres bile güvende olmazdı, ancak en az endişeli görünen oydu. Aslında bana gülümsedi.

"Bu çok ilginç olacak," diye mırıldandı.

Bununla ne demek istediğini anlamadım ama Ian "Tekrar görüşmek üzere" dedi ve bana kapıya kadar eşlik etti. Veda şeklim konusunda tereddüt ettim. Bir şey söyleyemedim.

bugünün bir zevk olduğunu. Ben bile bu kadar önemli bir yalanı söyleyemezdin.

"Hiçbirinizi öldürmek zorunda kalmamak güzeldi," diye karar verdim.

Ian güldü ve arkadaşlarına göz kırptı. "Kesinlikle orijinal," dedi onlara.

Cat bana sarıldığında şaşırmışım. Yüz ifademden anlamış olmalı ki beni bırakırken sırtıttı. "Üzgünüm ama benim geldiğim yerde ailene sarılırsın. Ian, Bones'un kuzeni, yani artık ikimiz de aileden sayılırız. Kenara çekilme, Ian. Sıranın sende olduğunu biliyorsun," diye ekledi ve Ian'ı yakaladı.

Kuzen mi? Ian'ın Mencheres'i vekil baba olarak gördüğünü biliyordum ama herhangi birinin kan bağı olduğunu fark etmemiştim. Ian'ın gözleriyle karşılaştım. Kaşları, *"Sana söylediğim gibi dosyanda hiçbir şey yazmıyor," der gibi kalktı.*

Bones'la akraba olup olmadığını sonra soracaktım. Şimdi sadece gitmek istiyordum. Cat sonunda Ian'ın gitmesine izin verdiğinde, biz de gittik.

Asansörle birinci kata çıktık. Orada, bir çalışanı kullanmamıza izin vermesi için büyülediğimiz Silver'ı boş bir odadan aldık. Silver'ı orada bırakmıştık çünkü Ian'ın elinde bir bebekle gelmesi biraz fazla olurdu. yeni bir eş ve yeni bir evcil hayvan, özellikle de kanatlı bir köpeğe

benzeyen bir evcil hayvan. "Bu bir köpekbalığından kafa almak kadar eğlenceliydi," diye yorumladı Ian.

Silver'ın tasmaıyla otelden ayrıldık.

Homurdanarak onayladım. "Şu anda bizi takip ettiklerine dair ne kadar bahse girmek istersin?"

"Kuşkusuz, ama üzülmeysin. Onları tüplerin içinde kaybetmeye niyetliyim." "Yani metroda mı?"

Bana muzip bir sırıtış fırlattı. "Evet. Biraz eğlenmeye hazır mısın?"

Öyle olmalıydım, çünkü kendimi sırtırken buldum. "Oh, evet. Bir şekilde ayak uydurmayı başarsalar bile, yine de onlara borcumu ödemek istiyorum.

sefil bir öğleden sonra."

Güldü. "O zaman Silver'a tutun da yapalım şu işi."

Delaware Nehri üzerinde güneş batmaya başlarken Trenton, New Jersey'e vardık. Ian'ın arkadaşlarını New York'ta bir yerlerde atlatmıştık. Onları hareket halindeki trenden hareket halindeki trene o kadar çok atladıktan sonra kaybetmiştik ki gerçekten başım dönmüştü. Ama bu baş döndürücü bir şeydi.

Düşüklerinde gülebilmek için daireler çizen çocukları hatırlatan bir baş dönmesi. Ian'ın anın tadını çıkarma becerisi vardı.

Genel durumu ne olursa olsun. Onun neşesi bulaşıcıydı ve bana yol boyunca bir yerlerde bunu kaybettiğimi hatırlattı. Onu yeniden bulmak, kuraklığın kuruttuğu topraklara yağan yağmur gibiydi.

Bu iş bittiğinde onu nasıl da özleyecektim! Ian'la son zamanlarda hiç eğlenmediğim kadar eğlenmişim. Ne kadar zamandır hatırlamak istemiyordum. Şu anda, anın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Yakında, her şey umduğum gibi giderse, ikimiz de ayrı hayatlarımıza geri dönecektik.

Trenton'ın kentsel bölgesinden geçerken Ian tempolu bir tempo tutturdu. Birkaç dakika sonra Silver geride kalmaya başladı. Onu kucağıma aldım ve mırıldandım: "Zavallı çocuk, yorgun olduğunu biliyorum. Senin için uzun bir gün oldu."

"Pazara varmamıza sadece birkaç blok kaldı," dedi Ian. "Orada ihtiyacımız olanı almamız uzun sürmez."

"Ne alıyoruz? Ayna mı?" Bunu geçtiğimiz pek çok dükkândan birinde de yapabiliirdik ama belki de Ian'ın aklında özel bir tür vardı.

"Büyülerimize güç verecek sihirli malzemeler. Bu pazarda en iyi mallar yok ama evlerimden birinde stok yapma riskini alamayız. Eğer Dagon nerede olduklarını biliyorsa, casusları onları gözetliyordur."

"Büyülere güç verebilirim," diye itiraz ettim.

Bana eğlenen bir bakış attı. "Yeteneklerin gerçekten etkileyici ama büyü yaparak kendini tüketmene izin veremeyiz. Gençleşmek için yeterli zamanın olmayacak. Xun Guan'ın seni kaybettiğimiz için feryat etmesi zaman çizelgemizi uzattı, hatırladın mı?"

"Feryat" kısmına itiraz ettim ama gerisini unutamadım. Aslında, cep telefonumu o yıkılmış New York otel odasında bıraktığım için mutluydum. Muhtemelen Ian'la olan sürpriz "evliliğim" hakkında diğer Muhafızlardan ve bazı konsey üyelerinden gelen mesajlar yüzünden patlıyordu.

"Sanırım oraya varmadan önce cazibemi bırakmam gerekiyor," dedim. "Kanun Koruyucusu görünümümle sihirli bir pazara gitmem çok zor."

"Paniğe yol açmadan olmaz," diye onayladı Ian, bana doğru sırtarak.

Cazibemi bıraktığımda kendimi gülümserken buldum, bir kez daha kıyafetlerimin boyumdaki ve kıvrımlarımdaki değişikliklere uyum sağlamak için esnediğini hissettim.

Uzun zamandır gerçek formumu olumsuz çağrışımlarla ilişkilendirmiştim. Altın ve mavi çizgileri olan gümüşü sarı saçlarım, türlerimi karıştırmamın çoğu kişi için iğrenç bir şey olarak görüldüğünü sürekli hatırlatıyordu. vampirler ve hortlaklar. Ama Ian bana Tenoch'un ne olduğumu öğrenirlerse insanların göstereceğinden korktuğu tiksintiyle bakmadı. Tam tersine. Gözlerinde yeşil arzu noktaları belirmeye başladı.

"Mükemmellik," diye mırıldandı.

Silver birkaç kez burnunu çekerken mutlu küçük yipping sesleri çıkararak anı bozdu. Kokumdaki değişikliği o da fark etmiş olmalı. Sanırım Ian gerçek görünüşümü tercih etmekte yalnız değildi. Birdenbire, Silver'ın mutluluğunun bir kısmının beni tanımasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. benim türümden başkaları. Başkaları da var mıydı? Silver'ın konuşup bana söyleyememesi çok kötü.

Beş blok sonra Ian durdu. "İşte geldik."

Önümüzde bir köprünün alt geçidi, solumuzda nehir ve sağımızda boş bir arsadan başka bir şey görmüyordum. O arsada her ne varsa çok uzun zaman önce yıkılmıştı, geriye sadece temel döşemesi kalmıştı. Ama burada daha fazlası olmalıydı.

"Buranın büyüsunü bozmanın püf noktası nedir? Bir köprü trolüne başka bir hediye mi?"

Ian sırtıttı. "Öyle abartılı bir şey değil. Sadece bir büyü yapman gerekiyor. Yakında kendini gösterecektir."

Alt geçidin yakınındaki bir çalının arkasından siyah bir kedi fırladı. Bize doğru tısladı, bu da Silver'ın titremesine neden oldu.

"Merak etme," dedim ona. "Sadece bir kedi ..." Kedinin tasmaındaki büyük isim levhasını gördüğümde sesim kesildi.

"Ben bir köpeğim," diye yüksek sesle okudu Ian, homurdanarak. "Büyüyü çok kolaylaştırmışlar. Bugünlerde her türden insana hitap ediyor olmaları."

Parmakları sanki aralarında görünmez bir para yuvarlıyormuş gibi hareket ediyordu. İşi bittiğinde kedi bir köpeğe dönüşmüştü. Şimdi Silver'ın kanatları dostça kıpırdanmaya başlamıştı.

"Onunla oynayamazsın," dedim iç çekerek. "Hoş olmayabilir." Ya da bir hayvan bile olmayabilir.

Ben daha konuşmamı bitirmeden etrafımızdaki alan değişti. Köprünün altındaki alt geçide kadar uzanan boş alan artık stantlar, insanlar, ışıklar ve gürültü ile doluydu. Çok fazla gürültü.

"Aşk büyüü için en iyi anlaşma burada!"

"Tek dozda sakinizi üç santim büyütün!" "Bir gecede yirmi yaş genç görünün!"

"Yeni iksirimizle istediğiniz kadar kilo verin!"

"Kulağa gece yarısı yayınlanan reklam filmlerinin canlanmış hali gibi geliyor," dedim yüzümü buruşturarak. Ticaret yollarının kesiştiği noktalarda bulunan eski zamanlardan kalma pazarları hatırladım. O zamanlar

farklı kültürleri deneyimleyebilmenin birkaç yolundan biriydi. Gözlerimi kapattığımda, çoktan ölmüş dilleri konuşan insanların seslerini hâlâ duyabiliyor, sayısız tencereden gelen lezzetli et kokusunu alabiliyor ve geceye karşı tek aydınlık olan ateşlerin alevlerini görebiliyordum.

Ian homurdandı. " n tarafta turist tuzağı satıcılar var. Gerçek kaliteli sihir satıcıları ise arka tarafta."

Kabinler sadece küre ışıklı yolun iki yanında sıralanmamıştı. Onlar da bunun üzerindeydi. Bazı satıcılar kendi ürünlerinden  rnekler Alışveriş merkezlerindeki parfüm satıcılarının yoldan geçen dikkatsiz insanlara sıktıkları gibi, aşağıdaki insanların üzerine karışımlar sıkıyorlardı. Düzen bana bir reklam eldivenini hatırlattı. Kimsenin tüm i eriğıyle ka abildiğıinden şüpheliydim. cüzdanlar sağlam.

Her taraftan bize yöneltilen bağırışları ve yukarıdan gelen büyü tozlarını görmezden gelerek satıcıların arasından yolumuza devam ettik. Biri sa ımın rengini kısa s reliğıne kahverengiye, sonra kıızıla çevirdi, sonra da doğal gümüşi ve çizgili halime geri döndü. Bir başka sihirli toz, etkisi geçmeden önce ceketimin düğmelerini patlatan devasa göğüslere sahip olmamı sağladı. Bu büyü karşısında Ian'ın sırtışını görmezden geldim ve satıcıya sertçe "hayır" dedim.

Satıcıların son kısmına yaklaştı ka kalabalık aniden azaldı. Hava da değişti. Büyünün hafif  ğultusu artık tenimde davul sesi gibi hissediliyordu. Ian haklıydı. Bu bölüm gerçek gücü barındırıyordu.

"May, güzelim," dedi Ian, diğer satıcılarda yaygın olan plastik kaplama yerine ince ipeklerle kaplı bir standa doğru yürürken. " ok uzun zaman oldu."

Simsiyah saçlarında kıızıl r fleler olan asil görünümlü bir kadın ayağa kalktı. "Benim güzelim." Ian'ı selamladı, masanın üzerine eğilerek Ian'ın her iki yanağına kondurduğu öpücükleri kabul etti. "Gerçekten de çok uzun zaman oldu. Peki bu kim?"

"Ariel," diye cevap verdim, o bana hangi isimle hitap edeceğini bulamadan. Sonra elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum May."

Onu salladı. Koyu kahverengi teni sıca tı, bu da onun insan olduğunu gösteriyordu ama aurasına sinen g   onun gerçek bir cadı olduğunu gösteriyordu. Ayrıca bakışlarında otuzlu yaşlarının ortalarındaki görüntüsünden çok daha yaşlı olduğuna inanmamı sağlayan bir şey vardı. Ya  arşının yaşlanmayı geciktirici b y lerinden kullanıyordu ya da yaşlanmayı geciktirmek için düzenli olarak vampir kanı içiyordu. zamanın etkileri.

"Büyüledim," dedi ve sonra kibarca dikkatini Ian'a geri verdi. "Bu gece ne arıyorsun?"

"Elinizdeki en güçlü büyücülerden altısı," diye yanıtladı.

"Altı mı?" Kaşları kalktı. "Çok tehlikeli ya da çok ölümcül bir şey yapmaya niyetli olmalısınız."

Ian'ın gülümsemesi anında oldu. "İkisi de."

Durakladı, sonra omuz silkti. "Pekala, ama her zaman olduğu gibi, bu eşyalarla yakalanırsanız, onları benden almadınız."

"Üzülme, May." Ian'ın sesi muzip bir mizahla çınladı. "Kanun Koruyucuları beni korkutmuyor."

Gözlerimi devirdim. Karşı koyamazdı, değil mi?

Büyük miktarda altın el değıştirdikten sonra, Ian'ın elinde altı farklı torbada özenle paketlenmiş altı bağlayıcı nesne vardı. May ayrılırken, "Unutmayın, kullanmaya hazır olana kadar çıplak unsurların birbirlerine dokunmasına izin vermeyin," dedi.

"Sizinle iş yapmak her zamanki gibi bir zevkti," diye yanıtladı Ian.

Tanıdık, belirgin bir güç fırçası hissettiğimde çarşının sıkışık bölümünden geri dönüyorduk. "Bizi buldular," diye mırıldandım Ian'a.

"Biliyorum. Kararlılar, değil mi?" diye şaşkınlık belirtisi göstermeden belirtti.

Sonra tanıdık bir ses "İşte buradasınız!" diye bağırdı, o kadar yüksek sesle ki, mallarını pazarlayan birçok satıcının üzerinde duyduk.

Ian da benimle aynı anda döndü. Cat aramızdaki alışverişçi kalabalığını iterek geçerken bize neşeli bir el salladı. Bones onun arkasındaydı, Cat'inki kadar gergin olan yüz ifadesi sahte bir neşeyle doluydu.

İçimden iç çektim. Ailenizden kaçabilirsiniz, ama görünüşe göre saklanamazsınız.

Bölüm 31

Cat bize ulaştığında neşeli bir ses tonuyla "Buraya gelmek çok *uzun* sürdü sanki," dedi. "Ama vay canına, burası her şeye değer! Büyü kullanıcılarının kendilerine ait bir bit pazarı versiyonu olduğunu bilmiyordum. O göğüs büyütme büyüsünü *kesinlikle* alacağım. Bir gece için çift D'ye sahip olmak eğlenceli olacak, ya da belki de denemeliyim-"

"Bizi nasıl buldun?" Ian onun sözünü kesti. "Sizi tüplerin içinde kaybettiğimizi biliyorum."

Cat ona ters bir bakış attı. "Oh, yaptın, ama sana iki kelimem var: izleme cihazları. Sana sarıldığımda iki cebine de birer tane koydum. Trenlere atlamak için gerçekten çok uğraştınız, değil mi? Çok yorucu görünüyordu. Bu yüzden Bones ve ben arkamıza yaslanıp cep telefonlarımızdaki görüntüleri izlerken bir şeyler içtik."

Onu tek kolumla tutana kadar Gümüş'ün yerini değiştirdim. Sonra ceplerimi aramaya başladım. Ön cebimde bir uğur böceğinden daha büyük olmayan küçük, yassı bir cihaz buldum. Onu yakındaki nehre doğru fırlattım ve tüm bu süre boyunca küfrettim. Karma beni bu sefer çabuk yakalamıştı. Daha geçen gün, izini sürebilmek için Shayla'yı bana sarılması için kandırmıştım. Şimdi de aynı şekilde kandırılmışım.

Ian kalan altın keselerini bana uzattı. Sonra ceplerini tamamen yırtarak içindekileri ve malzemeleri yere fırlattı. Anlaşılan Cat'in üzerine birden fazla izleyici yerleştirmiş olma ihtimalini göze alamamıştı.

"Zekice," dedi Cat'e kendi sahte sırıtışıyla. "Bir büyü hissedirdim ama teknoloji parçalarını kontrol etmek aklıma gelmedi."

Cat ona, "Senin gibi yaşlı vampirler nadiren bunu yapar," diye güvence verdi.

Bones, Cat'le aynı hizaya geldi. Bakışları Ian'a takılmadan önce pazarın etrafına ölçülü bir bakış attı. "Bir çift balayı çifti için alışılmadık bir yer, değil mi?"

"Sen öyle diyorsun," diye cevap verdi Ian hemen. "Bu çantalarda yarım düzine büyülü seks oyuncağım var."

Ben de hiç kaçırmadım. "Bükülmüş seviyorum. Gerçekten çarpık."

"Numara yapmayı bırak," diye tersledi Bones. "Buraya mistik yatak odası dekorları için gelmedin. Mencheres ve Charles müttefiklerini tarayıp gerçekte neyin peşinde olduğunu bilen var mı diye bakıyorlar ama ben sana sadece bize *anlatman* için bir şans daha vermek istedim."

Cat sahte neşesini bir kenara bırakarak, "Hadi Ian," dedi. "Bir şeyler oluyor. Her ne ise, yardım etmek istiyoruz."

Ian'a baktım. Gerçekten yardımlarını kullanabilirdik. Bones onun Ayna büyüsü başarısız olursa Dagon'a telekinezi uygulayabilirdi. Bones onu tamamen hareketsiz bırakacak kadar güçlü olmayabilirdi ama Dagon'u yavaşlatabilirdi ve bu da büyük bir fark yaratabilirdi. Dahası, Cat içtiği her vampirden yeteneklerini çekiyordu. Bones'un kanını içerek kendisi de telekinetik olabilirdi. Vlad'dan da içebilir ve ateş de gösterebilirdi. Ya da voodoo kraliçesi Marie Laveau'dan içerek buna mezar gücü ekleyebilirdi ve liste uzayıp gidiyordu.

Bu kadar güçlü dostlarım olsaydı, onlardan çoktan yardım isterdim. Ama Xun Guan benim en yakın arkadaşımdı ve bu kadar çok yasayı çiğnediğim için dehşete düşerdi. Mencheres ulaşmayı düşünebileceğim diğer tek kişiydi ama Ian ona Dagon'dan asla bahsetmemem için yemin ettirmişti. Güvendiğim ve yardım edebilecek kadar güçlü olan diğer herkes ölmüştü. Benim kadar uzun yıllar yaşamamanın bir bedeli vardı. Bu bedel en sevdiğim arkadaşlarımdan çoğunu gömmekti.

"Ian?" Sorum ses tonumda netti. Ama yüz hatları çakmaktaşı gibi sert kaldığında cevabımı almıştım.

"İkinize de söylediğim gibi," dedi Ian sert bir sesle. "Hiçbir sorun yok, Sorgulanmam, takip edilmem ve tekrar sorgulanmam dışında. Vay canına Crispin, *sen* evlendikten sonra sana daha az şüpheci davranmıştım ve o zamanlar ilişkimizin en düşük noktasında olduğunu hatırlarsın."

Bones'un irkilmesi neredeyse belli belirsizdi ama ben yakaladım. Cat de anladı. Kolunu Bones'un koluna doladı ve Ian'a ölçülü bir bakış attı. "Bones o zamanlar beni koruduğunu sanıyordu. Eğer onun yerinde olsaydın, muhtemelen

Aynı. Ama seni seviyoruz, Ian. Bunu biliyorsun. Ve yardım etmek istiyoruz. İzin ver, lütfen."

Bones, Ian'a yaklaşmak için Cat'i nazikçe itti. Sonra elini ona dokunacakmış gibi kaldırdı ama iç çekerek bıraktı.

"Sana ihanet ettiğim için hiçbir mazeretim yok. O zamanlar kendime birçok bahane buldum ama sana güvenmeliydim. Ama güvenmedim. Benim yaptığım hatayı yapma. İnan bana, o zamandan beri pişmanım. Sen sadece arkadaşım, efendim ve kuzenim değilsin. Aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en yakın kardeşimsin. Bunu biliyorsun, değil mi dostum? Senin için her şeyi yaparım, o yüzden bana neler olduğunu anlat ve *izin ver*."

Ian'ın ifadesi yumuşadı. Hatta nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi iç çekti. Elimi onun elinin içine koydum ve cesaret verici bir şekilde sıktım. O da sıktı, sonra Bones'a baktı.

"Crispin," diye başladı. Sonra gözleri omuzlarının üstündeki bir şeye kayd. Bir anda içinden gerginlik fişkırdı. "Git buradan," diye bitirdi, sesi hırıltıya dönüşmüştü. "Şimdi."

Bones da Ian'ın ani huysuzluğu karşısında benim gibi irkilmiş görünüyordu ama ayaklarını yere sağlam bastı. "Ben gidene kadar-"

"Öyleyse öyleyiz!" Ian tersledi.

Ian'ı neyin telaşlandırdığını şimdi anladım. İki iblis bize doğru gelirken insanları yollarından itiyorlardı. İfadelerinden Ian'ı tanıdıklarını anladım. Ian'ın ifadesine bakılırsa, arkadaş değillerdi. İblisler bizi nasıl bulmuştu? Yoksa bu basit bir kötü şans mıydı? Bunlar ilk değildi. Bu pazarda gördüğümüz şeytanlar. Burası doğaüstü varlıklarla doluydu. Ama onlar açıkça ihtiyacımız olmayan bir sorun başlatmak isteyen ilk kişilerdi.

Silver'ı tek kolumla sıkıca kavradım. Sonra Ian ve ben havaya fırladık. Yine de hala üst geçidin altında olduğumuz için yükseğe çıkamadık.

"Eğer durmazsan, Ian, seni durduracağım!" Bones bağırdı. O ve Cat hemen peşimizden uçmuşlardı.

Güç beni bir anda sıkıştırdı. Kahretsin! Bones'un telekinezi sandığım kadar güçlüydü. Ian üzerinde benden daha fazla kullanmış olmalı. Çünkü Ian taş gibi düştü. Sadece benim hızlı tutuşum onu kalabalığın içine düşmekten kurtardı. Daha da kötüsü, iblisler neredeyse bize ulaşmıştı. Bir sıçrayışta bizi aşağı çekebilirlerdi. Ve benim sihrim onlar üzerinde işe yaramazdı. Gerçek doğmuş cadılar ve büyücüler gibi, bağışıklıkları vardı.

Ama Cat ve Bones değildi. Önlerinde flaş patlamalı bir el bombası gibi patlayan bir büyü fırlattım. Bu onları Bones'un gücünün kaymasına yetecek kadar ürküttü. O anda, Ian ve ben üst geçidin diğer ucuna doğru savrulduk. Açık gökyüzüne henüz dokunmuştuk ki, o görkemli güç ikimizi de tekrar çarptı.

Çarşının bitimine metreler kala bir gümbürtüyle düştük. Artık hiç hareket edemiyordum. Ian da öyle. Silver bile kollarımda donmuş gibiydi. Yakındaki bir vızıltı Cat ve Bones'un bizim için geldiğini gösteriyordu. Kurtulmak için dikkatimizi dağıtacak büyük bir şeye ihtiyacımız vardı ama Cat ya da Bones'a zarar veremezdim. Ayrıca pazardaki kimseye de zarar vermek istemiyordum. Ne o zaman?

Nehir! Ona odaklandım ve tüm irademle çektim ama bu sefer sadece sudan güç çekmedim. Nehrin kendisinden binlerce litre kopardım, sonra hepsini Cat'e, Bones'a ve neredeyse üzerimize gelen iblislere fırlattım.

Su onlara çarparak farklı yönlere savurdu. Çarşının bir kısmını da parçaladı, stantları ve insanları dağıttı, ancak oradaki hasarı sınırlamaya çalıştım. Bones'un beni tekrar tuttuğunu hissettiğim anda Ian'a doğru hamle yaptım ama o çoktan bana uzanmıştı.

Gökyüzüne doğru yükseldik, Silver kızgın bir ördek gibi tüylerindeki suyu silkeliyordu. Bones'un gücünün bizi tekrar yakaladığını hissettim ama bizi durduramayacak kadar uzaktaydık. Ona doğru daha güçlü bir flash-bang büyüğü fırlattım ve o görünmez baskı yok oldu. Bir vampirin doğaüstü bir şekilde geliştirilmiş görme ve duyma yetisinin dezavantajları vardı, yani flaş patlaması büyülerini çok daha etkili hale getiriyordu.

Geçici olarak kör ve sağır olsam bile Cat ve Bones'u iki iblisle bırakma konusunda endişelenmiyordum. Ne kadar ölümcül olduklarından değil. Bu yüzden Dagon'a yardım etmelerinden memnun olurdum. Eğer pazardaki iblisler bir şey yapmaya kalkışırlarsa, pişman olamayacakları kadar çabuk ölürlerdiler.

"Doğuya doğru!" Daha hızlı uçarak Ian'a bağırdım.

Kolaylıkla ayak uydurdu. Kısa süre sonra Bones'un gücünün bize ulaşamayacağı kadar uzaklaşmıştı. Eğer Cat ve Bones nehirdeki karmaşadan

Kovalamaca zamanı geldiğinde daha fazla suya yakın olmamızı istedim, böylece onları durdurmak için suyun gücünü kullanabilirdim. New Jersey'nin diğer tarafında koca bir okyanus vardı. Bu fazlasıyla yeterliydi.

Bölüm 32

Daha sonra, Atlantic City Boardwalk yakınındaki özel bir konuttan okyanustaki beyaz köpükleri izledik. Ev sahipleri evlerinin bir Airbnb olmasını istememişlerdi, ancak çok paramız olmasına rağmen yeni bir kimliğimiz yoktu. Ayrıca, bir otel de Cat'in ilk gideceği yer olacaktı, Bones ya da iblisler bizi arayacaktı, otellerin iblis geçirmez olmadığından bahsetmiyorum bile. Böylece, Ian'ın bakışlarından birkaç parıltı ve cömert bir miktar harcama parasından sonra, karı koca hazırlıksız bir hafta sonu tatili yapmaya karar verdiler.

Çarşıdaki fiyaskodan sonra yorgundum. Çok uzun bir gün olmuştu ama hâlâ yapacak işlerimiz vardı. Çarşıdan aldığımız çantalarımız oturma odasındaki kanepede yatıyordu. Silver yanlarında yatıyordu, kanatları sadece burnunun ucu görünene kadar başının etrafında katlanmıştı. Sotelenmiş sebzelerden oluşan büyük bir yemekten sonra uykuya dalmıştı. Silver için gece sona ermişti. Bizim içinse yeni başlıyor olabilirdi.

"Sanırım büyüler üzerinde hazırlık çalışmalarına başlamalıyız," dedim iç çekerek.

"Ya da," dedi Ian yumuşak bir ses tonuyla, "bana diğer yeteneklerinize ek olarak telekinetik olduğunuzdan bahsetmeyi neden ihmal ettiğinizi söyleyebilirsiniz."

Tabii ki çarşıdaki olayların peşini bırakmayacaktı. "Ben telekinetik değilim," diye başladım.

"Nehrin aniden bilinçlendiğini ve alışveriş yapmak için kontrol edilemez bir dürtü duyduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

Alaycılığını görmezden geldim. "Telekinetik vampirler güçlerini her şey üzerinde kullanabilirler. Ben sadece suyu manipüle edebiliyorum ve bu yeteneğimin vampir olmamla hiçbir ilgisi yok."

Ian'ın bakışlarında ilgi parıldıyordu. "Devam et."

Ellerimi açtım. "İşte bu kadar. Diğer doğam sudan güç çekmeme ve onu kısa mesafelerde hareket ettirmeme izin veriyor. Başka bir şey değil."

"En son ne zaman başka bir şey yapmaya çalıştın?" Duraklamam üzerine ağzı bilerek kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Anlamıyorsun." Şimdi sesim kısılmıştı. "Benim diğer doğam"- Tehlikeli. *Kontrol edilemez. Muhtemelen kalpsiz.* "Öngörülemez," diye karar kıldım. "Bu yüzden onu kilit altında tutuyorum ama kafesteki her şey gibi o da parmaklarını içeri sokabilir."

Kaşları yukarı kalktı. "Suyla ilgili yetenekleriniz, diğer doğanızın metafiziksel parmaklarını çektiğinizde ortaya çıkan şey mi?"

Neredeyse şaka gibi bir benzetme gibi geldi ama neyse. "Kısacası, evet."

Yaklaştı. "Diğer yarınızdan mantıksız bir şekilde korktuğunuzu hiç düşündünüz mü?"

Ona sert bir bakış attım. "Babamı gördün. Bana *bundan* korkmanın mantıksız bir yanı olduğunu söyle."

"Geçerli bir nokta," dedi bana hızlıca sırtarak. Sonra şaşırtıcı bir şekilde uzandı ve ceketimin kalan düğmelerini çözmeye başladı. Konu değişikliği hakkında konuşalım.

Elini tuttum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Benden şimdiden sıkılmadın, değil mi?" Eşlik eden kıkırdaması cevabın hayır olduğunu bildiğini gösteriyordu.

Etrafıma anlamlı bir bakış attım. "Kendimi tutmazsam tüm bu eşyalar çok kırılabilir ve sen bunu tercih etmezsin."

"Bilmiyorum," dedi hemen.

"Ve bu çiftin evini dağıtmamız doğru olmaz," diye ekledim, belki aklına gelmemiştir diye. Zaten ardımızda epey bir yıkım izi bırakmıştık.

Pantolonumun kemerini çözmeden önce parmağıyla üzerinde gezindi ve yavaşçailmeklerinden kurtardı. "İkimizi de tatmin edecek başka yollar da var." Kemeri çözdü ve bileklerimin etrafında doladı. "Tekrar tekrar."

O anki arzu dalgama rağmen güldüm. "Beni zapt etmek için bir kemerin yeterli olmayacağını biliyorsun."

Eğildi, bileklerimi sıkarken ağzı benimkine değdi. "Sıradan bir tane mi? Hayır. Sihirle aşılanmış bir tane mi? Evet."

Dört buçuk bin yıl sonra bile bana ulaşmayı başaran yankılar tarafından susturulmadan önce içimden bir ürperti geçti. "Bunu denemek konusunda emin değilim."

Bana bakabilecek kadar geriye yaslandı. "Sakın bana daha önce hiç seks ile esareti karıştırmadığını söyleme?"

"İsteyerek değil," dedim yüzümde bir asıklık ifadesiyle.

Kemeri hemen bileklerimden çıkardı. "Bilseydim, dün gece seni asla tutmazdım."

Yumuşak bir koku aldım. "Eğer bunu istemeseydim, seni durdururdum. Hâlâ zamanı dondurabiliyorum, unuttun mu?"

"Evet." Sesi derinleşti. "Ama bir büyüye ihtiyacın yok. Başka bir güvenlik sözcüğü tercih etmezseniz, hayır demek yeterli olacaktır."

"Hiç tanımıyorum." Ses tonum alaycı bir hal aldı. "Daha önce hiç ihtiyacım olmadı. Gençken insanlarla birkaç kez kontrolümü kaybettiğimde, çılgınlıkları duyduğumda durmam gerektiğini biliyordum ve ardından 'ahh, sırtım, *sırtım!*'

Kıkırdaması üzerimde güçlü bir sarhoş edici ile aynı etkiyi yarattı. "Neyse ki neredeyse anında iyileşiyorum ve sert olmana bayılıyorum, bu yüzden benden korkmana gerek yok."

Elinde gevşekçe sallanan kemere baktım. Ona beni bağlayacak kadar güveniyor muydum? Bağları koparılamaz hale getirmek için yeterince güçlü bir büyü kullanacağından hiç şüphem yoktu.

Nereye baktığımı gördü ve kemeri bir kenara fırlattı. "Boş ver onu. Dışarıda koca bir kumsal var. Siz bile kuma geri dönüşü olmayan bir zarar veremezsiniz."

Pencereden dışarı baktım. Ay ışığı şimdi suya dokunuyor ve ona hoş, gümüşü bir parlaklık veriyordu. Ama aynı zamanda kar, buz gibi bir rüzgar ve daha da önemlisi, eski yaraların beni dizginlemesine izin vereceğimin bilgisi de vardı
sihirli bağların yapabileceğinden daha fazla.

Beni dışarı itmeye başladı ama onu durdurdum. "Bekle," dedim. "Ananaslar."

Omuz silkti. "Sekse eklemek için seçeceğim ilk meyve değil, ama eğer istediğin buysa-"

"O değil." Bu düşünceyle başımı salladım, sonra kenara attığı kemeri geri aldım. "Benim güvenlik sözüm." Kemeri eline verirken bakışlarını tuttum. "Bunun 'ananas' olmasını istiyorum."

Emin olup olmadığımı sormadı ki buna sevindim. Kendi aklımı bilmiyormuşum gibi sorgulanmak istemedim. Tek söylediği, "Bu konuda ne kadar ileri gitmek istiyorsun?" oldu.

Bunu düşündüm. "Dayak, aşağılama ya da hakaret yok." Bazı insanlar bundan hoşlanabilir ama ben hoşlanmadım. "Ve esaretten hoşlanıp hoşlanmayacağımdan emin olmadığım için, dedikleri gibi vanilya kalsın."

Gözleri değişmeye başladı, ada kırmızısı renginin yerini parlak zümrüt rengi aldı. "Başka bir şey var mı?"

"Silver'ı başka bir odaya koyduk." Burnumu kırıştırdım. "Bizi tekrar izlemesini istemiyorum."

Kahkahası alçak, beklenti dolu bir sestti. "Bu kadar mı?"

"Hayır." Bu konu daha önce gündeme gelmemişti ama işi şansa bırakacak değildim. "İkimizden başka kimse yok."

Gözlerinde bir şey parladı, bir yıldırımın kısa süreli aydınlatmasından daha hızlı kayboldu. "Vanilya olsun ya da olmasın, tüm enerjimi sana harcamak niyetindeyim, böylece ikimizin de başkasına verecek bir şeyi kalmayacak."

Bununla birlikte beni kendine çekti, elleri vücudumda kesinlikle harika şeyler yaparken ağzı benimkini kapladı. Yarın, onun için endişelenecektim. Onun kollarındayken ne kadar çok şey hissettiğimi biliyordum ama şu anda sadece daha fazlasını hissetmek istiyordum.

"Şimdi," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Hadi başlayalım."

Bölüm 33

Yatak odasıındaydım, ellerim şu anda efsanevi vibranyumdan daha güçlü hissettiren kemerle arkamdan bağılıydı. Hâlâ kıyafetlerimi giyiyordum, bu beni şaşırttı çünkü Ian'ın aklında ne varsa, bir noktada çıplaklık gerekecekti. Ayrıca yatakta da değildim ama bu daha az sürpriz oldu. Ian seks sırasında yatakları çok sınırlayıcı buluyor gibiydi.

Bir şey yapmak için aşağı inerken beni burada bırakmıştı. Ne olduğunu görmek istedim, ama hareket etmeye çalıştığımda, hecelediği tek şeyin kemer olmadığını fark ettim. Bacaklarımı hareket ettirerek pozisyon değiştirebiliyor ve esnetebiliyordum ama yürüyemiyordum. Sonra zıplamayı denedim. İşe yaramadı. Yerimde zıplayabiliyordum ama ileri ya da geri hareket edemiyordum.

Gideli sadece birkaç dakika olmuştu ama kendimi huzursuz hissetmeye başlamıştım. Ya beni çaresiz bırakmasına izin vererek büyük bir hata yaptıysam? Arkadaşlarının da defalarca belirttiği gibi, birbirimizi neredeyse hiç tanıımıyorduk. Ona güvenebileceğimi *hissediyor* olabilirdim, ama herkes gibi ben de

Bir iblisin anlaşmasına yakalanmış birinin hainliği.

Ya beni Dagon'a teslim edebilmek için kafeslenmem için manevra yaptıysa? Ian iblisin benden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Beni iblise paketlenmiş bir hediye gibi sunarsa muhtemelen Dagon'la anlaşması için daha iyi koşullar üzerinde pazarlık yapabilir ya da anlaşmadan tamamen kurtulabilirdi. Ve böyle bir tuzağa düştüğüm için Dagon'un tüm kahkahalarını hak ederdim.

"İşte geldik," dedi Ian odaya geri dönerken. Bir elinde, içinde farklı pişirme gereçleri olan bir karıştırma kabı tutuyordu. Diğer elinde ne olduğunu görmek için eğildiğimde dudak büktü. "Bakmak yok yoksa sürprizi bozarsın."

"Umarım bir çağırma büyüü değildir."

Sesim kısıkta ama o duydu. Elindeki her şeyi bırakıp yanıma gelirken bakışları daraldı.

"Hakarete uğradığımı söyleyebilirdim, ama başkalarını da benzer şekilde tuzağa düşürdüğüm için bu ikiyüzlülük olurdu."

Şimdi daha da tedirgin hissediyordum. *Ananas* kelimesi dudaklarımda geziniyordu, korkularım doğruysa bir işe yarayacağından değil. Ian bana bakarken sert bir ses çıkardı.

"Güvenlik kelimesiyle uğraşmayın. Havamda olmayı çoktan geçtim. Şimdi." Sonra parmakları karmaşık bir dizi girdap yaptı ve kemer ellerimden düştü. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, seni Dagon'a ihbar etmek niyetinde *olsaydım*, onun giremeyeceği özel bir konut seçmezdim. Ayrıca bunun bir tuzak olduğunu düşünecek kadar uzun süre seni yalnız bırakmazdım ve bir çağırma büyüsü kullanmazdım. Sadece onu gördüğünde zamanı dondurarak beni engelleyebilirdin. Ama seni arkadan becerirken o koruma büyüsünü kesip atsaydım, çok geç olana kadar ne olduğunu fark etmezdin."

Söylediği her şey o kadar mantıklıydı ki irkildim. "Evet, bu işe yarar."

Yine de kendime engel olamadım; kollarımı ve bacaklarımı test ettim. Normal bir şekilde hareket ediyorlardı ve içimi bir rahatlama kapladı, ardından Ian topuklarının üzerinde dönüp giderken anında suçluluk hissettim.

"Özür dilerim," diye başladım, peşinden koşarken bu kelimelerin ne kadar yetersiz olduğundan nefret ediyordum. "Neden öyle dediğimi bilmiyorum-"

"Çünkü bunu düşünüyordun," diye omzunun üzerinden fırlattı. "Beni arzuluyorsun ama bunun altında hâlâ yalancı, çıkarıcı bir katil olduğumu düşünüyorsun. Yarı yarıya haklısın. Yalan söylüyorum, manipüle ediyorum ve öldürüyorum ama bunu sadece diğer yalancılara, manipülatörlere ve katillere yapıyorum. Bana hiç zarar vermemiş olanlara zarar vermiyorum ve o listede çok az isim olması benim suçum değil."

"Arkadaşların ve dosyan aksini söylüyor." Ben durduramadan ağzımdan kaçırverdi. Sonra o kadar dehşete düştüm ki, sanki sözcükleri geri getirebilecekmişim gibi elimi dudaklarıma götürdüm.

O kadar hızlı döndü ki ona çarptım. "Değerli dosyan," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Cat'in uzun süreli arkadaşımı öldürdüğünü ve tanıştığımız gün neredeyse beni öldüreceğini söyledi mi? Yine de ona hak ettiği karşılığı vermedim. Sadece arkadaşlarını kaçırdım ve onlar üzerinden ona şantaj yaptım. Crispin onun hakkında bana karşı dürüst olsaydı bunu bile yapmazdım. Benim hattım altındayken ona her türlü özgürlüğü verdim ve o bana nasıl teşekkür etti? İkimizin de önünde bana ihanet ederek. O haklı;

eğer bana sadece

Cat'i sevseydim, aralarına girmezdim. Ölen arkadaşımın intikamını almak için daha nazık bir yol bulurdum."

"Peki ya Spade?" Çok daha yumuşak bir tonda sordum.

Bir alay. "İki yüz yıl bile Baron DeMortimer'ın doğuştan gelen züppeliğini azaltamaz. Beni hala işbirlikçi bir halktan biri olarak görüyor, bu yüzden küçük, önemsiz konularda ona böyle davranıyorum. Ama Denise'in peşindeki Kızıl Ejderha tacirini alt etmek için yardıma ihtiyacı olduğunda ya da her hareketini kontrol eden kanlı bir iblis tarafından ele geçirildiğinde onun yanıdaydım."

"Ya Mencheres?" Neredeyse fısıldayacaktım.

Başka tarafa baktı. "Bana sık sık dilinin sert kenarını verdi ve beni telekinetik versiyonuna soktuğu tüm örnekleri sayamıyorum.

"zaman aşımı. Ama o hep yanımda durdu. Bu yüzden Vlad'ın onu öldürdüğünü gördüğümde Dagon'u çağırdım ve ruhumu sattım. Mencheres geri döndü."

Şok oldum. Evet, Vlad'ın Mencheres'i öldürdüğü iddia edilen bir video internette dolaşıyordu ama neredeyse anında çürütülmüştü.

"Bunun gerçek olduğuna inandın mı?"

Ian'ın ağzı buruştu. "Ben de oradaydım. Ruhumu satana kadar bunun bir düzmece olduğunu anlamamıştım. Dagon bana ruhumu nasıl bir hiç uğruna sattığını anlatırken çok gülmüştü, çünkü Vlad'ın kafasını kestiği adam sadece

Mencheres gibi. Ama iblis anlaşmalarını bilirsiniz. Kandırılmış olsanız bile geri adım atmazsınız."

Şokum geçti, yerini en dokunaklı türden bir hüzne bıraktı. "Vlad Mencheres'e sahte videodan bahsettiğinde ben de oradaydım ama kimse senin bu yüzden ne yaptığından bahsetmedi."

"İlk başta sadece Leyla biliyordu." Bana esprisiz bir gülümseme fırlattı. "Dagon onu çağırdığım anda zamanı dondurdu, ama Leila gerçek bir cadı, bu yüzden ona hiçbir şey yapmadı. Dagon'un Mencheres'in ölümünün bir oyun olduğunu ortaya çıkarması da dahil her şeyi gördü. Vlad'a anlatacağını biliyordum, bu yüzden kendini Leila'ya bağlayan büyücüyü bularak ikisinin de bana borçlu olmasını sağladım. Bu onun ve Vlad'ın sessizliğini satın aldı. Mencheres yaptığım şeyi duymayacaktı."

Ian, *Vlad'ın özel uçağını bize göndermesini ayarladıktan sonra, Vlad'ın bana borcu var*, demişti. Evet, Kazıklı Voyvoda'nın borcu vardı, hem de uçak kredilerinin ve diğer iyiliklerin karşılayabileceğinden çok daha fazlasını.

"Şimdi," dedi Ian, sesi sertleşerek. "Eğer gitmemi ve bir daha

dönmememi istemiyorsan, sana kimin bu kadar kötü ihanet ettiğini söyle.

"Seni Dagon'la takas edeceğime ikna olmuştum, sadece beş dakikadır bağlı ve yalnızdım."

Hangisi beni daha çok ürküttü bilmiyordum; konunun aniden değişmesi mi, yoksa onun tehdidi mi? "Ne?"

"Bir ihanet olmalı," diye devam etti o çakmaktaşına benzeyen ses tonuyla. "Tecavüz panik atağının ne olduğunu kişisel deneyimlerimden biliyorum ve bu o değildi. Sana yalnız başına zaman verdim ki, bunlar olmadan kısıtlanmaya tahammül edip edemeyeceğini göresin. ama sen çok sakindin. . . ve sana ihanet ettiğime ikna olmuştun. Neden?"

Gerçek dışında söyleyecek bir şey aradım. "Gerçekten gider miydin? Bu Dagon'u öldürme planlarımızı yok eder!"

Çenesinden bir çatlama sesi duyana kadar gerildi. "Akıllı bir kıza göre, bazen bariz olanı görmezden geliyorsun. *Artık bunun için bana ihtiyacın yok.* Haklısın, Gümüş'ün kanı üzerindeki büyüü susturursan Dagon gelecek, bu da varlığımı gerekli değil isteğe bağlı kılıyor."

Ağzımın açık olduğunu biliyordum. Onu kapatıp ölçülü ve mantıklı bir şeyler söylemem gerektiğini de biliyordum ama kafamda dönüp duran düşünceler hiç de öyle değildi. Daha da kötüsü, hepsi bir *Bekle, gitme! çığlığında* doruğa ulaştı, o kadar çaresizdi ki, başka bir şey söylemeye çalışırsam, bunun ne olacağından korktum.

onun yerine dışarı çık.

Sert bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sessizliğini cevabım olarak kabul ediyorum." Sonra arkasını döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

"Bekle, gitme!"

Bastırmaya çalıştığım tüm duygularımla haykırdım. Onları bu kadar açık bir şekilde seslendirdiğini duymak beni dehşete düşürdü. Bunu onun dövüş yeteneklerini kaybetme endişesi olarak geçiştiremezdim. Sesim çok çığ, çok açık, çok *dürüsttü*. Artık onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Bilmemesi için sağır olması gerekirdi.

Merdivenlerin dibinde durdu. Gözlerimi kapattım. Arkasını döndüğünde yüzündeki acıma ifadesini görmeye dayanamıyordum. Düşüğümü bilmesine izin verirdim.

sanki modern bir kız öğrenciymişim gibi ona aşkımla ilgili tüm detayları mesaj atıyordum. Aptal, aptal, aptal! Yaşlı bir aptal kadar aptal yoktur sözünü çok iyi kanıtlamıştım.

"Kahretsin," diye iç geçirdim ve merdivenlere oturdum. "İkimiz de son beş dakika hiç yaşanmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Hayır." Sesi o kadar keskindi ki gözlerimi açmama neden oldu. Arkasını dönmüştü ve şimdi yüzünde tuhaf bir eğlence ve tehlikeli bir yoğunluk karışımıyla bana bakıyordu.

"Detaylandırmak ister misin?" Onunki kadar keskin bir ses tonuyla söyledim. İim harap olmuş olabilirdi ama bunu ona daha fazla gösterirsem lanetlenirdim. "Yüz ifadenden bana gülecek misin yoksa boğazımı mı parçalayacaksın anlayamıyorum."

Birden önümde durdu ve ceketimi yırtan bir sertlikle beni yukarı çekti. "İkisi de değil. İkimiz de çığlık atana kadar seni becereceğim."

Bölüm 34

Ian beni öyle sert öptü ki, bastırmayı başaramadığım tüm duygularım arzuya dönüştü. Yeni bir duygu çılgınlığı patlarken ben de onu öptüm. İçimde. Bunun aptalca, çok erken, tehlikeli ya da kalbimi kıracak bir şey olması umurumda değildi. Ona daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar *ihtiyacım vardı*.

Merdivenlere öyle bir düştük ki, soluğum kesildi. Sonra çıplak teni benimkine değene kadar kıyafetlerini yırttım. Onu henüz kaybetmediğimi kanıtlamak için onu hissetmem gerekiyordu. Ellerim sırtında ve omuzlarında dolaştı, ipeksi teninin altındaki kasların tadını çıkardı. Sonra onu daha da yakınlaştırmak için gün batımı rengindeki saçlarına gömdüm.

Ağzı morarmıştı, tıpkı kıyafetlerimi yırtan elleri gibi. Sonra ağzı boynuma gitti. Dişleri derinlere batarken haykırdım. Dişlerinin suyu kan dolaşıma karışırken içimde bir sıcaklık patladı.

Sonra yavaş, güçlü emişleri zevki artırdı, yoğunluğuyla beni sersemletti.

Beni daha sıkı kavradı, dişleri içime daha fazla o inanılmaz dalgalanmaları göndermek için tekrar battı. Tanrılar aşkına, böyle hissedebileceğimi bilmiyordum.

Bu! Tenoch beni vampire dönüştürmek için ısırığında canım yanmıştı. O zamandan beri başka bir vampirin beni ısırmasına izin vermedim. Veremezdim. Kanım ne olduğumu ortaya çıkarırdı.

Ian ağzımı boynuna doğru itti. Tereddüt ettim. Karşılık veremediğim için daha önce hiç bir vampirden içmemiştim. Sonra yeni, daha derin ısırığı tereddütlerimi yok etti. Dişlerimi ona geçirdim ve kanı boğazımdan aşağı süzülürken inledim. Markalarla birlikte kanı artık şarapların en güçlüsüydü. Her yudum damarlarıma lezzetli bir ateş gönderiyordu.

Arzu beni çıldırtıyordu. Teninin her sürtünmesi bedenimi aşırı duyarlı hale getirdi ve aramızdaki her yeni ısırik beni zevkten titretti. Sonunda, aklıma ilk gelen dilde "Lütfen!" diye bağırarak için ağzımı ayırdım.

Ağzı boynumdan ayrılıp benimkini kavurdu. Sonra bacaklarımın arasına kayd ve gümüş çivili bir itişin görkemli yanışını hissettim. Çekilmeye başladığında bile, onu daha derine zorlamak için kollarım ve bacaklarımla kavradım, onu kabaca içime gömdüğünde çığlık attım.

Çıkardığı ses acıya değerd. Cüssesine bakılırsa, acımaması için daha nazik davranmam gerekirdi ama umurumda değildi. Ona doğru eğildim ve o da sanki içimde kaynayan tutku ona da sıçırıyormuş gibi hareket etmeye başladı. Bu acı arttı, ama zevk de arttı, her ikisi de beni o kadar yüksek sesle çığlık attırana kadar, durdu ve ağzını benimkinden kopardı.

"Durma!" Düzensiz bir şekilde söyledim.

Endişe yüz hatlarını kırıştırdı. "Gerildiğini hissettim. Bu seni incitiyor." "Umurumda değil."

Hissettiğim her şey bakışlarımda açığa çıkmıştı ama başka tarafa bakmadım. Tek yaptığım bacaklarımı onun etrafında sıkarak, acıya rağmen o sert, derin itişlerden daha fazlasını istediğimi ona başka bir şekilde anlatmaktı. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim her şey için bir çıkış noktasıydı.

"Umurumda," dedi şiddetle.

Beni öptü ama istediğim şekilde hareket etmedi. Kalçalarını oynatmaya başlarken derinlere gömülü kaldı, pelvisi erotik bir okşamayla klitorisime sürtündü.

Bu dolgunluk, anlık yıldız patlamalarıyla birleştğinde ağzına karşı haykırmamı sağladı. Elleri üzerimde gezinirken, sinir uçlarıımın geri kalanı zevkten çiğ hissedene kadar bu şehvetli sürtünmelere devam etti. Her şey çok fazlaydı. Ağzının tamamen boğamadığı bir çığlıkla boşaldım.

Ian ayağa kalktı ve elleri kalçalarımdan ayrıldı. Garip bir şekilde, sanki göremediğim bir şeyi sayıyormuş gibi parmaklarını havada oynattı. Sonra ağzına dokundu.

parmaklarını klitorisimin üzerinde kaydırmadan önce.

"Evet de," diye homurdandı. "İşe yaraması için bu büyüyü kabul etmek zorundasın." "Ne büyüü?" Mırıldandım, hala orgazmdan ve onun hissinden karıncalanıyordum.

Parmaklarını.

"Evet de," sesi derinleşti, "sana göstereyim." "Evet . .

."

Başını eğmeden önce gülümsediğini gördüm. Sonra ağzını aynı anda iki yerde hissettiğimde şok olmuş bir nefes verdim. Dili benimkine dolanırken aynı zamanda klitorisimin üzerinde döndüğünü hissettim. Hâlâ içimdeydi ve inanılmaz dolgunluk artı kıvrımlı dalgaların birleşimi beni titretti.

Ona karşı hareket ettim, içimde çağılayan aynı zevki hissetmesini istiyordum. Kalçalarımı hareketsiz tutmak için beni okşamayı bıraktığında alçak sesle kıkırdadı. Tadı dışında hiçbir şey hatırlamayana kadar beni öperken, sihirli bir şekilde yansıtılan o fiskeler ve delmeler, orgazm sonrası karıncalanmaları yeni uyarılma zonklamalarına dönüştürdü. Hâlâ içimde hareket etmiyordu ama kendimi engelleyemediğim dalgalanmalar iç duvarlarımı gerip okşarken, her hayali yalayışı daha fazla içime zevk veriyor.

"Tanrım, bu büyüye bayılıyorum," diye inledim dudaklarına karşı.

Gülüşü hınzırlığın en cazip haliydi. "Katılıyorum. Tek gerçek Suç, bunun yasadışı olması" diye alay etti, sonra ağzı bir kez daha benimkinin üzerine eğildi.

Kendimden geçerken zar zor düşünebiliyordum. Ellerimi sırtında ve kışında gezdirdim, o sert yamaçların ve çıkıntıların üzerindeki zarif tenini hissetmeyi seviyordum. Sonra tırnaklarımı derinlere geçirdim ve titremesini tüm benliğimde hissettim. Ellerimi

Göğüs uçlarını bir inilti çıkaracak kadar sertçe sıkmadan önce göğüslerini göğsüne yasladı. Bunu duymak belimin neredeyse o sonsuz erotik yalamalar kadar sıkılmasına neden oldu, bu yüzden tekrar yaptım, daha sert. Gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla beni öpmeyi bırakıp başını göğsüme doğru eğdi.

Dişleri ucunu deldiğinde haykırdım. Büyüyle birlikte, onu meme ucumda ve bacaklarımın arasındaki zonklayan tepede hissettim.

Dişlerindeki meyve suyu göğsümü ve belimi en tatlı sıcaklıklarla yıkarken içimden uzun bir inilti koptu. Sonra dişlerini diğer göğsümün ucuna batırdı ve aynı anda ısırılmış meme ucumu kıstırdı. Acımasız bir zevk içime çarptı.

Tenim çok sıkı hissediyordum, meme uçlarım yanıyordu ve artık o kadar ıslanmıştım ki iç bacaklarımda hissedebiliyordum. Neredeyse hıçkırıklar içinde ağlarken, nihayet ondan talep ettiğim tüm sınırsız tutkuyla hareket etmeye başladı.

Zevk beni içten dışa doğru yerle bir etti. Bu sefer, sertliği beni daha sonra utanacağım şekillerde daha fazlası için yalvarttı, eğer bir parçam hala düşünebiliyorsa. Beni titreten bir orgazmla boşaldım. Hâlâ onun içindeydim.

bizi ters çevirdiğinde ve başını bu sefer gerçekten bacaklarımın arasına gömmek için aşağı kaydığında.

Merdivenler avuçlarımın altında parçalandı. Beni daha yakına çekti, dili girdap gibi dönüyor, fiske vuruyor ve o kadar derine iniyordu ki başım dönüyordu. Parmakları başka yerlerde, o ana kadar hoşlandığımı bilmediğim şeyler yapmakla meşguldü. Sonra delireceğimi düşünene kadar klitorisimi emdi ama bu, dişlerinin battığı ve daha da inanılmaz bir şekilde saplandığı zamana kıyasla hiçbir şeydi Kendimden geçtim.

O kadar sert boşaldım ki bayılmış olmalıyım. Bildiğim bir sonraki şey, üstümdeydi ve sırtımı kalıcı bir coşkuyla kamburlaştıracak şekilde hareket ediyordu. Kendimi bitkin hissediyordum ama onun da aynı şeyi hissetmesini istiyordum. inanılmaz hisler yaşadım, bu yüzden enerjimi topladım ve tüm gücümle iç kaslarımı sıktım.

Bir çığlık attı ve ardından gelen derin kasılmaların her biriyle gurur duydum. Son ürperti onu terk ettikten sonra, sanki kendi vücut ağırlığı aniden destekleyemeyeceği kadar fazlaymış gibi bana doğru düştü.

Bölüm 35

Birkaç dakika sonra, sık sık nefes aldığımı fark ettim; vampirlerin hiperventilasyon versiyonu. Kanım karıncalanıyormuş gibiydi, eğer kalbim hâlâ atabiliyor olsaydı, küt küt atıyor olurdu.

Hissettiğim tek şey bu değildi. Sırtıma ve bacaklarıma saplanan çeşitli şeylere bakılırsa, merdivenin bu bölümünü de kırmış olmalıydık.

Tanrım, onunla seks yapmak bir servete mal olacaktı, eğer arkamda kazıklanmış insanlardan oluşan bir iz bırakmak istemiyorsam. Ama hareket etmedim. Hiçbir şekilde

kıymıklar, o doruk noktasından kalan sıcak hislerle karşılaştırılabilirdi. Sanki binlerce küçük maytap hala derimin altında usulca patlıyormuş gibi hissediyordum.

Ian sonunda başını kaldırdı ve ağırlığını kollarının üzerinde dengeledi. Ağzını benimkine indirmeden önce gülümsedi. Öpücüğü uzun sürdü, sanki benim tadıma bakıyordu. Büyünün etkisi geçmiş olmalı, çünkü bu sefer sadece ağzımda hissettim. Gözlerimden süzölmeye başlayan yaşları hissettiğinde durdu.

"Bu nedir?" diye sordu, izlerden birine dokunarak. Sonra endişeyle kaşlarını birleştirdi. "Hâlâ çok mu sert?"

Alçak sesle, zar zor duyulabilen bir kahkaha attım. "Hiç de değil. Görünüşe göre beni dünya çapında bir mazoşist yapacaksın."

İfadesi tekrar ciddileşmeden önce ağzında kısa bir gülümseme belirdi. "Ne o zaman?"

Yüzünü okşadım, parmaklarım koyu kırmızı kaşlarında, yüksek elmacık kemiklerinde, keskin çenesinde ve dolgun, sert dudaklarında gezindi. O kadar güzeldi ki. Ona çok uzun süre bakarsam, kendimden geçer ve söyleyeceklerimi söyleyemezdim. İşte bu yüzden

elimi düşürdüm. Bu son sırrı sonsuza dek saklamak niyetindeydim ama bunun da düşme vakti gelmişti.

"Bana kimin ihanet ettiğini sormuştun. Adı Ereshki'ydi."

Gerginleştğini hissettim ama "Başka bir eski sevgili mi?" dediğinde sesi hafıftı.

Sadece o olsaydı her şey ne kadar kolay olurdu. "Hayır. O benim arkadaşımdı ... ya da uzun süre öyle olduğuna inandım."

Beni kırık merdivenlere bastırmak yerine yanıma uzanana kadar yuvarlandı. "Neden sana ihanet etti?"

Derin bir nefes aldım. "Dagon'la yaptığı ruh pazarlığından kurtulmak için."

Gözbebekleri doruğa ulaştıktan sonra tekrar turkuaza dönmüştü ama o anda parlak yeşil renkte parlıyorlardı. "Bana her şeyi anlat."

Bu anıların neden olacağı acıdan uzaklaşmak için merdivenin kırık kısmından fırlayan kontrplak parçalarıyla oynamaya başladım.

"Fenkir ve Rani köyümü yakan ve beni ilk öldüren iblisler. Bunu yaptılar çünkü Dagon onları insanları tanrılarını bırakıp kendisine tapmaya ikna etmekle görevlendirmişti. Eğer köy reddederse, Fenkir ve Rani çirkinleşebilirdi. O zamanlar, Dagon Kendisine bir ilah olarak isim yaptı çünkü bağlılıkları yeterince radikalse insanlardan enerji çekebilir. Bunu biliyor muydun?"

"Bir keresinde bana böyle bir şey söylemişti," dedi Ian. "Ona inanmadım çünkü o yalancı, kendini yücelten bir herif."

"Öyle," diye kabul ettim. "Ama bu konuda yalan söylemiyordu. İblis kuralları hakkında bildiğim kadarıyla, insanları etkilemelerine izin veriliyor ama *güçlerini* onlar üzerinde kullanıp tapınmaya teşvik etmemeleri gerekiyor. Yani, Dagon

zamanı donduramıyor, ışınlanamıyor ya da insan halklarının kendisini tanrı sanmasını sağlayacak diğer numaralarını kullanamıyordu. Bu yüzden Fenkir ve Rani ona öldürülemez bir bebek getirdiğinde çok sevindi. Artık 'Ben bir tanrıyım' gösterisi için kuralları aşan harika bir dekoru vardı."

Ian alay etti. "Yeteneklerin onun tapınmasına nasıl yardımcı oldu?"

"Onlar için kredi talep etti. Fenkir ve Rani beni kurban etmek için köyden köye götürürlerdi. Sonra Dagon, küllerimden doğduktan sonra beni diriltinin kendisi olduğunu söylerdi."

Tek bir kas bile hareket etmedi ama Ian'ın öfkesinin kokusu beni sardı. "Korkunç biyolojik baban tüm bunların neresindeydi?"

"İlk başta varlığımdan haberi yoktu. Onun türünden çocuklar ve İnsanların nadir olduğunu ve annemle ilişkisinin çok kısa sürdüğünü söyledi. Ama insanlar Cehennem Kapısı Bekçisi'ni sadece ölümden sonraki yaşamlarıyla ilgili kötü haberler olduğunda görürler. Yani, babam sürekli Cinayetlerim ve dirilişlerim arasında beni gördüğünde, onun olmam gerektiğini biliyordu. Ortak kanımız, bir çocuğun onun yeraltı dünyasına çekilmesinin tek sebebiydi."

Ian'ın vücudu sanki mermere dönüşmüş gibi hissediyordu. "Sana neler olduğunu biliyordu ama yine de seni kurtarmadı ve Tenoch kurtardı. Lanetlilerin öldükten sonra babanı gördüklerini duyduğuma sevindim. Ona nasıl bir piç olduğunu söylemem için bana bir şans veriyor."

"Beni kendi başına bulamazdı," diye başladım.

"Çürümüş," dedi Ian sertçe. "O Mencheres'in Feribotçusu Aken ve Mencheres, Kira tehlikedeyken *herkesi* görebildiği için onu bulması için çağırdı."

"Ben değil." Sesim acımasızdı. "Onun türü, kendi deyimiyle 'kanlarına karşı kör'. Ayrıca kendi türdeşlerinden de yardım alamadı çünkü bir insandan çocuk sahibi olmak görünüşe göre yasak. Beni bulmak için başka birine ihtiyacı vardı ama bir insana değil, çünkü insanlar iblislere karşı koyacak kadar güçlü değil. Bir iblis de olamazdı, çünkü o zaman Dagon muhtemelen bunu duyardı. Geriye vampirler ve hortlaklar kalıyordu ama babamın onların türünden hiç arkadaşı yoktu. Tenoch'ta karar kılması ve onu benim peşimden göndermeye güvenecek kadar hakkında bilgi edinmesi biraz zaman aldı."

"Ne kadar sürecek?" Ian sordu, ses tonu çelik gibiydi.

İçimi çektim. "Dünyanın o kısmında mevsimler o kadar belirgin değil. Ayrıca Dagon beni aldığı anda tam olarak ne kadar genç olduğumu da bilmiyorum. Cazibem olmadan nasıl görüldüğümü gördün. Tenoch beni kurtardığında muhtemelen yirmili yaşlarımın başındaydım."

"İki. On yıllar." Etrafındaki hava gerçekten de çatırdamaya başladı ve bana Mencheres öfkelendiğinde yaşananları hatırlattı. "Yirmi yıl boyunca defalarca katledildin ama daha önce kendi intikamın için Dagon'u öldürmeye çalışmadığını söylemiştin. Neden *olmasın ki*?"

Gözlerimi kapattım. Ne kadar zaman geçerse geçsin bu kısım aklımdan çıkmıyordu. "Öldürülen tek kişi ben değilim. Dagon, kendisine tapanlar insan kurban ettiğinde en fazla enerjiyi kanalize ederdi. Her yeni köyde, Fenkir ve Rani insanlara Dagon'un ne kadar büyük bir tanrı olduğunu anlatırdı.

ve bunu nasıl kanıtlayabileceklerini, çünkü Dagon'un ölüleri diriltebileceğini. Sonra da köylüleri en çok etkileyeceğini düşündükleri şekilde beni öldürüyorlardı. Ölümden dirildiğimde ... köylüler genellikle Dagon'a inanır ve yeni tanrılarını onun emrettiği şeyi yaparak kutlarlardı, bu da insanlarından bazılarını ona kurban etmektir."

Gözlerimi açtım, şimdi gözlerimden akan yaşları silmedim. "En kötüsü de, yıllarca ben de Dagon'a inandım. Ondan nefret ettim çünkü hayatım korkunçtu. Daha da kötüleştirebileceğini bildiğim için ondan korkuyordum da. Ama ölümden ilk döndüğümde Dagon'un orada olmadığını hatırlayamayacak kadar gençtim. Dagon bana Beni sürekli diriltten oydu ve kimsenin yapamadığı şeyleri yapabiliyordu, bu yüzden onun gerçekten bir tanrı *olduğunu* düşündüm. Bu yüzden," sesim kesildi ve birkaç dakika boyunca konuşmadım. "Bu yüzden onun iddialarını destekledim," diye fısıldadım sonunda. "İnsanlara onun bir tanrı olduğunu ve söylediklerini yapmaları gerektiğini söyledim."

Bunu yüksek sesle söylemek tüm anıların geri gelmesine ve beni ağırlıkları altında ezmelerine neden oldu. Yüzümü ellerimle kapattım ve yüzyıllardır ağlamama izin vermediğim bir şekilde ağladım. *Öldürülen onca masum insan. Sevdikleri benim gibi ölümden dönmeyince parçalanan pek çok aile.* Daha da kötüsü, Fenkir, Rani ve Dagon ailelere dirilişlerini engelleyen şey inanç eksiklikleriydi ve inançlarını gerekli düzeye çıkarmak için ne gerekliydi? Daha fazla kurban.

"Sakın kendini suçlamaya kalkma." Ian'ın sesi, her zamanki gibi beni yok edecekmiş gibi hissettiren suçluluk duygusunu yarıp geçti. "Dagon masum bir çocuğu aldatmacasına yardım etmesi için acımasızca öldürdü ama bu *onun* aldatmacasıydı. Senin değil. Yaşadıkların o kadar dehşet verici ki, hâlâ yıkılmamış olmana şaşıyorum.

Sakın onun suçunu üstlenmeye kalkma. O her şeyi hak ediyor."

"Cezasını çekmeyi hak ediyor," dedim gözlerimi ovuşturarak. Suçsuz olduğum konusunda hemfikir değildim ama en azından bu kadarını biliyordum. "İşte bu yüzden Dagon'u rahat bırakırsam kaç ömür daha yaşayabileceğim umurumda değil. Bunu yapmayacağım. Bu insanlar adaleti hak ediyor. Zaten çok uzun süre beklediler."

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere geçirdi. Ne kadar basit bir jestti, özellikle de yaptığımız çok daha çarpıcı şeyler düşünüldüğünde. Ama o anda, kendisinden önce gelen her şeyden daha samimi hissettirdi.

"Başarısız olmayacaksın." Sesi yoğunluğundan titriyordu. "Senin gibi insanlar cesaretin en nadir biçimine sahiptir. Arkadaşlar ve sevgililer ölmeye razı olabilir

ama bu kısmen bencilliktir. Tanımadığın insanlar için her şeyi riske atmak gerçek cesarettir. Dagon'un öldürdüğü onca insanın intikamını almak zorunda olmadığın halde sen aldın. Sonra bir Kanun Koruyucusu oldun, böylece daha fazla zulüm gören insanı güvenli bir yere yönlendirebilirken, başkalarını istismar edenleri de cezalandırabilirsin. Tüm bunlar sizi konseyin burnunun dibine soktu ama yine de yaptınız. Cesaretlerin en nadidesi olan Veritas'la dolup taşıyorsun. Dagon bunu bilmiyor ama sana karşı hiç şansı yok."

Bölüm 36

Elini sıktım, bu kez ıstıraptan olmayan yeni gözyaşları döküldü. Dagon'u yenebileceğimi yüksek sesle duymaya ne kadar da ihtiyacım vardı! Benden başka birinin bunun mümkün olduğuna inanmasına daha da çok ihtiyacım vardı.

"Teşekkür ederim," dedim usulca. "Sende de bu cesaret var, biliyorsun. Bunun bencillik olduğunu söyleyeceksin çünkü Mencheres'i ve diğer arkadaşlarını önemsiyorsun. Ama bu savaşta onları riske atmaktansa ölümü göze almayı tercih ediyorsun. Bu cesaret ve sadakatin en bencilce olmayan halidir."

O da beni sıktı, ama elbette hareketlerinde herhangi bir asalet olduğunu kabul etmedi. Sonra beni bıraktı. "Ereshki'nin tüm bunlara nasıl dahil olduğunu hiç söylemedin."

İçimden kaçan nefes, kakhaha olamayacak kadar acıydı. "Beynim ne kadar yıkanmış olsa da, ölümden dönen tek kişinin neden ben olduğumu sorgulamak aklıma geldi. Sonunda, köylere Dagon'u dinlememelerini söyleyecek kadar sorguladım. Fenkir, Rani ve Dagon her türlü işkenceyi denedi.

Beni durdurmak için akla gelebilecek her şeyi yaptılar ama ben reddettim. Bu ve diğer köylerin Dagon'a tapınma konusundaki kısa süreli pişmanlıkları hakkında yayılan söylentiler arasında, din değiştirmeler ve kurbanlar çok azalmıştı. Sonra bir gün Dagon, Ereşkiyi kafesime getirdi."

Onu hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyordum: uzun siyah saçları, benimkiyle aynı çöl kumu renginde teni ve güldüğünde kenarları kırışan berrak kahverengi gözleri.

"Tanrı olduğunu kanıtlayacağını söyledi, sonra da boğazını kesti. O zamana kadar o kadar çok ölüm görmüştüm ki, buna karşı hissizleşmişim ... ta ki boğazı iyileşip canlı olarak geri gelene kadar. Dagon bana Ereshki'nin benim gibi özel olduğunu söyledi çünkü biz

Her ikisi de *gerçek* inanca sahipti ve keşke diğerleri de öyle olsaydı, artık ölüm diye bir şey olmazdı."

"Onu öldürmek için *sabırsızlanıyorum*," diye homurdandı Ian, yıkık merdivenin dibine doğru sıçrayarak. "Dagon'un bir piç olduğunu biliyordum ama Bu konuda bir fikrim yok. Ben sadece açgözlüleri ya da yolsuzluk yapanları diğer iblislerin yaptığı gibi ruhlarından dolandırdığını düşünmüştüm."

Ian'ın bunu bu kadar kişisel algılaması beni çok etkilemişti. Benim onu önemsedığım kadar o beni önemsemiyor olabilirdi ama benim adıma bu kadar üzüldüğüne göre belli ki bir şeyler hissediyordu.

"Dagon'un şu anda düştüğü durum bu. Bu yüzden benden bu kadar nefret ediyor. Sonunda, babam tüm hikayeyi öğrendiğinde, Dagon'u insanlar arasında tekrar takipçi kazanmasını yasaklayarak cezalandırdı. Bu Dagon'un güç kaynağını kesti ve o zamandan beri bunun için beni suçluyor. Ama Ereshki'ye geri dönelim. Ölümünden döndü çünkü iblis damgası taşıyordu, ama ben bunu bilmiyordum. Arkadaşım olduğunu sanmıştım. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı ve onu kelimelerin anlatamayacağı kadar çok sevdim. Bu beni çok üzdü. Bir gün Fenkir ve Rani ile konuşurken kulak misafiri oldum ve beni hizada tutmak için sadece rol yaptığını anladım. Bu konuda onunla yüzleşme şansım bile olmadı. Tenoch beni o gece buldu."

Ian volta atmayı bıraktı. "İlk güvendiğin kişi, seni sürekli öldüren o herife yeniden inanman için seni kandıran iblis markalı bir kaltak mıydı?" Mizahtan yoksun bir kahkaha onu terk etti. "Başka bir iblis markalı kişinin seni bağlamasına izin verdiğinde ihanet anısı yaşamana şaşmamalı."

"Özür dilerim," dedim usulca. "Gerçekten onun gibi olduğunu düşünmüyorum. Öyle olsaydım sana asla her şeyi anlatmazdım."

"Bana bir şey daha söyle. Tenoch'un seni bulduktan sonra herkesi şiddetle ve acıyla öldürdüğünü söyle."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bana babasından bahsederken kullandığım sözcüklerin aynısını kullanmıştı. "Babam ona izin vermezdi, çünkü bu Tenoch'u diğer iblisler için bir hedef haline getirecekti. Fenkir, Rani ve Ereshki'yi bir sürü parçaya ayırdı ama bu onları sadece Tenoch'un beni alıp götürmesine yetecek kadar yavaşlattı. Birinin beni çalmasına izin verdikleri için Dagon'un onları öldürdüğünü varsayıyorum, çünkü o zamandan beri onları hiç görmedim ve inanın bana, baktım. Ondan sonra Tenoch beni babama götürdü. Öldükten sonra yakaladığım bakışlar dışında ilk kez 'tanıştık'. Müdür bana iblislerden, vampirlerden, karma mirasından ve diğer her şeyden bahsetti."

Ian kararlı bir ifadeyle, "Bu büyük bir şok olmalı," dedi.

"Oh, öyleydi." Bir acı kahkaha daha. "Hem başıma gelenlerden hem de Dagon'un başkalarına yapmasına yardım ettiğim şeylerden dolayı travmanın ötesindeydim.

Ayrıca, sizin gibi ben de babamı beni bu durumdan daha erken kurtarmak için daha fazlasını yapmadığı için suçladım. Umursadığından değil. Müdür bizim gibi hissetmiyor ya da beni derin duygularına layık görmüyor. Ama Tenoch'tan bana göz kulak olmasını istedi ve bu onun en büyük hediyesiydi. Tenoch beni bedenlen, zihnen ve ruhen kurtardı. Sonra beni bir vampire dönüştürerek Dagon'un benden çaldığı her dakikanın yerini doldurdu. Ayrıca bana büyüü ve *tüm* güçlerimi nasıl kullanacağımı öğretti. Tenoch, bana zarar vermeye ya da beni kendi çıkarları için kullanmaya çalışan herkesten kendimi nasıl koruyacağımı bildiğimden emin olmak istedi. amaçlar."

Bunun üzerine ayağa kalktım ve Ian'ın yanına giderek iki elini tuttum. "İşte bu yüzden Mencheres'i kurtarmak için ruhunu neden sattığını çok iyi anlıyorum. Seni kurtarmaya çalıştım.

intihar eden Tenoch'un hayatına karşılık Müdür'e maden vermesini istedi. Müdür bunu yapamayacağını çünkü Tenoch'un bir sonraki hayatına giderken yeraltı dünyasının kendi bölümünden geçmediğini söyledi. O zamandan beri Tenoch'u her gün özlemiş olsam da iyi haber bu."

Ian ellerimi sıktıktan sonra ellerini serbest bırakarak yüzümün iki yanına yerleştirdi. "Elbette yaptın ama artık yalnız değilsin. Artık yalnız değilsin. Bunun farkındasın, değil mi?"

Gözlerimi kaçırdım, içimden bir homurtu kaçtı. Boğazımda yükselen boğuk hıçkırıktan daha iyiydi. "Sorun yok, Ian. Bizim hakkımızda hiçbir yanılısma içinde değilim. Kazansak bile, sen 'buralarda takılacak' türden bir adam değilsin. Sen insanların daha sonra birlikte oldukları kişi *için* iç geçirdikleri adamsın. etrafta."

Sırıtsı tam ona göreydi: birazdan fazla tehlikeli ve çoktan fazla baştan çıkarıcıydı. "Ah, benim için iç geçiren çok büyük kalabalıklar var, bundan hiç şüphen olmasın. Ama Mencheres'in eskiden nasıl geleceği görebildiğini biliyor musun? Bende de öyle bir şey var."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Başını salladı. "Birkaç yıl önce *duygular hissetmeye* başladım. Örneğin birlikte olduğum kişinin beni soyacağını aniden hissediyordum. İlk başta bunu şanslı önseziler olarak görmezden geldim, sonra Crispin'le hissettiğimde paranoya oldu. Ama Crispin'in ihanetinden sonra dikkat etmeye başladım. Meğer hislerim asla yanlış değilmiş ama her seferinde

gerçekleşmiyormuş. Ruhumu Dagon'a satmadan önce bir uyarı iyi olurdu, ama o zaman paranormal ESP'm beni uyardı mı? *Hayır. İşte o zaman* Mencheres'in neden her zaman

yeteneğini daha çok bir lanet olarak görüyordu. Ona güvenemediğinizde, sonunda gerçekleştiğinde bir lütuftan çok bir alay gibi hissedebilirsiniz. Kendini al."

Sertleştım. Eğer yeteneği sadece kötü şeyler olacağına dair önseziler görmesine neden oluyorsa, bu canımı yakabilirdi.

"Seni ilk gördüğümde Crispin'in katıldığı bir düelloyu yönetiyordun ve onu kurtardığın için Cat'i neredeyse idam ediyordun-"

"Bu benim hatam *değildi*," diye araya girdim. "Herkes müdahale ederse öleceği konusunda uyarılmıştı. Cat, dört Kanun Muhafızının ve yüzlerce tanıgın önünde Bones'un rakibinin kafasını yaktı. Bones'a yardım etmek için onun iç organlarını kızartabilirdi. Ya da omurgasını pişirebilirdi, ya da görölmeyecek başka bir şey yapabilirdi. Ama hayır. Düelloya müdahalenin en görünür gösterisini yaptı."

Ian gülerek, "Kadında hiç incelik yok," diye kabul etti. "Ama demek istediğim, seni o zaman gördüm ve hiçbir şey hissetmedim. Seni aylar sonra gulyabani ayaklanması sırasında gördüm ve o zaman da hiçbir şey hissetmedim... Ta ki bir grup gulyabaniyi rüzgârda kandan başka bir şey kalmayana kadar parçaladığını görene kadar. O kadar sertleşmişim ki önümdeki hortlağı öldürmeye giderken neredeyse sikime takılıp düşecektim."

"Romantik," dedim sert bir tonda ama içimde kontrol etmekte zorlandığım bir kıpırtı başlamıştı.

Hızlı bir gülümseme. "Gerçekten de. Seks partimi kabaca böldüğünde de hiçbir şey hissetmedim, seni Katie'nin sözde infazında bulunan Muhafız olarak tanıdığım da duyduğum öfke dışında. Sonra dövüştük ... ve yıllar önce o hortlakları parçalamanızı izlediğimde hissettiklerimin aynısını hissettim."

"Uzun ve sert bir şey mi?" "Seni tutmaya çalışırken ayağıma çarptığını hatırlıyorum" diye ekledim.

"O değil, gerçi o da var," dedi bir başka pişmanlık duymayan sırıtışla. Sonra sırıtışı soldu ve "Benim olduğunu hissettim. Beni çok sarstı, yıllar önce o savaş alanında senden uzak durmamı sağladı. Bunu sana karşı hissetmek

Herkes şok oldu ama bunu bir *Kanun Koruyucusuna* karşı hissetmek?"

Başını iki yana salladı. "Bunun bir parçası olmak istemedim, bu yüzden yolunuza bir daha çıkmamaya özen gösterdim. Genelevde beni pusuya düşürdüğünde de senden kaçmaya niyetliydim, gerçi 'sürpriz fahişe'

hareketinle neyi amaçladığını merak ediyordum. Evet, seni hemen tanıdım ama belli etmedim, ta ki sen küstahça gideceğimizi söyleyene kadar. Sonra sesini kıstın.

Dagon'un markalarındaki işaret ve seninle ortak olmam ya da ruhumu kurtarmaktan vazgeçmem gerektiğini biliyordum. Ama Katie'ye olan tiksintim beni kontrol altında tutuyordu.

Sen *bunu* ortadan kaldırdığında, sana karşı neden bazen farklı, bazen de çok farklı hissettiğimi anlamamı engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı."

Ellerini üzerimde gezdirdi, dokunuşu beni neredeyse duyduğuma inanmadığım kelimeler kadar etkiledi.

"Daha önce hep saklanıyordun, ya cazibenin ya da katı, yasalara tapan rolünün altında. Dövüşmeyi, içmeyi, uçan iblis köpekleri kurtarmayı ya da benimle asla seks yapmayacağını söylemeyi bıraktığında Gözlerinde şehvet yüzerken"-sesi derinleşti ve beni sertçe kendine çekti-"Gerçek seni gördüm ve her gördüğümde *benim* olduğunu biliyordum."

Ağzımı açıp duruyordum ama bir türlü konuşamıyordum. Bu yüzden ona bakmaya devam ettim ve mantıklı bir şey söylemesini bekledim.

Bu değildi. İçimde patlayan, sanki güneşi yutmuşum gibi içimi aydınlatan sevinç de öyle. Ona inanmak istiyordum ama buna cesaret edebilir miydim? Eğer inanırsam hissedeceklerimi riske atabilir miydim?

"Eğer bana yalan söylüyorsan, seni öldürürüm," derken buldum kendimi. Sonra dudağımı kanatacak kadar ısırđım. Tanrım, benim sorunum neydi? Bu işte en kötüsü bendim. Kesinlikle en *kötüsü*.

Ian eğilip dudağımdaki kanı yalamadan önce sırttı. "Biliyorum, kabullenmesi çok zor. Bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmemiştin, değil mi? Ya da bu kadar *şanslı*.

Vay canına, devam edin ve kendinizi kıskanın. Sizi temin ederim ki sayısız insan da kıskanacak."

Gözlerim o kadar parlaklaştı ki, onun görüntüsü bulanıklaşmaya başladı. "Sen tanıdığım en kibirli adam olabilirsin ve ben milyonlarcasıyla tanıştım."

Alçak, baştan çıkarıcı kahkahası, ellerinin kalçalarımaya yerleşmesiyle aynı zamana denk geldi. "O zaman bir şaplak hak ediyorum, değil mi? İşte, ben başlayayım."

Bununla birlikte kıcıma arka arkaya birkaç kez şaplak attı. Sanki bunu hissetmek yeterli değilmiş ve gerçekten yaptığına inanmak için pembe el izlerinin görsel onayına ihtiyacım varmış gibi aşağıya baktım. Bunu görünce tekrar güldü. "Daha önce hiç şaplak yemedin mi? Yapman gereken çok şey var. Yapacağız Şimdi başla."

"Bekle!" Ağzı aşağı indiğinde "Bekle!" dedim. Durakladı, ağzı dudaklarımaya zar zor değiyordu. "Bu *harika* şeyleri söyledin ama ben sana nasıl hissettiğimi söylemedim."

"Veritas." Adımı söyleme şekli beni ürpertti. İfadesinin her nüansını görebilmem için arkasına yaslandığında gözlerindeki bakış da öyle.

"Daha önce gitmemem için bana nasıl bağırdığınla bilmem gereken her şeyi anlattın."

Bir kez daha, kendimi fevkalade açıkta hissettim, sanki bütün ve doğrudan ruhuma baktı. Ama bu sefer ne arkamı döndüm, ne bakışlarımı kaçırdım, ne de üstümü örtmeye çalıştım.

"İyi," dedim kararlılıkla. "Çünkü ciddiymdim."

Sonra kışına elimi acıtacak kadar sert bir şaplak attım. Kahkahaları peşimden gelirken merdivenlerden yukarı uçtum ve omzumun üzerinden ona "Gel ve beni yakala!" diye bağırdım.

"Tam arkanda," diye kıkırdadı ve peşimden uçtu.

Bölüm 37

"Bu sonuncusu," dedi Ian, kumaşın hışırtılı sesini duyduktan sonra. "Artık arkanı dönebilirsin."

Arkamdaki uzun aynanın üzerinde ağır siyah bir örtü gördüm. Benzer örtüler küçük odanın diğer üç duvarındaki aynaları da kaplıyordu. Her duvarda ayna olması, içinde bulunduğumuz oda dışında şüpheli görünebilirdi.

Elli yıl önce, bu aynalı eğlence evi kahkahalar ve aktivitelerle dolup taşıyor olabilirdi. Bugün ise terk edilmiş birçok kabuktan biriydi. Çalılar ve diğer aşırı otlar, mahkum bir şehri kuşatan bir ordu gibi eski lunaparkın üzerinde ilerliyordu. Grafitiler hâlâ içinde duran yapıları kaplamıştı ve ahşap hız treninin yarı çürümüş iskeleti bana parkın tüm kalıntıları üzerinde dolaşan hüznü, hayalet bir nöbetçiye hatırlatıyordu.

Ian pusu için burayı seçmişti. Ben de burayı seçerdim. Sessiz, terk edilmiş ve normal insanlardan en az birkaç mil uzakta bir yer. Ama Dagon'u bir sürü hecelenmiş aynayla tuzağa düşürmek için gerçek bir aynalı eğlence evi seçmek aklıma gelmezdi. Mizah anlayışım o kadar da çarpık değildi.

Ian'inki öyleydi ve itiraf etmeliyim ki bu ironi beni etkilemeye başlamıştı. Batı Pennsylvania'nın bu küçük diliminden emin olmak için bölgeyi araştırdıktan sonra Ian'ın hatırladığı gibiydi, çalışmalarımıza başlamıştık. İlk olarak eğlence evini ihtiyaçlarımıza uygun hale getirecek şekilde yeniden inşa ettik. Eski şüpheli ihtişamına geri döndürmeye çalışmadığımız için fazla bir şey gerekmiyordu. Sadece tuzağımız için işlevsel olması gerekiyordu. Dagon birkaç tane bulmakta tereddüt etmemeli.

İçinde aynalar kaldı ve onu gafil avlamak planımızın en kritik kısmıydı.

Sırada parkın kendisi vardı. Eğlence evinde işler umduğum gibi gitmezse, Dagon'u ve getirdiği yedeği bekleyen birkaç sürpriz olmasını istedim. Son olarak, Silver'ı hazırlamam gerekiyordu. Simargyl'e sihirli bir yer belirleme feneri taktım, ayrıca derisinin altına küçük bir GPS çipi yerleştirdim. Dagon'un onu kurtarmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu ama

En kötüsü olursa Silver'ın kaderini şansa bırakmak.

Ayrıca Silver'a onu Dagon'a geri vermediğimi, Dagon'un onu buraya çekerek artık ona zarar veremeyeceğinden emin olduğumu açıkladım. Simargl'ın ne kadar anladığını bilmiyorum. Ama yine de denemek zorundaydım.

Her şeyi hazır hale getirmek üç gün sürdü. Üçüncü gün güneş batarken nihayet işimiz bitmişti. Ellerimi Gümüş'ün üzerine koydum ve ona daha önce yaptığım koruma büyüsünün zayıflamasını sağlayarak Dagon'un bir kez daha

Silver'ın kan izini sürerek yerini tespit ettim. Sonra Ian'ı bulmaya gittim.

Lunaparkın hemen dışındaydı, güneşin harap lunaparkın içine leylak rengi ve mor ışınlar saçmasını izliyordu. O da benim gibi tamamen siyah giyinmişti ve ikimizin de kemerlerine takılı kılıflarda ikişer iblis kemiği bıçak vardı. Bıçakların arka kısımlarında da çelik vardı. Şimdi diğer kemiklere çarparken kırılma tehlikesi yoktu.

Tek silahımız onlar değildi. Her ihtimale karşı gümüş bıçaklarımız da vardı. vampirler ve hortlaklar için kısa bir kılıç, ayrıca parkın etrafında birçok büyü vardı. Tüm bunlara rağmen, savaş öncesi gerginliği başlamıştı. Hayatımdaki pek çok şey buna yol açmıştı. Ian da aynı endişe, kararlılık, öfke, umut ve korku karışımını mı yaşıyordu?

Belki de başka bir şey hissediyordur. Geçen gün bana artık ona ihtiyacım olmadığını hatırlatmıştı. Bunu bir meydan okuma olarak söylemişti ama ya bu olaydaki rolünü sorguluyorsa? Dagon tuzağımızdan kurtulursa, beni öldürse bile geri dönerdim. Ama Ian ölürse. hayatını kaybeder. Ruhunu da kaybedecekti.

Bu düşünce beni insan olduğumdan beri hissetmediğim türden mide bulandırıcı bir korkuyla doldurdu. Bu riski almaya değmezdi. "Dagon yakında Gümüş'e olan bağının geri döndüğünü hissedecek ama gitmek için hâlâ vaktin var," dedim. "Aslında gitmelisin. Zaten gereğinden fazlasını yaptın. Bırak da onu burada."

Arkasını döndü ve güldü. "Peki ya Dagon'u o aynaların içine hapsettiğimizdeki yüz ifadesini özlüyor musunuz? Hiç şansı yok."

Ona baktım, eğer kalırsa onu bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum. "Ian, gerçekten, gitmelisin-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Dur. Endişen dokunaklı ama burada olmak istemeseydim olmazdım. Şimdi Silver'ı yerine yerleştir. Dagon'un ne kadar hızlı olacağını bilmiyoruz."

Argümanlar ve düpedüz yalvarışlar dudaklarımda titredi, ama onları geri çekmeye zorladım. Ian benden çok daha genç olabilirdi ama iki yüz elli küsur yaşında, kendi aklını bilecek yaştan çok daha fazlasıydı. Korkularımdan bahsetmeye devam edersem, ikimizi de en iyi dövüşümüzden daha azına sürükleyebilirdim. Bunu göze alamazdık. Bu gece zaten çok tehlikeliydi.

Bu yüzden başımı salladım ve hâlâ dudaklarıma bastırdığım parmağımı öpmeden önce gülümsedim. "Kendini yormamaya çalış o zaman," dedim elimden geldiğince umursamaz bir sesle. "Dagon'un ölümünü kutlamak için senin dayanıklılığına ihtiyaç duyacağım planlarım var."

Tekrar güldü. "Sana da küçük Muhafız."

Sonra beni öptü, sert, şiddetli ve içinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede tutkulu. Durduğunda, zonklayan tek yerim ağzım değildi. Yavaşça sırtması beni nasıl etkilediğini bildiğini de gösteriyordu.

Hızımı alamayıp sikini kavradım ve gözleri yeşile dönene kadar sıktım. "Artık zafer kutlamamız için sabırsızlanan tek kişi ben olmayacağım," diye alay ettikten sonra onu bıraktım ve Silver'la ilgilenmek üzere yanından ayrıldım.

Kısık kahkahası daha sonra tatlı bir intikam alacağının sözünü veriyordu. Moralim yükseldi ve önceki korkularımı bir kenara ittim. Bu gece kazanacaktık ve ikimiz de bunu kutlamak için hayatta kalacaktık. Buna mecburduk.

Silver'ı Simargl'ın gerektiğinde çıkmak için de kullanabileceği küçük, sallanan bir kapının arkasına güvenli bir şekilde gizledikten sonra, odanın karşı tarafındaki başka bir kör kapının arkasında pozisyonumu aldım. Ian içeri girdi ve tavandaki boyalı kontrplak levhanın üzerinde gizlenmiş olan yerine uçtu. Bir kez biz

Aynaların görüş alanından güvenli bir şekilde çıktıktan sonra, kurduğumuz makara sisteminin koluna bastım. Perdeler kalktı ve aynalar ortaya çıktı. Şimdi bekliyorduk.

Bir saat geçti. Sonra iki. Sonra üç. Dördüncüde, bacaklarımı açmak için yerimden ayrılmak istedim ama yapmadım. Gerekirse şafak sökene kadar bekleyecektik. Güneş doğduğunda, Dagon'un ortaya çıkma ihtimali dramatik bir şekilde düşecekti. Ama gece... gece onun oyun zamanıydı.

Gece 1'i biraz geçe, sanki bir rüzgâr lunaparkın içine doğru esiyormuş gibi bir vınlama duydum. Bunu bir güç dalgası ve tüm iblislerin sahip olduğu sülfür kokusu izledi. Auramı sıkıca kapattım, şeytanlığımın tüm ipuçlarını bastırdım.

doğüstü enerji. Aynı zamanda gücümü serbest bırakmak için kendimi hazırladım. Dagon henüz zamanı dondurmamıştı ama donduracaktı. Bu onun en sevdiği numaraydı.

Ayak sesleri duydum, sonra "Eğlence evi, ha? 'Ayna, ayna, duvarda, en güzeli kim?" diye şarkı söyleyen bir ses duydum.

Dagon'un sesi. Evet! Evet! Tedbiri elden bırakmamak için başka birini göndermesinden endişelenmişim. Göndermedi, yani küstahlığı umduğum gibiydi. Lunaparkın önüne daha fazla ayna yerleştirdik, bazıları kırık, bazıları değil, ama hepsi yazılmamıştı. Sonunda bu odaya ulaştığında aynalar hakkında hiçbir şey düşünmemesini istedim.

"Benim küçük pofuduk para çantam nerede?" Dagon hâlâ o şakıyan sesini kullanıyordu ama artık daha yakından geliyordu. Ellerim sıkılaştı, biri bunca zamandır tuttuğum uzaktan kumandalı perde düğmesinde, diğeri kemik bıçağı. "Burada olduğunu biliyorum. Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse ..."

Gümüş'ün iniltisi korku dolu, ince ve yumuşak bir sestti. Dagon'un adımları hızlandı. "İşte buradasın," dedi, sesindeki tüm neşe kaybolmuştu. Ayak sesleri şimdi odanın hemen dışındaydı. Gümüş yine çaresiz bir sesle sızlandı.

"Gel buraya, seni küçük-" diye başladı Dagon.

Büyü odaya doldu ve beni gücüyle ıslattı. Dagon hızla ulumaya dönüşen bir hırıltı çıkardı. Ian bana ayna büyüsünün iki modu olduğunu söylemişti: sessiz ve sesli. Hangisini istediğim konusunda bir çekişme yoktu. Tuzağın kurulduğunu anlamak için büyü'nün tüm vücuda sıçramasına bile gerek yoktu. Dagon'un uluması saf bir öfke çığlığına dönüşürken olmazdı.

Bunu dinlemek terapiden daha iyi geldi. Dagon'un yaptığı her şeyin bedelini ödemesi için dört buçuk bin yıldan fazla bekledim. Bugün, nihayet faturasının vadesi geldi.

Uzaktan kumandanın düğmesine bastım, kurduğumuz karşı ağırlık sistemi perdeleri tekrar yukarı çekerek aynaları yeniden örttüğünde kumaşın sallanışını duydum. Saklandığım yerden çıktığımda Ian'ın çoktan tavandaki tüneğinden aşağı atladığını gördüm. Kemik bıçağını Dagon'un sol gözüne öyle bir kuvvetle sapladı ki, bıçağın ucu Dagon'un kafatasının arkasından çıktı.

Dagon'un yeni çığlığının tadını çıkarmak için durmadım. Kemik bıçağımı diğer gözüne sapladım ve tüm öfke, suçluluk ve kederimi bu darbeye kattım. Elim Dagon'un kafatasından geçip arkasındaki aynaya saplandı. Çifte darbe Dagon'un kaderini belirlerken ayna paramparça oldu. Göz çukurları

yakın teması nedeniyle kolumu yakan kararmış, dumanlı deliklere dönüştü. Ama umurumda değildi. Son, öfkeli çılgılığı, büyü onun ölümüyle sona ererken patlayan diğer aynalar tarafından bastırıldı.

Cam parçaları odayı yardı ve beni tepeden tırnağa kesti. Acıyı hissetmedim. Dagon'un bedeninin küçülmeye ve sönmeye başlamasını izlerken rahatlamıştım, tıpkı vampirlerin öldüklerinde vücutları gerçek yaşlarına geri döndü. Ian kolumu Dagon'un kafatasından çekip beni neşeli bir çemberin içinde salladığında, Dagon'un vücudu insan boyutunda bir kurutulmuş et parçasını andırıyordu.

"Sırtımı kır ve taşaklarımı yağla, başardık!"

Ian'ın bağıırışı benim kahkaha patlamamla aynı zamana denk geldi, sanki mutluluğum bedenimin kontrol edemeyeceği kadar büyüktü. Sonunda her şey bitmişti! Tüm o acılar, planlar, Dagon'un asla adaletle teslim edilmeyeceğini düşünerek umutsuzlukla savaşırken geçen binlerce yıllık bekleyiş... sona ermişti. Belki şimdi, sonunda, Dagon'un tüm kurbanları huzur içinde yatabilirdi.

Ian beni öptü mü yoksa ben mi onun başını kendime doğru çektim bilmiyorum. Her iki durumda da, ağızlarımız birleşik zaferimizin tüm sevinciyle birbirine bastırılmıştı. Dagon'un kurbanlarının intikamı alınmakla kalmamıştı; Ian da *özgürdü*, ruhu yeniden kendisine aitti. Hiç olmadığım kadar mutluydum.

Sonra bir ses, damarlarımdan binlerce buz sarkıtının aniden geçmesi gibi çarptı beni. "Bu çok tatlı, eğer bir kalbim olsaydı ağlardım."

Ian beni geri itti, benimle orada olmaması gereken, *olamayacak* o sesin sahibi arasına girdi.

"Merhaba," diye mırıldandı Dagon. "Beni özledin mi?"

Bölüm 38

Dagon cesedi görünce yüzünü buruşturdu. "Rani'ye bir tuzağa karşı dikkatli olmasını söyledim ama ikinizin de içinden çıkamayacağı bir tuzak kuracak kadar zeki olduğunuzu düşünmedi."

O kurumuş iblis kabuğu *Rani* miydi? "Sana benzemesi için onu büyüledin."

Dagon'un gülümsemesi tamamen dişliydi. "Büyü ilk seferinde Ian'ın üzerinde çok işe yaradığı için bu fikri arkadaşın Vlad'dan aldım. Birini iki kez kandırmak hakkında ne derler bilirsin, evlat." Ian'a parmağını sallamadan önce sarı saçlarını savurdu. "Yazıklar olsun *sana*."

Ian da gülümsedi. "İşte daha çok sevdiğim bir söz: Eğer ilk başta başaramazsan ..."

"Dene, tekrar dene," diye bitirdim. Ayna tuzağının işe yaramayabileceğini biliyorduk. Bu yüzden Ian ve benim hâlâ bir kemik bıçağımız daha vardı ve ayrıca sürprizlerle dolu bir lunaparkımız vardı.

Hiçbir uyarı olmadan, Dagon'un gücü patlayan bir bomba gibi ondan fişkırdı. Odadaki zamanı dondurdu, Ian'ı yakalamadan önce üzerimde yuvarlandı.

acımasızca kavradı. Aynı hızla ben de kendiminkini serbest bıraktım ve Dagon ona doğru bir adım bile atamadan Ian'ı felçten kurtardım.

"Hiç sanmıyorum." Boğazımdan çıkan hırıltıdan kendi sesimi zar zor tanıyabildim. Dagon sanki o da aniden bir yabancı görmüş gibi bana baktı. Sonra güldü.

"Şu haline bak, kızım! Artık büyüdüğün için güç dolusun." Sonra derin bir koku aldı ve tekrar güldü. "Kokuna bakılırsa sen de işle oyunu birbirine karıştırmışsın. Seni suçladığımdan değil. Ben de Ian'a karşı koyamadım."

Ian'a dehşet dolu bir bakış attım. "Sen yapmadın mı?"

Dagon bundan yararlanarak Ian'ın etrafından sıçrayıp karnıma bir yumruk indirdi. Çarpmanın etkisiyle eğlence evinin kalan tüm duvarları yıkıldı ve arkasındaki Tilt-A-Whirl'e düştüm. Kafatasımı çatlatacak kadar sert bir darbe aldım, sonra lunaparka dönüp bakarken kafamı sallayarak temizledim.

Ian ve Dagon çatısından fırladı. Havada boğuşuyorlardı, her biri diğerine cezalandırıcı darbeler indiriyordu. Dagon yine zamanı dondurmaya denerdi. Ian daha yavaşlamadan büyüsünü parçaladım. Sonra ikinci kemik bıçağımı kaptım, onlara doğru uçmak üzereydim ki yeni bir güç cızırtısı sırtıma bir eşek arısı sürüsü gibi çarptı. Kim olduğunu görmek için döndüm ve ... bu da neydi?

Dagon arkamdaydı! Başka bir Dagon'un hâlâ havada Ian'la dövüştüğünü teyit etmek için bir bakış attım. Öyleydi. İblis gerçekten de takviye kuvvetlerle gelmişti. Ekstra bir numara olarak, hepsine göz kamaştırıcı bir görünüm vermişti.

Onun gibi. Hangisinin gerçek Dagon olduğunu bilmiyordum. Fark etmezdi. Hepsini öldürecektik.

Dagon sırtıttı ve yolun geri kalanını bana doğru ışınlamak için ortadan kayboldu. Elimdeki kemik bıçağı sıkıca kavradım ve onu en son gördüğüm noktaya doğru uçtum. Saniyeler sonra, kaşlarını çatmış bir halde aynı yerde tekrar belirdi.

Sürpriz! İğrenç bir şekilde düşündüm. Ian ve benim günlerce tüm parkın üzerine ördüğümüz karmaşık ağ sayesinde iblisler parkın içine ışınlatabiliyordu ama parkın sınırları içinde tekrar ışınlanamıyorlardı.

Ona çarptım ve aynı anda bıçağımı gözüne sapladım. Güç ikimizi de kısa süre önce kafamı çarptığım Tilt-A-Whirl'e doğru savurdu. Ağır çelik iskeleti, iki yanından savrulurken yırtıldı, sivri metal etimi parçaladı. Çifte darbe o kadar şiddetliydi ki iblisin diğer gözünü hedeflediğimde ıskaladım.

Kafama yumruk attı. Görüşüm karardı ve kafatasımda korkunç çıtırtı sesleri patladı. Bir tane daha indirmeden önce kaçmayı başardım ve gözlerim tekrar görebilecek kadar iyileşene kadar kör uçtum. İyileştiklerinde her şey hâlâ bulanıktı. Altımda koşan iblisin gölgeli görüntüsünü görene kadar gözlerimi kırpıttım, elinde büyük bir şey vardı.

Atlıkarınca midillisi, bana doğru fırlatırken fark ettim. Çoğumu ıskalaması için yeterince uzağa kaçtım, ancak bacakları omzuma bir bakışla çarptı.

Darbe. Gözlerimi hızla kırıştırarak görüşümün daha hızlı iyileşmesini sağlamaya çalıştım.

"Bir şey mi kaybettin kızım?" diye Sümerce alay etti iblis, bu sefer elinde küçük bir nesne tutuyordu. Birkaç kez daha göz kırptığımda bunun iblis kemiği bıçağım olduğunu gördüm. Ama bana araba çarpmış gibi hissettiren şey bu değildi.

Sesi ve kokusu Dagon'unkiyle aynıydı. Dagon'un kullandığı büyü tamdı. Ama bu iblisin 'kız' kelimesini söyleme şekli, eski dilin gerektirdiğinden bir hece daha fazlaydı. Eskiden bu şekilde telaffuz eden bir iblisi hatırladım.

"Fenkir," dedim, nefret metalin kestiğinden daha derin kesiyordu.

Dagon'un yüzü bana sırtıyordu ama kararmamış ve tütmeyen tek gözü vardı. Hangi renk ve şekilde olursa olsun, o gözden bana bakan kişiyi tanıyordum.

"Girrrrrllll," dedi Fenkir, kasten uzatarak.

Diğerleri beni tutsak olduklarında çağırmışlardı. "Bu sefer seni öldürdüğümde ölü kalacaksın." Ve iblis kemiğinden bıçağını bana doğru salladı.

Daha önce iblis kemiği tarafından gözlerimden öldürülmemiştim, yani bu mümkündü. Belki de babamın aslında farklı bir iblis türü olduğunu biliyorlardı.

Sormayacaktım. Kalıcı ölüm korkusunun beni durdurmasına da izin vermeyecektim. Sadece Ian'a bir anlık bir bakış atmak için durakladım. O ve Dagon hâlâ önlerine çıkan her şeyi yerle bir eden darbeler savuruyordu ama Ian'ın şu anda yardımına ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Ve Fenkir'e son gördüğü travma geçirmiş, kırık dökük kızıdan bu yana ne kadar yol kat ettiğimi göstermeyi *gerçekten çok* istiyordum.

Kollarımı uzattım. Çağırdığım güç etrafımdaki havaya yayılırken rüzgâr saçlarımı savurmaya başladı. Fenkir başını eğdi ve tek gözünü kısarak beni izledi.

"Aşağı gelip dövüşemeyecek kadar korkak mısın?" "Merak etme. Geliyorum."

Güç, sonunda serbest bıraktığım anılar tarafından beslendi çünkü onlar ona yakıt veriyordu. İçimdeki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi derimi yakacak kadar büyüdüğünde, bu gücü doğrudan Fenkir'e yönelttim ve serbest bıraktım.

Çılgılık attı. Acımasız bir parçam bunu duymaktan zevk aldı. *Geleceğimi söylemiştim. İşte geldim.*

Sonra koşmaya başladı. Gücüm yoğunlaştırılmış ışınlarla ona lazer tutmaya devam etti. Bacakları halsizleşti. Ayağı takıldığında ona doğru uçtum. O da

Düştüğünde yuvarlandı, kemik bıçağı önünde tutarken yüz hatlarında daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi.

Panik.

Fenkir'in yerinde olsaydım, kurbanımın yüzündeki ifadenin tadını çıkarmak için duraklardım. Sonra da temiz bir cinayet işlemek yerine o kişiye işkence etmek için acele etmezdim. Ayrıca gülerdim ve eğer bana yeterince acınası bir şekilde yalvarırsa duracağıma söz verirdim. Ama tabii ki yapmazdım ve işkenceye devam ederken yine gülerdim. Bu Fenkir'di.

Ben değildim. Toplayabildiğim tüm güçle üzerine düştüm. Bacaklarımı kırdı ama göğüs kafesini ve omurgasını paramparça etti. Anlık felç, kemik bıçağı elinden almamı kolaylaştırdı. Sonra biri hâlâ kararmış ve dumanı tütüyor olsa da bıçağı iki gözüne de sapladım. Vücudunun sönmeye başlamasına fırsat kalmadan ondan kurtuldum.

Fenkir insanları öldürmeden önce acı çektirmeyi severdi. Ben sadece adaletin yerini bulmasını istedim. Onun için, sonunda oldu.

Kemik bıçağı Fenkir'in gözünden çıkardım ve eğlence evine doğru geri uçtum. Ian ve diğer Dagon artık orada değildi. Yerlerini değiştirmişlerdi. Paslanmış paraşütçü aracının yanındaki savaş. Sahte metal paraşütlerden ikisi, Dagon Ian'ı içlerine fırlattığında tüneklerinden koptu. Daha hızlı uçtum ve Ian'ın kolunu yakaladım, tekrar saldırmak için geri uçamadan onu döndürdüm.

"Burada olmaz!" Kısık bir sesle ısrar ettim.

Bakışlarındaki kan tutkusu başını sallamasına yetecek kadar azalmıştı ama Ian'ın her yerinde gerçek kan vardı. Umarım bir kısmı Dagon'undur. İblisin üzerindeki kıpkırmızı çizgilere bakılırsa öyle olabilirdi. Ama bu gerçekten Dagon muydu? Yoksa başka bir büyülü iblis mi?

Öğrenmek zorundaydım. "Fenkir Rani'nin yanına gitti," diye seslendim. "Umarım onu çok özlemiyorsundur."

Öfke Dagon'un yüz hatlarını aydınlattı. Sonra sakinleşti ve güldü. "Çok yazık. Senden bir parça daha almak için sabırsızlanıyordu. Rani ve Fenkir'in sırayla yapmayı ne kadar sevdiklerini hatırlıyor musun? Senin tüm sızlanmalarına nasıl *katlanıp* bundan zevk aldıklarını hiç anlamamıştım ama zevk alıyorlardı."

Evet, bu gerçek Dagon'du ve sırtışı o anıları çok canlı hale getirdi. Ben istismar edilirken de aynı ifadeyi sayısız kez takınmıştı. Bu anılar beni Fenkir'le birlikte körüklemişti ama şimdi beni kesiyorlardı. Bunun olmasına izin veremezdim. Umutsuzluğu kaybetmeli ve sadece öfkeyi korumalıydım.

"Ne hatırlıyorum biliyor musun, Dagon?" Ian'ın sesi sert ve parlaktı. "Geceyi seninle geçirmeyi kabul etmeden önce haftalarca peşimden nasıl koştuğunu. Umduğun gibi olmadı, değil mi? Bittiğinde sende hâlâ mavi taşaklar vardı, bende de yumurta büyüklüğünde mavi elmasın. Harika görünüyor

Bu arada, en sevdiğim evin örtüsü."

Dagon'un yüz ifadesi öfkeyle karıştı. "Siktir git." Ian vahşi bir sırıtişla parladı. "Oh, denedin. Ve başarısız oldun."

Dagon kalan paraşütçü kapsüllerinden birini koparıp Ian'a fırlattı. Ian bir ötme sesiyle eğildi. "Bunun için hâlâ kızgın mısın? Olmalısın, ben muhteşemim. Ona sor."

"Dagon *bu* yüzden mi yıllardır seni avlıyor?" İblisin hissedilir aşağılanmasına yüksek sesle gülmeme izin verdim. Dagon beni geçmişle yaralamaya çalışmıştı ama ben bununla uğraşırken, Ian Dagon'un stratejisinin geri tepmesini sağlamıştı. "Vay canına, siki tuttun, tamam mı?" diye acımasızca devam ettim. "Ama istediğin gibi değil ve seni temin ederim ki çok şey kaçırdın."

Dagon peşimizden gelirken Ian sırtarak ahşap hız trenine doğru uçmaya devam etti. "Elmas milyonlar değerinde," diye seslendi Ian bana. "Yine de onu çalacak kadar yaklaşmak için ona sarılıp öpmeye değmezdi."

Neredeyse hız trenine varmıştık. Dagon hâlâ öfkeliydi ama tek başına bizi takip etmekten vazgeçmişti. Onu takip etmeye devam edecek kadar kızdırmam gerekiyordu.

"Buradan ayrıldığımızda o elması satıp parasını hayır kurumlarına bağışlayacağız," dedim Ian'a. "Hatta bağışı Dagon'un adına yapacağız ki herkes bunun için ona teşekkür edebilsin."

Ian güldü. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ benim olana seninmiş gibi davranıyorsun."

Dagon'un söylediklerimin her kelimesini anladığından emin olmak için sesimi yükselttim. "Yeni evlilik durumunu kucakla, tatlım!"

İşte bu oldu. Dagon bize doğru hızla yaklaştı, sanki öfke omurgasını dimdik tutuyormuş gibi vücudu dimdikti. Hız treninin etrafında uçtum, Ian hemen arkamdaydı. Dagon *neredeyse* patlama alanındaaydı. Biraz daha yaklaşıncı . . .

Sanki tuz bombalarının patlama yarıçapının tam olarak nerede olduğunu hissetmiş gibi durdu. Sonra kollarını, Fenkir'in sendelemesini sağlamak için enerjiyi yönlendirdiğim gibi uzattı. Eğer çok güçlü olmasaydı bu taktiği Dagon üzerinde de kullanırdım. Ayrıca, zamanı tekrar dondurmayı denemesi ihtimaline karşı gücümü korumam gerekiyordu.

Ama yaptığı şey bu değildi. Dakikalar sonra, bir şok dalgası beni vurdu, ancak bu bir zaman duraklatma girişiminden kaynaklanmıyordu. Üç düzine iblisin anında bölgemize ışınlanmasından kaynaklanıyordu. Ben dehşet içinde onlara bakarken Ian bir küfür savurdu.

Dagon'un gülümsediğini görmek için tam zamanında ona döndüm. "Beni öldürmenin kolay olacağını düşünmedin, değil mi?"

Bölüm 39

"Kahretsin." Ian bu tek kelimeyi hissettiğim tüm şiddetle söyledi. Sonra beni sürüye doğru hafifçe itti. "Onları ve Dagon'u birkaç dakikalığına tek başına uzak tutmalısın. Benim yapmam gereken bir şey var."

"Bu *bundan* daha mı önemli?" Tükürdüm.

Gülümsemesi dişlerini gösteriyordu. "Bana daha önce de söylediğin gibi, bir kez olsun tartışmadan bana güvenmelisin."

Bununla birlikte, beni, Dagon'u ve yeni gelen iblisleri onun ardından bakakalmış halde bırakarak uçup gitti.

Dagon o kadar sert gülmeye başladı ki, sanki bir kasını çekmiş gibiydi. "Kendi postunu kurtarmak için seni terk etti! Ah, kızım, ifaden o kadar hoşuma gidiyor ki, sanırım Ian'ın bir adım önde başlamasına izin vereceğim." Sonra iblislere ıslık çaldı. "Onu bana canlı getirin!" "Son Kızıl Ejder kaynağımı çaldın, bu yüzden yeni kaynağım olarak senin kanını kullanacağım ve bu senin için yaptığım pek çok plandan sadece biri."

"O zaman Ian gibi ben de seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım," diye tersledim ve sürüye doğru döndüm. Eeesh. Gücüm ne olursa olsun, bire karşı neredeyse iki skor korkunç bir orandı.

Çenemi tuttum ve kemik bıçağı kargo pantolonumun çok sayıdaki ceplerinden birine soktum. Kemerime kılıf yapma riskini göze alamazdım çünkü kemer yırtılabilirdi ve bıçağın tekrar ellerimden çekilmesi riskini göze alamazdım. Dagon'u öldürmek için hâlâ ona ihtiyacım varken olmazdı. Ayrıca, onlara beni öldürmemeleri söylenmişti ve bana sıradan askerler gibi geliyorlardı, üst düzey iblisler gibi değil.

Oyun alanını eşitlemenin tek iblis kemiği bıçağımı riske atmaktan başka yolları da vardı.

Onlara doğru uçtum, ulaşamayacakları bir yerde durdum ama sadece birazcık. Ian zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ona elimden geldiğince zaman tanıyacaktım. Dagon'un alayına sadık kalarak, henüz Ian'ın peşine düşmemişti. Hayır, Ian'ı izlemek için yerleşmiş gibi görünüyordu.

benimle ve onun şeytanlarıyla.

"Hadi, beni yakalamak için buraya ışınlanmayı deneyin," diye alay ettim onlarla, sonra da başarısız sonuçlara güldüm. Yine de denemeleri sadece birkaç dakika sürdü. Dikkatlerini daha uzun süre tutmak için daha dramatik bir şeye ihtiyacım vardı.

"Sanırım hiçbiriniz uçamıyorsunuz, ama aranızda bana ulaşabilecek kadar yükseğe zıplayabilen var mı?"

Bu birkaç denemeye daha sonuçlandı, bazıları beni ani hava sıçramalarıyla daha yükseğe uçmaya zorladı. Tüm bu süre boyunca, alay etmeye devam ettim.

Atılğan'a yaklaşırken "Neredeyse!" ve "Çok yaklaştın!" gibi yorumlar. Dik durumdayken dönme dolap şeklindeki bir araçtı, ancak şimdi devasa, çok çivili metal bir tekerlek gibi yere terk edilmişti.

"Sıkılmaya başlıyorum, bu yüzden senin işini kolaylaştıracam," dedim ve pas kaplı aracın tam ortasına indim.

İblisler kalan gondolların ve gondolları tabana sabitleyen sayısız metal kolun üzerinden atladılar. Büyümü gönderdim, onları uyaracak bir patlamayla değil, daha yarısı bile bitmeden en hızlı iki iblisin üzerime atlamasına izin verecek kadar yavaş bir şekilde yolculuğu kaplayan damlalar halinde.

En kötü darbelerine karşı kendimi savundum ama daha fazla iblis katıldığında karşılık vermedim. Tüm enerjim daha fazla büyüü korkutucu olmayan damlalar halinde akıtmaya odaklanmıştı. Acı her yerde patladı. Darbeler aralarında iyileşmek için çok hızlıydı. Çok geçmeden, kafam birbirine sürtünen bir torba taş gibi ses çıkarıyordu, kandan kör olmuştum ve

ezilmiş organlarımı kusacağım.

Ama benim çaresizliğimi yansıtmam iblisleri harekete geçirdi. Çıkan seslere bakılırsa, muhtemelen hepsi şu anda yayılan yolculuktaydı. Beni yenme sırasını elde etmek için diğerlerinin arasından geçmeye çalışırken bağırdıklarını duyabiliyordum. Büyümün devasa tekerleğin sonuna ulaştığını hissettiğimde dizlerimin üzerine çöktüm ve büyüünün pimini çektim. Büyülerimin çoğu iblisler üzerinde işe yaramıyordu ama cansız nesneler üzerinde işe yarıyordu.

Binlerce kiloluk metal anında yüksek hızlı şarapnele dönüşürken

tekerlek parçalandı. İblisler tarafından o kadar örtülmüştüm ki, tek bir parça bile bana saplanmadı. Çığlık korosundan şarapnelin diğer herkese isabet ettiği anlaşıyordu.

Etrafımdaki iblisler kendilerini korumak için gecikmiş bir girişimle geri çekildiklerinde, o kadar hızlı ateş ettim ki, sadece birkaç şarapnel parçası bana isabet etti. Sonra kemik bıçağımı çıkardım, şarapnel artık kasırga gibi hızla dönmeyene kadar birkaç saniye bekledim ve uçabildiğim her göze saplamak için geri döndüm.

Arkamdan bir şey bana çarptığında dizlerime kadar iblis cesetlerinin içindeydım. İkimizi de dümdüz etmeye yetecek bir güçle önümdeki iblisin üzerine savruldum. Yere baktığımda karnımdan çıkan büyükçe bir direğin yırtık metal kenarını gördüm. Direkt beni delip geçmiş ve üzerine düştüğüm kahverengi saçlı iblisin içine girmişti.

Vücudum sıkışmıştı ama kollarım hâlâ serbestti. Biri kemik bıçağımı çekmeden önce iblisin gözlerini oydu. Direkt, ben hâlâ şişlenmiş bir balık gibi diğer ucundayken kaldırıldığında daha fazla acı patladı. Kendimi tüm gücümle ileri doğru iterken dişlerimi bir dişimi ısırarak kadar sıktım. Direkt sanki jiletli telden yapılmış gibiydi ama diğer ucundan düşene kadar durmadım. Sonra döndüm ve bana bunu yapan iblise dişlerimi tükürdüm.

Dagon diş baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Daha önce hiç soracak kadar önemsememiştin ama bunlar tekrar büyüyor mu?"

"Kısa sürede seni ısırarak iki tane bulacağım," diye söz verdim.

Beni sapladığı sopayı aldı ve tekrar fırlattı. Bana nişan almak yerine yanındaki iblisi şişledi. Benimki de dahil olmak üzere herkesin gözleri büyüdü.

"Onu bana getirin dediğimde bu bir öneri değildi," dedi iblislere son derece neşeli bir sesle. "Eğer onu bana kendim getirecekseniz, neden herhangi birinizin hayatta kalmasına ihtiyacım olsun ki?"

Uçmak için kıpırdayamadan arkamdan yakalandım. Sonra iblisler sanki hayatları buna bağıymış gibi beni parçaladılar, ki artık bunu biliyorlardı. yaptılar. Kısa süre sonra, bilincimi korumak ve uzuvlarımdan kopmasını engellemek için tüm gücümü harcadım. Acı beni sırsıklam etti, bir büyü yapmak için yeterince konsantre olma yeteneğimi çok aştı. Bir süre sonra hâlâ ayakta olup olmadığım bile emin değildim. *Ian'ın yapacak neyi kaldıysa, diye düşünürken buldum kendimi şaşkınlıkla, geri döndüğünde gözümü kamaştırsa iyi olur!*

Sonra güç, serseri bir dalganın aniliğiyle beni vurdu. İblisler buna neyin sebep olduğunu görmek için etraflarına bakınırken dayak durdu. Ben de denedim ama gözlerimde göremeyeceğim kadar çok kan vardı. "Ne oldu?" Dagon'un dediğini duydum. Sesi şaşırmış gibiydi. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey mi?

Gözlerimi kaydırdım ve Dagon'un sesine doğru döndüm. Birkaç sert Göz kırptıktan sonra Ian'ın bize doğru uçuşunu gördüm. Yaklaşık otuz metre uzağımızdaydı, etrafı havada onu çevreleyen küçük, soluk nesnelerle çevriliydi. İlk başta bunun küçük beyaz kuşlardan oluşan bir sürü olduğunu düşündüm. Gözlerimi tekrar kırptığımda, onların kemik olduğunu fark ettim. İnsan görünümlü kemikler. Ian'ın etrafında gittikçe daha hızlı daireler çizerek hareket ediyorlardı. Ian'ın dudakları da hareket ediyordu ama onu duyamayacağım kadar uzaktaydı. Bir büyü yapıyor olmalıydı. Neden? Ian, Dagon'un çoğu büyüünün üzerinde işe yaramayacağı kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Kemikler aniden patlayarak Ian'ın etrafında soluk bir bulut oluşturdu. Onlar patlar patlamaz, Ian gümüş bıçaklarından birini göğsüne sapladı. ve bıçağı büktü. Eğer iblis damgaları olmasaydı, bu onu öldürebilirdi. Kan aktı ve içimi bir şok kapladı. Kemiklerin toza dönüşmesini ve kalpten kan akmasını gerektiren *tek bir* büyü türü biliyordum. Mezar büyüü.

"Ian, yapma!" Bağırdım.

Kanı, etrafını saran bulut kırmızı olana kadar toz haline getirilmiş kemikleri kaplarken beni görmezden geldi. Dagon'un mırıldandığı lanetten Ian'ın ne tür bir büyü yapmaya çalıştığını da anlamıştı. Ian mezarın ötesinden en karanlık enerjileri çağırmaya başladığında havada daha fazla güç patladı.

Tanrılar, bir Wraith yaratmaya çalışıyor olmalı. Eğer yaptıysa, Dagon bile ona karşı duramazdı. Ama mezar büyüünün başarılı olmaktansa onu yapanı öldürme ihtimali çok daha yüksekti. Bu yüzden ben bile hiç denemedim. Ian'ın damgaları büyüünün onu öldürmesini engelleyebilirdi ama Ian'ın canını o kadar yakabilirdi ki, bırakın Dagon'u, zayıf bir iblisle bile savaşılamazdı. Dagon'un bu zayıflıktan yararlanmadığından emin olmalıydım.

Ama bunu yapmak için bu lanet iblisleri geçmem gerekiyordu! Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek, hâlâ Ian'a bakarken en yakınındakinin kolunu kopardım. Sonra arkasını döndüğünde parmaklarımı önce gözlerine sapladım. İkisi de kendi seğiren uzantılarından delinirken çılgılık attı. Üzerime düştü, ölürken gözlerinden hâlâ dumanlar çıkıyordu. Şeytan kemiği şeytan kemiği, deri hala ona bağlı olsa da olmasa da.

Onu önümde kalkan olarak tutarken, silah olarak kullanmak üzere kemiklerinden daha fazlasını kopardım. Palamın hâlâ yanımda olmasını isterdim ama bir noktada iblislerden biri onu benden koparıp almıştı. Artık onları öldürebilecek bir silahım olduğu için beni ön taraftan kuşatmıyorlardı. Ama hala sırtıma yapışmış iki iblis vardı, bu yüzden henüz uçup gidemiyordum.

Kendimi geriye doğru attım, kaba kuvvetle onları üzerimden atmaya çalıştım. Üzerlerine düştüğümde, arkamda ne varsa körlemesine bıçakladım. Sonunda şans eseri birini öldürdüm. Bana yapışan sadece bir tane daha varken, havalanmayı başardım ama sonra başka bir iblis bacağını kaptı ve beni yere sabitledi. Göz ucuyla Dagon'un Ian'a doğru uçtuğunu, manyaklık sınırında bir çılgınlıkla onu yumrukladığını, tekmelediğini ve bıçakladığını gördüm.

Ian dövüşürken sadece gözlerini korudu ve bu sırada dudakları hiç kıpırdamadı.

Dagon'dan tanıdık bir güç fışkırdı. Aynı hızla, zamanı dondurmak için yaptığı üçüncü girişimi de engelledim. Sonra acımasız bir darbe dikkatimi sırtımdaki iblisin üzerine çevirdi. Kendimi havaya bıraktım, tüm momentumumu kullanarak ona inişimizin tüm gücünü verdim. Etrafımızdan kan fışkırdı ama dişleri ve pençeleri beni parçalayarak bana tutundu. Bir yandan kullanabileceğim başka bir şey ararken bir yandan da ulaşabildiğim her yeri bıçakladım. Birkaç dakika içinde, daha iblisler üstüme yığılacaktı. Başka bir ayrıntılı büyüyle gücümü daha fazla tüketmeye cesaret edemedim. Dagon'un Ian'a karşı yaptığı büyüleri iptal etmeye devam etmeliydim.

Bana doğru koşan bir iblis aramızdaki metal parçaları yığınının üzerinden atladı. Evet, işte bu! Hızlı bir büyü göndererek metali onun gözlerine ve arkamdaki iblisin gözlerine fırlattım. Parçalar koşan iblisi kör etti ve yaklaştığında ona çelme taktım. Üstüme düştü. Derme çatma kemik bıçağını gözlerine sapladım, sonra da onu bana doğru koşan bir sonraki iblisin üzerine fırlattım.

Vücudu onu yere serdi. O bir saniyeyi ters dönüp altımdaki iblisin gözlerini oymak için kullandım ve sonra ayağa fırladım. Dagon'un kahkahası kafamı tekrar kaldırmamı sağladığında iki iblisi daha parçalamıştım.

Ian'ın etrafındaki kırmızı bulut, artık tanımlanabilecek kadar net olan iki figüre dönüşmüştü. *Fenkir ve Rani*, inanamayarak fark ettim. Ian bu büyü için *onların* kemiklerini mi kullanmıştı?

"Seni aptal!" Dagon kıkırdadı. "Wraithlerin ne zaman yapıldığını bilmiyor musun? Öldürülen bir insanın öfkesi kemiklerinden çekilip alınır ve şekil verilir mi? Ama Fenkir ve Rani'yi ben öldürmedim. *Ona* saldıracak yaratıklar yetiştiriyorsun!"

Dagon haklıydı. Wraithler katillerinin peşinden giderdi, başka kimsenin değil. Ian neden Fenkir ve Rani'nin kemiklerinden Wraithler yetiştirdi ki? Onlar giderdi.

Eğer Dagon önce Ian'ı öldürmezse, büyü biter bitmez doğruca bana gelecekti!

Bir kez olsun tartışmadan bana güvenin.

Ian'ın sözleri dehşete düşmüş halimde istemediğim bir hatırlatmaydı. Ama Ian'ın, bildiği her şey onu güvenmemeye teşvik ederken bana güvenmiş olduğu gerçeğini görmezden gelemedim. Bildiğim her şey o büyüü bitirmeden önce hayatımı kurtarmak için kaçmam gerektiğini haykırsa bile, ben de ona aynısını borçluydum.

Ama eğer bu beni öldürürse, ölümden döndükten sonra Ian'a söyleyeceğim ilk sözün *bunun kötü bir fikir olduğunu bildiğimden* emin olurdum!

Bölüm 40

Her ne olduysa, Ian'ın iş göremez hale gelmesini göze alamazdım. O büyüyle işim bitti. En yakınımdaki iblis bedeninden bir parça göğüs zırhı ve kaburga kemiği çektim. Sonra kaburga kemikleri parmaklarımın arasından çıkacak şekilde elimi etrafına sardım. Bununla ve diğer elimdeki uzun, ince radius kemiğiyle, yakınımdaki her iblisi kesmeye başladım.

Dagon'un beni öldürmeme emrini hiçe sayarak aynı acımasızlıkla karşılık verdiler. Hatta benimle aynı yöntemi kullandılar ve silah olarak ölü yoldaşlarının kemiklerini parçaladılar. Sayısız kez kesildim, bıçaklandım ve dilimlendim, sonra iyileştim ama yine aynı şeyler oldu. Adrenalin, kararlılık ve öfke acının çoğunu uyuşturdu. Geri kalanı ise beni sendeletti.

onları uçup gidebileceğim kadar geriye ittim. Her şeyden önce gözlerimi korudum. Diğer her şeyi iyileştirebilir ya da geri dönebilirdim. Yine de *bundan geri dönemeyeceğim* teorisini test etmek istemedim.

Etrafımdaki iblisler aniden öyle sert bir şekilde kenara savruldu ki, birçoğu kış üstü yere düştü. Nedenini gördüğümde kısa süreli sevincim kayboldu. İki filmi

formlar bana doğru ilerledi. Buzlu güç onlardan öyle bir fişkırdı ki muazzam bir güçle, yollarındaki her şeyi temizledi. *Oh, kahretsin!* tek düşüncem buydu. Sonra Fenkir ve Rani'nin kemiklerinden yapılmış wraithler beni parçaladı.

Zaman buharlaştı. Farklı hisler de öyle. Artık iki kol, iki bacak, bir gövde ve bir kafa gibi ayrı vücut parçalarım yoktu. Bunun yerine, ben Açıkta kalan tek bir sinir durmaksızın parçalanıyor, buz gibi ateşle kavruluyor ve tekrar parçalanıyordu.

Sonra o inanılmaz acı yok oldu. Hiçbir iz bırakmayan yaralarım iyileşirken nefes nefese kendime geldim. Neredeyse belirsiz bir şekilde

Siyah saçlı iblis birkaç metre ötede toplanmış beni izleyen grubun arasından çıktı. Sonra tiz bir çığlık herkesin dikkatini yukarı çekti.

Ian ahşap hız treninin tepesine yakın bir yerde süzülüyordu. Kollarını başının üzerine kaldırmış, ağzından ve gözlerinden kan akıyordu. Ama çığlık atan o değildi. Dagon'du, çünkü iki Wraith şimdi onu parçalıyordu.

Kutsal ve kutsal olmayan tanrılar, Ian bunu gerçekten yapmıştı! Wraithlerin kendilerini öldüren kişiden başka birine yönlendirilebileceğini bilmiyordum. Şimdi bunu kendi gözlerimle görüyordum. İblisler de bundan etkilenmiş gibiydi. Wraithlerin bedenlerini Dagon'a sonsuz döngüler halinde saptamalarını izlediler ve iblis o kadar sert sarsıldı ki kolları ve bacakları kırıldı.

Demek bana yaptıkları buydu, diye düşündüm uyuşmuş bir halde, Dagon'un korkunç acısına neredeyse acıyarak. Neredeyse.

Sonra Ian'ın elleri hareket etti, hareketler takip edilemeyecek kadar hızlıydı. Wraithler Dagon'u hız trenine doğru taşımaya başladılar. Sanki bu transı bozmuş gibi, siyah saçlı iblis bana doğru yoluna devam etti, ama yukarı bakmaya devam etti.

Belli ki beni öldürmeye çalışmaktansa Dagon'a neler olduğuna bakmayı tercih ediyordu ama yine de üzerime gelmeye devam etti.

Uçarak uzaklaşmaya çalıştım, başaramayınca küfrettim. Wraithlerin saldırısı benden çok fazla şey almış olmalı. Etrafta daha fazla iblis kemiği aramak için tüm çabamı harcadım. Wraithler beni parçaladığında benimkini kaybetmiş olmalıyım. Eğer biraz bulamazsam, başım belaya girecekti. Yakında daha fazla iblis beni öldürmeye çalışacaktı, wraithleri ve Dagon'u izlemeyi bıraktıklarında.

Yarı ezilmiş gibi görünen incik kemiklerinden bir avuç aldım ve katlandıklarında, öldürücü olamayacak kadar kırıldıklarında onları fırlatıp attım. Sonra, inanılmaz bir şekilde, birkaç metre ötede şeytan kemiği bıçağımı gördüm, çelikle güçlendirilmiş sırtının parıltısı ay ışığında bana adeta göz kırpıyordu. İblislerden biri benimle dövüşürken onu cebimden çıkarmış olmalıydı.

Bıçağı almak yerine yere bırakmıştı.

Peşimden gelen siyah saçlı iblis de bıçağı görünce ona doğru hamle yaptım. İkimiz de bıçağı kapmak için çabaladık. Çırpınışlarımız onu uzaklaştırırken bıçak elimizden kaydı.

"Şimdi!" Ian'ın bağıırışı başımı kaldırmama neden oldu. "Patlat, patlat!"

Kargo pantolonumun cebindeki hantal nesneyi almak için iblisi üzerimden ittim. Başka bir iblis sırtıma atladı ve üzerime asit sıçramış gibi yakan bir şeyle üzerime saldırdı. Kendimi savunmadım, cebimdeki fününin her parçasına basmaya odaklandım. Çeşitli dövüşlerden dolayı kırılmış gibiydi. Hâlâ çalışıp çalışmadığından emin değildim ama denemek zorundaydım. Çılgınca geçen birkaç saniyenin ardından metalde bir eğim hissettim ve sertçe içeri doğru ittim.

Tuz bombalarımız patladığında patlamalar hız trenini sarstı. İşte O kadar çoktular ki havayı beyaza boyadılar. Ayrıca mesafelerini ve hızlarını arttırmak için onları heceledik. Dagon'un tuz patladığında attığı yeni çığlık tatlı bir müzik gibiydi. Roller coaster'ın tabanına yakın daha fazla tuz bombası, etrafımdaki iblisleri vuracak kadar uzağa fırladı. Çığlıkları kısa sürede Dagon'unkini bastırdı. Onların kıvranışlarından yararlanarak kendimi serbest bıraktım ve kemik bıçağımı kaptım. Hâlâ uçamıyordum ama hız treninin ahşap iskeleti devrilirken, patlamanın etkisiyle taban parçalanırken birkaç sıçrama yapmayı başardım.

"Kemik bıçağı!" Ian bağırdı. "Şimdi!"

Bir tane vardı ama ona nasıl ulaştıracaktım? Hâlâ uçamıyordum! Ama her tarafı tuzla haşlanmış olsa da, wraithler tarafından vurulsa da, Dagon mücadele etmeye başlamıştı. Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sandığımdan çok ama çok daha güçlü olmalıydı. Ian'ın Dagon'a karşı her şeyini kullandığı açıktı.

Mezar büyüğü akla gelmeyi yapmaya yetti ve hayaletleri benden alıp Dagon'un üzerine itti. Artık kendini gökyüzünde daha fazla tutamayacakmış gibi görünüyordu.

"Bekle!" Ben de bağırdım. "Geliyorum!"

Bulabildiğim tek su kaynağından ekstra enerji çektim: parkın altına gömülmüş bir kanalizasyon tankı. İçinde pek bir şey yoktu ama her şeyi aldım. Sonra yükselip yükselmeyeceğimi ya da yere çakılıp çakılmayacağımı bilmeden kendimi havaya fırlattım.

Ayağa kalktım. Ian onu gördüğünde bir kükreme çıkardı. Sonra Dagon'a doğru uçmayı başardı ve o kadar yaklaştı ki, wraithlerin katliamı onu da parçaladı. Tam onlara ulaştığımda, Dagon'u ters çevirdi, böylece iblis bana bakıyordu.

Dagon'un çığlıkları beyaz bir gürültü gibiydi. Tek odaklandığım şey gözleriydi. Birine tüm gücümle vurduğum, momentumum kemik bıçağı kafatasının derinliklerine itti. Çığlığı kulak zarımı patlattı ve anında sağır olmama neden oldu. Yırttım

Bıçağı çıkardım ve yeni çığlığını duymadan Dagon'un diğer gözüne sapladım. Ondaki duman çıktı ve Ian'ın bağırisını duymak yerine

gördüm.

Sonra Ian'ın kolları çözüldü ve havadan yere düştü. Dagon da düştü, Ian'ın çok yakınında yere düşerken iki gözü de hâlâ dumanlıydı. Her iki adam da sertçe yere çarptı ama hareket etmedi. Sonra Dagon'dan ılık fışkırdı ve Wraithler yok oldu. Vücudu da kendi içine doğru büzülmeye başladı ve sonunda gerçekten öldüğünü kanıtladı.

Kutlama yapamadım. Ian için çok endişeliydim. Aşağı uçtum ve onun yanındaki zemini çatlatacak kadar sert bir iniş yaptım. Sonra Ian'ın sırtına dokundum. Hareket etmiyordu. Onu ters çevirdiğimde bulacağım şey beni korkuttu. Karnının üzerine düşmüştü, kolu yüzünün betona bastırılmamış kısmının üzerine düşmüştü. Soğuk hissediyordu, Tanrım, çok soğuk! Ya Dagon son ve acımasız bir alay olarak bir şey yaptıysa? Ya kendisi öldüğünde Ian'ın da ölmesini sağlayacak bir büyü yaptıysa?

"Ian." Elimi sırtında gezdirdim, hareket etmediğinde ya da konuşmadığında yutkundum. "Ian, uyan!"

Yuvarlandı ve kalbim binlerce voltla çarpılmış gibi yerinden fırladı. Sonra ayağa kalktı, ön kolu hâlâ alnına bastırıyordu. "Hatırlat da bir daha mezar büyüsu yapmaya kalkışmayayım," diye inledi. "Bu benim bile zevk alamayacağım kadar çok acıttı."

Serbest kalan elini kavradım ve göğsüme bastırdım. Ona sarılabilirdim ama bunun daha fazla acı çekmesine neden olmasından korkuyordum. "Sen gerçekten Tamam mı?"

Ne aptalca bir soru. Az önce olmadığını söylemişti. Ama sadece saçma soruma cevap vermek için bile olsa onun sesini tekrar duymaya ihtiyacım vardı. Yapmam gereken şey, tuz bombaları yüzünden etkisiz hale gelmeden önce geri kalan iblislerin işini bitirmektir. Burada oturup Ian'ın elini tutarken yüzüne bakamıyor olmam değil.

Ve bunu yapardım. Bir dakika içinde.

"Çoğunlukla." Bana hafif bir gülümseme verdi. "Onları Dagon'un peşinden göndermek için wraith büyüsunü çevirmek beni hâlâ altıya ve yediye düşürüyor ama iyileşeceğim. İyi ki işe yaradı."

"Evet, iyi bir şey," diye nefes aldım. "Yine de buna asla kalkışmamalıydın. O büyü seni birkaç farklı şekilde öldürebilirdi."

Gülümsemesi soldu. "Sayıca azdık, Dagon yemimizi yutmuyordu ve ikimizin de tahmin ettiğinden daha güçlüydü. Olası bir ölüm ile mutlak bir ölüm arasında seçim yapmamız gerekiyordu. Seçme şansım olsaydı, her zaman savaşarak ölmeyi tercih ederdim."

Dudaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Ben de öyle." Sonra, yapmak istediğim son şey olmasına rağmen, elini bıraktım. "Dövüşmekten bahsetmişken, tuz yaralarının üzerinde çığlık atan iblisler kendilerini öldürmeyecekler. Sen burada kal. Onların icabına baktıktan sonra döneceğim."

Bu sefer gülümsemesi her zamanki Ian'a daha çok benziyordu: yarı alaycı, yarı baştan çıkarıcı. "Bana biraz zaman ver, sana katılacağım. Kendini yormana izin veremem. Bir kutlamamız var-"

Gülümsemesi dondu ve aniden konuşmayı kesti, içlerinden birinin kalkıp tehditkâr bir şey yapmaya başlayıp başlamadığını görmek için iblislere dönüp baktım. Ama hayır, hepsi otuz metreden daha uzakta yerde kıvranmaya devam ediyordu.

Sonra Ian'a baktım ve çığlık attım. Sağ gözü simsiyahtı ve dumanı tütüyordu.

Bölüm 41

Ian'ın başı öne eğildi ve yana doğru yattı. İşte o zaman kafasının arkasından çıkan kemik bıçağın kabzasını gördüm. Dagon -nasıl? Nasıl? Ian'ın arkasında yükseliyordu. Buz mavisi rengine geri dönmüş olan gözleri, Ian'ın kafatasının arkasına bir bıçak daha saplarken bana bakıyordu.

"Yapma!" Çığlığım panikten koptu. "Lütfen, dur!"

Dagon yaptı, ama eli Ian'ın kafatasına yarı gömülü olan bıçağın üzerinde kaldı. Ian'ı ürpertiler sardı, içimi rahatlatma ve öfkeyle doldurdu. Şunlar Titremeler ikinci bıçağın henüz çok derine saplanmadığını gösteriyordu. Hâlâ bir şansı vardı.

Ian'ın omzunun arkasından beni tam olarak görebilmek için eğildiğinde Dagon'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Onu öldürmezsem bana ne vereceksin kızım?"

". . yok." Ian'ın sert homurtusu zar zor anlaşılıyordu ama kalan gözleri yeşil renkte parlıyordu ve yüz ifadesi bunu açıkça ifade ediyordu. *Yapma.* ". . . saçak . . ." Ian bakışlarını benimkilere dikerek zorla konuştu. "... by ... ovr' ... s'ell ... 'ing ... us I ... commaaaaaan ... ou . . ."

Söylemeye çalıştığı şeyi bir araya getirirken hıçkırıklarımı bastırdım. "Bizi bağlayan büyü'nün gücüyle gitmemi emredemezsin. Neredeyse iki hafta önce, bağlı olduğu bedeni öldürdüğümde büyü'nün etkisinden kurtuldum."

İnanılmaz bir şekilde Ian'ın ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. ". . 'eat'd," dedi, kırık kelimelerde onay açıkça görülüyordu.

Gözyaşlarım taşıtı ve Dagon'un sırtmasına neden olmalarını umursamadım. "Evet, hile yaptım. O zamanlar sana güvenmiyordum, bu yüzden içinden çıkamayacağım bir anlaşma yapmak istemedim."

Dagon kemik bıçağın kabzasına dokundu. Ian'ın gözlerinde ıstırap parladı. Yüzünü gizlemeye çalışmadan önce. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan," diye mırıldandı Dagon, "başka bir anlaşma yapacaksın, kızım. Ama bu sefer kurtulamayacaksın."

Elbette Dagon ruhumu, yeteneklerimi, boyun eğdirilmemi ya da üçünü birden istiyordu. Ian'ı kurtarmak için yeterli gücü çekerken onu oyalayabilir miydim? Yakınlarda göl, gölet ya da başka bir su kaynağı yoktu. Ama duyularımı zorlarsam, daha uzakta yararlanabileceğim bir tane bulabilirdim. Denemek zorundaydım.

"Gözlerinin bıçaklanmasından *nasıl* kurtuldun? Ölü taklidi yapıyor olamazsın. Ölümünle birlikte büyü bozulup bedeninin çürümeye başlayınca hayaletlerin de ortadan kayboldu. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Diğer insanlar biliyor mu?"

Kahkahası keyifliydi ve beni ürpertiyordu çünkü genellikle gelecek korkunç şeylerin habercisiydi. Duyularımı dışarıya doğru gönderirken onu görmezden gelmeye çalıştım, bir zamanlar bu park için kullanılan ama şimdi bana yardımcı olmayacak kurumuş bir kuyunun üzerinden atladım.

"Neredeyse hiç kimse bilmiyor." Dagon'un sesi bir çocuğunki kadar kaygısızdı. Hatta kendini daha rahat hissetmek için yer değiştirdi. Sonra Ian'ı kıpırdamaması için uyarmak istercesine bıçağın kabzasına tekrar vurdu. "Sanırım bu durum için sana teşekkür etmeliyim. fikir."

"Ben mi?" Eskiden bir akarsu olduğunu hissettiren şey şimdi kurumuş, en ufak bir damlaya dönüşmüştü. Lanet olası iklim değişikliği. Bundan çıkarabildiğim kadarını çıkardım ve aramaya devam ettim.

"Hepiniz ölüyor ve geri geliyorsunuz." Bir an için Dagon'un yüzünü nefret kapladı. Sonra parlak gülümsemesi geri geldi. "Böylesine inanılmaz bir güç, yarı ölümlü bir velet için harcanıyor. Yine de, senin gibi zavallı biri ölümü yenebiliyorsa, ben de yenebilirim. İblislerin zaten doğru güç kaynağına erişimi vardı. Biz sadece onu toplamak yerine aktarıyorduk."

Güç kaynağı mı? Tüm iblislerin doğuştan sahip olduğu sihri mi kastediyordu? Ama iblisler büyü aktarmazlar. Yeteneklerini onunla geliştirdiler. Ama başka bir şey aktardılar.

"Ruhlar mı?" diye sordum, bu ihtimal o kadar midemi bulandırdı ki su aramayı bir anlığına bıraktım.

Şimdi gülüşü gerçek gibiydi. "Çok iyi!"

Sonra kahkahası kesildi ve aldatıcı bir şekilde genç olan yüz hatları, yaşadığı çağların biriktirmesine izin verdiği tüm öfkeyle büküldü.

"Ve sen bana iki taneye mal oldun: biri dirilmem için hasat etmek, diğeri de vücudumu iyileştirmek için, böylece yarı çürümüş bir cesedin içinde sıkışıp kalmadım. Ruhları bulmak artık o kadar kolay değil kızım. İnsanlar onları pazarlık etmekten daha çok çekiniyor. Ayrıca *bazılarını* zincirin yukarısına göndermeliyim yoksa şüphe çekerim. Bu yüzden sen Sevgilinin öldüğünü görmek istemiyorsan, şimdi bana seninkini mi satacaksın?"

Dagon bıçağın kabzasına tekrar ve daha sert vurdu. Ian'ın yüz hatları elmacık kemikleri keskin bir şekilde ortaya çıkana ve çenesi çelikten oyulmuş gibi görüne kadar gerildi. Bakışları üzerime dikilmişti, içinde hayatı için yalvardığına dair hiçbir ipucu yoktu. Bunun yerine, meydan okuma alevlendi.

Sakin cüret etme! O bakış öyle diyordu. *Lanet olası Dagon ve onun pis anlaşmaları!*

O öfkeyi anlıyordum. Oh, nasıl da anlıyordum! Dagon'a istediği her şeyi, özellikle de bunu verme fikrinden de nefret ediyordum. Ama Ian'a bakarken kendimi Dagon'a bunu yapmayacağımı söyleyemez halde buldum.

Bu tür anlaşmalardan kurtulmanın yolları vardır, diye düşündüm. Dagon'un sürpriz diriltme numarası dışında Ian neredeyse anlaşmadan kurtulmuştu. Her şeye rağmen Babamın da ruhumu geri almama yardım edebileceğini biliyordum. Dahası, öldükten sonra ölü kalmadım. Dagon'un öldürülemeyen birinden ruh almaya çalışması çok daha zor olurdu. Bunu yaparsam hâlâ bir şansım olabilirdi. Hayır dersem, Ian'ın yoktu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım Ian'a. "Ben de istemiyorum. Ama yapamam. *Ölmene* izin veremem."

Dagon gülümsemeye başladı. O öfke ve gerginlik Ian'ın yüzünü terk etti. İfadesi, içinde bulunduğumuz korkunç koşullar düşünüldüğünde hiçbir anlam ifade etmeyen, hüznü bir şefkatle doldu.

". . ud've . . 'uv'd . . 'oo," dedi Ian, her heceyi çıkarmaya çalışarak. Sonra gözünü kapattı.

"Ne?" Yumuşakça sordum.

Ian kafasını geriye doğru çarptığında hâlâ söylediklerini tercüme etmeye çalışıyordum, bu şiddetli hareket Dagon'un bıçağını kalan gözüne sapladı.

Bölüm 42

Ian'ın patlayan gözünden dumanlar fışkırdı. Bir anda vücudu kendi içine çökmeye başladı, o ipeksi fildişi ten deriye dönüştü ve yüz hatları tanınmaz hale gelene kadar çatlayıp yarıldı. Dehşet beni hareketsiz bırakırken, zihnim sonsuz inkâr çılgınlıkları atıyordu. Sonra acı içimde kükredi, ta ki kemiklerimin yerini bıçak fırtınası almış gibi hissedene kadar.

"Bu planlarımı bozdu," dedi Dagon tiksintiyle. "Sen kabul ettikten sonra onu öldürecek, sonra da vazgeçerken sana gülecektim. Ah, neyse." Elleri Ian'ın başının etrafında kenetlendi. "En azından hâlâ başka bir işe yarıyor."

Ağzını Ian'ın başının arkasına kapattı ve derin bir nefes aldı. Dagon'un boğazında bir parıltı belirmeden önce bir an için parlak bir şey parladı. Ian'ın kafasını yere düşürdü, o parıltıyı yuttu, sonra da sanki az önce bir bira içmiş gibi geçirdi.

"Mmmm. Ruhunun tadı-eee."

İçimde bir şey kırıldı. Keder değil; acımın ve öfkemim altında bekleyen, sabırlı ve her ikisinden de çok daha ölümcül bir şey. Hayır, o değildi. Tenoch'un binlerce yıldır beni uyardığı şeyi tutan zincirlerden biri hariç hepsi kırıldı. yıllar geçip gitmişti.

Diğer doğanın tüm gücünü kontrol edemezsin, Veritas. Bu çok fazla. Güçlü. Gerekirse bir kısmını sifonla çek, ama geri kalanını her zaman zincirli tut. Söz ver bana.

Tenoch öldüğünde bu zincirlerden birkaçı kopmuştu. Sadece verdiğim söz beni son birkaçını kırmaktan alıkoymuştu. Şimdi, sadece bir tanesi Altında dalgalanan güç. Üzerine daha fazla zincir atabilirdim. Tenoch'a her zaman yapacağıma söz vermiştim. Ama Dagon dudaklarını şapırdatmaya devam etti,

Bana ve sayısız başkalarına gösterdiği aynı kötü niyetli neşeyle acımla alay ediyordu.

Ve aynı zamanda Ian'ın "...ud've ...'uv'd ...'oo" derken bana ne anlatmaya çalıştığını fark ettim.

İlk başta anlamamıştım ama şimdi zihnimde kristal gibi bir netlikle parlıyorlardı.

Seni sevebilirdim.

Ian bu sözleri söyleyebilmek için savaşıyordu. Dagon'un iblisin niyetlendiği son alayını reddettiğinde yine savaşıyordu. Ian, Dagon'un onu bağışlama teklifinin zalim bir numaradan başka bir şey olmadığını biliyor olmalıydı, bunu göremeyecek kadar çaresiz olmama rağmen.

Seçme şansım olsa, her zaman savaşarak ölmeyi tercih ederim, demişti birkaç dakika önce. Onunla tanıştığım andan son anına kadar bunu kanıtlamıştı.

Şimdi gitmişti. Benden çok ama çok şey çalan aynı iblis tarafından öldürülmüştü. Hâlâ dudaklarını şapırdatmaya çalışan bir iblis.

Acımın son damlalarını onun zevki için çekerdim. *Seni sevebilirdim.* . .

"Ben de seni sevebilirdim," dedim yüksek sesle, Dagon'un şaşkınlıkla "Ha?" demesine aldırmadan.

Sonra son zinciri kendim kopardım.

Güç her parçama çarptı. Derim yarılana, iyileşene ve sonra tekrar yarılana kadar fıskırdı, sanki bedenim onu barındıramayacak kadar küçüktü. Görüşüm karardı ama önemli değildi. Bir anda etrafımdaki her şeyi *hissedebildim*. Dahası, bazıları çok yakın, bazıları birkaç kilometre uzakta olan sayısız kaynaktan gelen suyun tınısını hissedebiliyordum. Suyun içindeki enerji beni çağırıyor, sanki onun bir parçası olmak için yalvarıyormuş gibi sürekli büyüyen bu gücün etrafında dolanıyordu.

Uçmaya çalışmadım ama birden havalandım. Dagon beni yakaladı ve tekrar aşağı çekmeye çalıştı. Gözlerim açıldı, onu parlak bir ışıkla yıkadım. gümüş ışınları. Beni bıraktı, yere düştü. Sonra yavaşça geri çekilmeye başladı.

"Kızım," dedi daha alçak, neredeyse temkinli bir tonda.

Bana en yakın olan suya odaklandım ve daha önce bu kaynaklardan su kullanmayı hiç düşünmediğime hayret ettim. Neden düşünmemiştim ki? Bunca zamandır elimin altındaydı.

"Bu benim adım *değil*," diye homurdandım.

Sonra Dagon'un vücudundaki tüm suyu çıkardım. Kanlı çıktı ama sıradan bir gölet ya da akarsuda bulabileceğimden çok daha güçlüydü. Dagon'un boğazının ve geri kalanının anında kurumasıyla çığlığının boğuklaşmasını görmezden gelerek, içindeki hatırı sayılır enerjiyi çıkardım. Sonra da ikinci bir düşünceye gerek duymadan kanlı suyu etrafımda yüzdürmeye devam ettim.

Bu kolay oldu. Başka ne yapabilirdim ki?

İblisler. Vücutları aniden kuruyunca çığlıkları garip, tıslayan seslere dönüştü. Artık elimde *çok* fazla su vardı. Suyu çektim. enerjisini çıkardım ve kalanıyla oynadım. Bazılarını buhara dönüştürüp Dagon ve diğer iblislerin kuru etlerini haşladım. Diğer parçaları ise etrafımdaki havada döndürmeye devam ettim.

Ama buhar Dagon'u ve diğer iblisleri tercih ettiğimden daha fazla sulandırdı. Onları haşlamayı bırakıp hem eski hem de yeniden oluşacak kadar iyileşmiş yeni suyu söktüm. Gözüme doğru savrulan bir şey hissettiğimde tüm enerjiyi ondan çekmeye odaklanmıştım.

Yapıp yapamayacağımı düşünmeden dondurdum. Sadece yaptım. Sonra az önce buzla kapladığım kemik bıçağa baktım. Sadece yüzüyordu. Gözümden santimetre uzaktaydı, keskin ucu hâlâ kırmızıydı. Aşağı baktığımda bunun Ian'ı öldüren bıçaklardan biri olduğunu anladım. Dagon onları Ian'ın kafasından koparmış, birini tutarken diğerini bana fırlatmıştı.

Beni ele geçiren gücün etkisiyle Ian'ın kalıntılarına baktım. Kederimi kaydediyordu ama yalıtılmış bir şekilde, duyguları geride bırakırken gerçekleri filtreleyerek. Dagon benim olduğunu düşündüğüm adamı öldürmüştü. Beni de öldürmeye çalışmıştı. Bunun için onu cezalandıracaktım. Ayrıca bunu yapmasına yardım eden herkesi de cezalandıracaktım. Hak ettikleri buydu.

İblislerle başladım, yanımda asılı duran suyu hızla aşağı göndererek etraflarındaki zemini kapladım. Sonra tekrar yukarı çektim ve iblislerin içerdiği yeni eşyaları görmelerini sağladım. Öldürdüklerinin iskeletlerinden kalan kemik parçalarını gördüklerinde kaçmaya çalıştılar ama Vücutları çok kuruydu, bu yüzden sadece ayaklarını sürüyebiliyorlardı. Birkaçı ısınlanmaya çalıştı. Eğer bu kadar zayıf olmasalardı, işe yarayabilirdi. Ian ölmüştü, bu yüzden onun büyüyle birleşen büyüünün her parçası da ölmüş olacaktı. Ama ısınlanmak için onlardan çok fazla su ve enerji koparmıştım.

İblis kemiği içeren suyu pürüzlü buz parçalarına dönüştürdüm. Sonra bunu gözlerine sapladım. Çığlıkları neredeyse eşzamanlı bir kreşendoya ulaştı ve bana bir kararlılık hissi veren bir sonlulukla sustu

Memnuniyete karşı. Öldükten sonra gözlerindeki tüm o kemik parçalarını çıkardım ve üzerlerini daha fazla buzla kapladım. Sonra o yeni buzları uçmaya çalışan ama uçamayan Dagon'a baktı.

Ona sakın bir sesle, "Ölü kalmadan önce içinde yakman gereken fazladan kaç ruh var bilmiyorum," dedim, "ama bunu öğreneceğim."

Dagon arkasını döndü ve iki eliyle gözlerini kapatarak onları korumaya çalıştı. "Eğer beni öldürürsen, Ian'ı bir daha *asla* göremezsın!"

Ölü iblislerden kalan son su parçalarını da çektim ve Dagon'a çarptığında onu yere seren bir buz kalkanı oluşturmak için kullandım. Üzerine daha fazla buz yığdım, sadece iblis kemik parçalarının bulunduğu kısımları atlardım.

Kaçmaya çalışabileceği her yöne baktım. Tüm bunlardan sonra, ona doğru süzıldüm.

Elleri hâlâ gözlerinin üzerindeydi. Bu iyiydi. Buz silahlarını onlara saplamak umurumda değildi. "Ian'ı asla göremeyeceğimden emin oldun zaten.

onu öldürüp ruhunu yuttuğunda. Beni tehdit edecek ya da benimle pazarlık yapacak hiçbir şeyin kalmadı, iblis."

Üzerine yığdığım buz Dagon'un kollarını hareket ettirmesini engelliyordu
ama

Parmaklarını Ian'ın cesedinin bulunduğu yöne doğru salladı. "Eğer hasat edilmiş bir ruhun beni ölümden geri getirme gücü varsa, onu da geri getirebilir."

Pazarlık yapmaya çalışıyordu. Ne kadar ilginç. "Ian'ı diriltmek için başka birinin ruhunu mu alacağını söylüyorsun?"

Sesi kurnazca çıkmaya başladı. "Benim gibi iblisler ruhları bir yerden başka bir yere transfer etme gücüne sahiptir. Neden başka birinin ruhundan güç alarak Ian'ı diriltmeyeyim, sonra Ian'ın ruhunu bedenine geri koyup bir başkasını kullanarak onu yeni gibi iyileştirmeyeyim? Ama beni öldürürsen, Ian'ın yeniden hayata dönmek için son şansını da öldürmüş olursun."

Kahkahalarım birbirlerine karşı bilenen bıçaklar gibiydi. Diğer doğamın inanılmaz gücüyle yalıtılmış olsam bile, keder bana ulaşmanın yolunu buldu. "Muhtemelen bunların hepsini yapabilirsin. Ama yapmayacaksın. Daha önce Ian'ın hayatını kurtarmak konusunda neredeyse senin sözüne inanıyordum. Bak bu benim için nasıl sonuçlandı."

İçime zehir gibi yayılan kederin etkisiyle daha fazla acı dilimi süzüldü. Ian hakkında konuşmak tehlikeliydi. Çılgılık atan ve yeni kafesine tüm gücüyle vuran vampir yanıma körüklüyordu. O yanıma bu gücün daha fazlasıyla boğabilirdim. Bunu yapmalıydım. Bunu yapmalıyım.

Beni zayıflığından, kederinden ve acısından izole etti. Bana bu üçü dışında ne zaman bir şey getirmişti ki?

"Ian'ı geri getirebilirim," dedi Dagon, sesi artık çaresiz geliyordu. "Sadece ben. Beni öldürürsen Ian sonsuza dek ölü kalır."

İblis kendi hayatını kurtarmak için her şeyi söyleyebilir. Acınası. Neden onu çoktan öldürmemiştim? Neden şu anda kemik kaplı buz bıçaklarını gözlerine göndermiyordum?

. . . *seni sevebilirdim, seni sevebilirdim, seni sevebilirdim* . . .

Vampirimi barındıran yeni kafesin yarısı parçalandı. Buz bıçakları da öyle. Tüm acım, kederim, umudum, sevgim, korkularım ... *bana ait* olan her şey tekrar kükrerken Dagon'un üzerine su ve kemik parçaları yağdı. Diğer bedenimi itti.

Altındaki doğa, onu aşağıda tutmak için üzerine sayısız zincir sarıyordu. Tanrım, her şeyi yeniden hissetmek *yakıyordu!* Bir an için buna dayanabileceğimi düşünmedim. Bir anda, o güçlü uyuşukluk beni baştan çıkardı. *Eğer beni serbest bırakırsan, seni tüm bunlardan koruyacağım*a söz verdi.

Yapamazdım. Ian'ın hala bir şansı varsa yapamazdım. Tüm kavurucu gücümü duyguları, yoğunluğu onu geri itiyor ve üzerinde daha fazla zincir oluşturuyor.

"Sana güvenmiyorum Dagon, ama söylediğin her şeyi yapabilecek biri var," derken buldum kendimi.

Dagon ellerinin arkasından dışarı baktı, üzerini kaplayan su ve kemik parçaları karşısında gözleri büyüdü. "Zahmet etmeyin." Kanlı suyla ıslanmış olsa da gülüşü kuru bir hırıltıydı. "Baban sana yardım edecek kadar umursamıyor."

"Olmayabilir," diye kabul ettim, diğer yarımı aşağı itmeye devam ettim ve beni tekrar kontrol etmemesi için sahip olduğum tüm iç zinciri onun üzerine fırlattım. "Ama bunu öğreneceğim."

Bölüm 43

Işınlanmayı deneyecek kadar iyileşmeden önce Dagon'un üzerine atladım. Parkın etrafındaki ağ Ian'ın ölümüyle parçalanmıştı, çünkü onun büyüğü ağın bir kısmına güç vermişti. Sonra etrafındaki pek çok parçadan iki büyük iblis kemiği parçası kaptım. O tepki veremedi önce, birine sapladım. ve parçayı kalan gözünün üzerinde tuttu. Dagon çılgılık attı, küfürler savurdu ve benim bile bildiğimden daha fazla dilde, bundan nasıl pişman olacağıma dair beni tehdit etti.

Bıçağı dumanı tüten, kararmış göz çukurunda çevirirken onu görmezden geldim. Yavaşça kan damlamaya başladı. İhtiyacım olan miktarı alana kadar çevirmeye devam ettim. Bu ritüel için sadece ölümün kıyısındaki birinin kanı işe yarayacaktı. Sonra elimi serbest bırakmak için bıçağı göz çukurunda bıraktım. Parmağımı damlayan kanında ıslattım ve ardından Cehennem Kapısı'nın Gardiyanını çağıracak bir düzine sembolden ilkinizi çizmeye başladım.

Evet, ona daha hızlı ulaşmak için kendimi öldürebilirdim ama bu Dagon'u yalnız bırakmak ve ona kaçma şansı vermek anlamına gelirdi. Bunu yapamazdım. Ian'ın ruhu onun içindeyken olmaz.

Bir sembolü her bitirdiğimde, içime beyaz bir acı yayılıyordu. Bu acı, vücudumu bir ateş havuzuna daldırmışım gibi hissedene kadar büyüdü. Dokuzuncu sembole geldiğimde titriyordum ve bu titremeleri elimden uzak tutmak için savaştım. Her sembol kusursuz olmalıydı, yoksa bunu baştan yapmam gerekecekti.

Dagon altımda kayarak neredeyse onuncu sembolde bir vuruşu kaçırmama neden oluyordu. Kemik parçasını gözündeki jöleye saplanana kadar yaklaştırdım. "Gitmene izin vermeden önce seni öldürmeyeceğimi sanma. Ve eğer yanarsan

Ian'ın ruhu kendini diriltmek için, ölü kalacağından emin olana kadar gerekirse gözlerini binlerce kez oyarım."

"Aptal," diye tısladı Dagon. "Başarılı olsan bile bu sana hiçbir şey kazandırmayacak. Ian seni hiçbir zaman önemsemedi. Sadece öyleymiş gibi davrandı, böylece senin sevgini kendi çıkarları için kullanabilecekti. Ian'ın yaptığı budur. Bana da aynısını yaptı, hatırladın mı?"

Bir ay önce olsa Dagon'a katılırdım. Artık daha iyi biliyordum. Onuncu sembolü bitirdiğimde homurdandım. "Ian'ı kurtarıp kurtaramayacağımı görmek için beklemek yerine seni hemen öldürmem için benimle konuşmaya mı çalışıyorsun? Eğer öyleyse, hiç zahmet etme."

"Seninle mantıklı konuşmaya çalışıyorum," diye tersledi. "Beni serbest bırak. Öldürülen adamlarımın tazminatı olarak canımı alacağım ve aramızdaki skoru eşit sayacağım. Yapabileceğin en iyi anlaşma bu."

"Hiç sanmıyorum." On birinci sembolü çizmeye başladım. İçime daha fazla acı saplandı ve görüşüm kısa süreliğine karardı. Geri döndüğünde Dagon başını eğmişti. Şimdi gözü kemik parçasının altında değil, bir santimetre uzağındaydı.

Kıpkırmızı bir inci ucuna değene kadar geri ittim. "Bir daha hareket edersen ölürsün."

Sonra zihnimi acımasız acıdan arındırmaya çalıştım. Bir sembol daha. İhtiyacım olan tek şey buydu. Parmağımı Dagon'un kanıyla ıslatırken elim titredi. Çekmek için indirmeye başladığımda hâlâ titriyordu. Kan dalgalanıyordu, dökülüp büyüğü mahvetmek üzereydi. Parmağımı Dagon'un göğsünün üzerinde tuttum, böylece o kıpkırmızı damla düşerse diğer semboller bozmayacaktı.

Ya bunu yapamazsam? Daha önce babamı bu şekilde çağırmayı hiç denememiştim. Bu büyüğü sadece Tenoch beni zorladığı için biliyordum. öğrendim. Beni ilk kurtardığında Gardiyan'ı böyle çağırmıştı. Bu kadar acı çekerken baştan başlamak zorunda kalırsam, bu ritüeli asla tamamlayamazdım!

Ama . . . Bu son sembolü bitirmek için diğer doğamı kullanabilirdim. O zaman acı hissetmezdim. Başarısız olursam Ian'a ne olacağından duyduğum korku da. Bunu yapabilirdim. Tek yapmam gereken diğer yarımın bir anlığına tekrar üste çıkmasına izin vermektir-

Özgürlüğü hissederek zincirlerine karşı direndi. Bir tanesinin koptuğunu hissettim ve ürperdim. Sonra saf iradenin gücüyle üzerine daha fazlasını fırlattım. Tenoch bu doğayı tamamen serbest bırakırsam neler olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Baktım

Sanki haklıymış gibi. Daha önce ondan gerektiği kadar güç çekmişim, ama şimdi

Kontrol sahibi olmanın tadına varmıştı... Daha azı muhtemelen onu tatmin etmezdi.

Ve bu ritüeli tamamlamak için ona ihtiyacım olmamalıydı! Tenoch beni ilk kurtardığında daha güçlü bir başka doğaya sahip olmadan bunu yapmıştı. Mencheres de bir kez yapmıştı ama konsey tarafından cezalandırılmamak için inkar etmişti. Ian yapmamıştı ama bir mezar büyüünde ustalaşmıştı.

Wraithleri benden Dagon'a yönlendirecek kadar iyi, üstelik yardım için kaynağı belirsiz yarı göksel bir doğaya ihtiyaç duymadan.

Eğer onlar bunları sadece vampir güçleriyle yapabiliyorlarsa, *ben* de yapabilirdim. Sırf şu anda diğer doğamı kullanmak daha kolay diye her şeyi riske atmazdım.

Kendimi dengelemek için bir nefes aldım ve Dagon'a son bir uyarı bakışı attım. Sonra, içimde patlayan acı fıskiyelerinden tüm vücudum titrerken, elimi Dagon'un kanına tekrar daldırırken sabit tutmaya zorladım. Daha önce sahip olduğum şey şimdi kuruyordu.

"Başarısız olacaksın," diye hırladı Dagon.

Cevap vermedim. Yavaşça, dikkatlice, hata yapmadan son sembolü çizdim. Hak ettiği tek yanıt buydu.

Etrafımızdaki cesetler ve hız treninin parçalanmış kalıntıları yok oldu. İçinden bir nehir geçti, en derin umutsuzluk kadar karanlıktı. Üzerinde uzun, ince bir tekne gidiyordu. Bir an için iki Dagon gördüm: biri dümende, diğeri de altımda.

Sonra dümendeeki figür değişti, çocukken tapınmam için kandırıldığım sahte tanrıdan beni doğuran varlığa dönüştü. Altın ve mavi çizgileriyle gümüşü saçları, şimşek gibi bakışları benimkilerle buluştuğunda hissedemediğim bir rüzgârda hışırdadı. Sonra Dagon'un üzerindeki ve etrafımdaki kemik parçalarını inceledi.

"Görüyorum ki ikiniz de bana itaat etmediniz," dedi en yumuşak tonda. Ama gerçekte orada olmayan sular, öfkesi güçlü bir akıntıymış gibi dalgalandı.

"Baba," dedim, yüzüne karşı hiç kullanmadığım bir hitap şeklini seçerek. Sonra Dagon'u bıraktım çünkü artık bir şey yapmaya cesaret edemezdi. "Dagon benden değerli birini aldı. Onu geri almak için yardımına ihtiyacım var."

Sadece, "Bunları kim öldürdü?" dedi ve etrafımızı saran kırıklara ve artık göremediğim birçok iskelete baktı.

"O yaptı!" Dagon hemen söyledi. Sonra ayağa kalktı ve üzerindeki fazla kemik parçalarını vurgulamak için fırlattı. "O benim her birimi öldürdü."

sadık hizmetkarlar!"

"Beni öldürebilmek için yanında kimi getirdin?" diye karşılık verdim.

Buz mavisi bakışları, artık kalan tek gözüne kemik bir bıçak dayanmadığı için kibrinin çoğunu geri kazanmıştı. "Hayır. Onlara seni öldürmemelerini söyledim. Cesaretin varsa bunu inkâr et."

"Kanımı son uyuşturucu ticaretinde kullanmak için beni köleleştirmeye çalıştığın kısmı unuttum mu?" İğneleyici bir şekilde söyledim. "Simargyl için geldi," dedim bizi sessizce izleyen Müdüre. "Gümüş üzerindeki sahipliğini iptal edip onu bana verdin ama Dagon bizi pusuya düşürmek için Gümüş'ün kanındaki bir izi kullandı. O iblisleri nefsi müdafaa için öldürdüm." Çoğunlukla doğru.

"Beni buraya sen *çektin*!" Dagon tükürdü. "Tuzakların vardı-"

"Yeter." Müdür'ün emri Dagon'un ağzını kapatmasına neden oldu. Bu hoşuma giderdi ama çok çaresizdim.

"Dagon yoldaşımı öldürdü." Boğazımdaki yumruyla savaşıırken, farklı türden bir acı beni vurdu. Fiziksel değildi ama yine de sembolleri çizerken hissettiklerimden daha yoğun. "Ama onu geri getirebilirsin."

Müdür bana çekingen bir bakış attı. "Eğer daha önce sizinle birlikte olan adamı kastediyorsanız, o benim bölümümden geçmedi. Cehennem."

"Hayır, yapmadı," diye kabul ettim. Dagon bana ters ters baktı, daha fazla konuşmamam için sessizce beni uyarıyordu. "Dagon ruhunu göndermek yerine içinde tuttu."

Müdür yine sessizdi. Anlar dakikalara dönüştü. Bir şey söylemesini talep etmek istedim ama yapmadım. Müdür'ün teknesinin altındaki sulara bakıp duran tek kişi Dagon değildi. Artık dalgalanmıyorlardı. Çalkalanıyorlardı.

"Eğer bu doğruysa," dedi Müdür sonunda, "yapabileceğim tek şey ruhunu serbest bırakarak onu gitmesi gereken yere göndermek."

"Hayır," dedim hemen. "Dagon onu kandırıp ruhunu gönderdi. Eğer ruhunu gönderirsen, onu mahkûm etmiş olursun."

"Kimseyi kınamıyorum." Ses tonunda bir bıkkınlık belirtisi var mıydı? "Ben sadece cehennemin bana tahsis edilen tarafına açılan kapıyı koruyorum. Oradan geçenler zaten kendi kaderlerini mühürlemiş olurlar."

Ona bağırarak üzereydim. Sonra diğer doğam kontrolü ele geçirdiğinde neler hissettiğimi hatırladım. Bu yarı ondan geliyordu, bu yüzden onun zihniyetinin, ruhunun, her neyse, daha hafif bir versiyonu olması mantıklı geliyordu. Eğer öyleyse, duyguların hiçbir anlamı yoktu. Onu etkilemek için başka bir şey kullanmalıydım.

Duygular önemsiz olsaydı, Müdür'de ne yankı uyandırırđı? Teraziyi dengelemek mi? Diğer yarım Ian için kederlenmemiştđ ama benim olduğunu düşündüğüm şeyin elimden alınmasına *gücenmişti*. Ayrıca Dagon ve adamlarını öldürmenin uygun bir karşılık olduğunu düşünmüştü. Eğer babam da benzer bir zorunlu karşılık hissine sahipse, belki onu değiştirebilirdim.

"Size Dagon'un ruhları istiflediğine dair değerli bilgiler getirdim ve karşılığında bana hiçbir şey vermediniz," dedim. "Bana olan ödenmemiş borcun daha da artıyor."

"Ah?" Müdür'ün ses tonunda belli belirsiz bir inançsızlık - yoksa küçümseme miydi? "Ne ödenmemiş borcu?"

"Ben senin soyundanım." Modern konuşma dili beni aceleciliğimde başarısızlığa uğrattı. "Dagon bana onlarca yıl boyunca tecavüz etti, işkence etti ve öldürdü ama sen ona en hafif cezayı verdin ve daha fazla insana tapınmasına izin vermedin. Bu senin bana olan en eski borcun. Dagon senin soyuna karşı bu bariz umursamazlığını zayıflık olarak algıladı ve cehennemnin senin tarafına göndermesi gereken ruhlardan bazılarını alıkoymaya başladı. Dahası, hala hayatta olduğumu öğrendiğinde, emrinizi görmezden geldi ve beni yeniden köleleştirmek için yola çıktı. Ben de emrinize itaatsizlik etmiş olsam bile, bunu *binlerce yıl* sonra yaptım. Dagon'un sana olan saygısı o kadar büyük ki, yaşadığımı öğrendikten sadece birkaç gün sonra sana itaatsizlik etti. Ve şimdi tüm bunları dikkatinize sunduğum için hiçbir karşılık alamayacak mıyım?"

Müdür'ün gümüş bakışları Dagon'un üzerine indi. İblis geriye doğru bir adım attı ve babamın eli göğsüne çarparak Dagon'un bedeninin içinde kayboldu. Dagon titredi, tek gözü kırmızının o kadar parlak bir tonunda parlıyordu ki kendiliğinden yanabileceğini düşündüm.

"Doğruyu söylüyor." Elini geri çekerken Müdür'ün sesi gürleyene kadar yükseldi. "Sen ruhlarla dolusun."

Artık babamın kızdığında sesinin gök gürültüsü gibi çıktığını biliyordum. Dagon ya korkudan ya da acıdan dizlerinin üzerine çöktü çünkü sanki babamın eli hâlâ göğsünün içinde dolaşıyormuş gibi titremeye devam ediyordu. "Lordum Warden, ben-"

Müdür'ün ağzından çıkanları duyunca ellerimi kulaklarıma götürdüm. Çok gürültülü, çok korkunç, çok *kalabalıktı*; sanki Cehennem'in en kötü yerinde hapsolmuş tüm sesler aynı anda çığlık atıyordu. Sonra ağzını kapattı ve o korkunç ses yerini boğulacak kadar ağır bir sessizliğe bıraktı.

Bölüm 44

Müdür bana dönerek, "Gerçekten de iyi iş çıkardınız," dedi. Ondan daha önce hiç duymadığım bir övgüydü bu. "Dagon cezalandırılacak. Onu bir daha asla görmeyeceksin."

O anda ondan gerçekten korkuyordum. Babam her ne idiyse -Daha küçük bir tanrı, farklı türden bir iblis, eski ya da şimdiki bir melek, başka türden bir göksel varlık, bildiğim kadarıyla kadim bir uzaylı... Gücü kavrayışa meydan okuyordu.

Tenoch bu yanıımı tamamen ortaya çıkarmamam konusunda beni uyarmakta haklıydı. Belki özünde kötü bir şey yoktu ama normal bir vicdanla birlikte gelmediğinde bu kadar güç tehlikeliydi. Bir bomba gibiydi. Doğru hedefe atarsan hayat kurtarabilirdi. Onu yanlış olanı . . .

"Lordum!" Dagon haykırdı. Sonra öne doğru düştü, tıpkı Müdür o uhrevi kükremeyi çıkardığında benim yaptığım gibi başını tutuyordu. Dagon'un sallanışına ve inleyişine bakılırsa, sanki bu sesi doğrudan kafasının içinde duyuyordu.

"Peki ya Ian'ın ruhu?" Ben sordum.

Müdür'ün bakışları anlamsızlaştı. Bir an için, rüyalarımda çok yüksekten düşerken hissettiğim ve beni hiçbir şeyin kurtaramayacağını bildiğim o akılsız, çaresiz duyguyu hissettim. Sonra göz kırptı ve ben yine parlak gümüş ışınlarına bakıyordum.

"Dagon gibi o da kendini gönderdiği yere gider."

Duygularım bölündü. Dagon sonunda hak ettiği adaleti bulacaktı. İntikamını alacağıma söz verdiğim herkesin intikamı alınacaktı. *Ben* intikamımı alacaktım. Ian da alacaktı ama o huzur bulmayacaktı. Hayır, eğer babamın bunu yapmasına izin verirsem,

Ian, Avustralya'nın taşrasında bir insan olarak neredeyse ölmek üzereyken olduğundan daha kötü durumda olacaktı.

Hiç kayboldunuz mu? Ian o zamandan bahsederken kabaca sormuştu. En kötüsü de kimsenin sizi kurtaracak kadar umursamadığını bilmektir. Sonsuza dek hatırlayacağınız şey budur. Fiziksel acı ya da hiç bitmeyen korku değil.

Tamamen yalnız olmanın ve bu şekilde öleceğini bilmenin umutsuzluğu ...

Ian artık böyle kaybolmuştu. Şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü varlığa karşı çok pervasızca bir şey yapmadığım sürece sonsuza kadar böyle kayıp kalacaktı. Bana karşı zerre kadar sevgi hissetmeyen biri çünkü doğası böyle değildi.

Seçme şansım olsaydı, her zaman savaşarak ölmeyi tercih ederdim.

Ben de öyle, diye cevap verdim. Bunu kanıtlama zamanı. Müdüre

"Anlaşma yok," dedim. Durakladı. Beni çoktan kovmuş ve arkasını dönmüş olmasına şaşırmadım.

Şimdi geri döndü, kaşlarındaki kızgın seğirme *"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"* der gibiydi.

"Anlaşma yok," diye tekrarladım daha sert bir tonda. "Dagon'u onu bekleyen azaba götürmek *ikinizi* eşitleyebilir ama benim için yeterli bir tazminat sayılmaz."

"Ek tazminatınız, aldığınız tüm iblis canları için herhangi bir intikamdan korkmamanız," diye yanıtladı Müdür. Sonra Dagon'u teknesine çekti. Mücadele etmedi. Dagon fark etmemiş bile gibiydi. Hâlâ onu titreten ve başını tutmasına neden olan şey tarafından tüketilmişti. İkisi ve nehir solmaya başladı, havaya uçmuş hız treninden kalan tahta parçaları şimdi o karanlık akıntıların arasından görünüyordu.

Panik, babamın hissedemediği tüm duygularla "Bekle!" diye bağırmama neden oldu. Sonra kendimi cezalandırdım. *Onun anlayacağı terimlerle konuş. Ölçekler ve dengeler, duygular ve ihtiyaçlar değil.*

"Sizinle anlaşma yapan herkes teknenizi uygun bir karşılıkla doldurmak zorunda, yoksa hayatlarını kaybederler, değil mi? *Benim teknem* hala boş. Çünkü o iblisleri öldürdüğüm için cezadan muaf tutulmak istemiyorum. Ben sadece Ian'ın ruhunun tamamen iyileşmiş bedenine geri dönmesini istiyorum."

Müdür yeniden bedenlendi ve ondan duyduğum en sert ses tonuyla, "Hepsini özgür bırakmadan Dagon'dan bir ruhu bile çekemezsin," dedi.

"O zaman öyle yap." Ağlamak istemiyordum ama yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyordum. "Dagon onları sadece yaptığı anlaşmalarla elde etti. Onu tanıyorum, hiçbirisi adil değildi."

"Adil olup olmadığına başkası karar verir, ben değil," diye cevap verdi Müdür, o sınırdaki sert ses tonuyla.

"Bir kez daha, bana hiçbir şey vermiyorsun!"

Bastıramadığım tüm acıyla birlikte içimi parçaladı. Teraziler ve dengeler kullanarak onu ikna etmeye çalıştım. İşe yaramamıştı. Şimdi, hiçbir fark yaratmasa bile, hem şimdi hem de geçmişte sakladığım her şeyi bilecekti.

"Beni kurtarması için Tenoch'u gönderdin, ama bu beni kurtarmaktan çok Dagon'un çok güçlenmesini engellemek içindi, değil mi? Tenoch'a sadece daha sonra beni kontrol etmesini söyledin, böylece güçlerimle benzer şekilde sorunlu bir şey yapmayacaktım. Yoksa beni onlar hakkında uyarmaya devam edeceğini nereden bilebilirdi? Ama Tenoch iyileşmeme yardım etmeyi seçti. Beni ailesi yapmayı seçti. Sen hiç yapmadın. Umarım bu kozmik bir yasak yüzündendir. Sebep her ne olursa olsun, eğer ödeştığimizi düşünüyorsan.

Sonunda Dagon'u cezalandıracaksın ve beni diğer iblislerin gazabından koruyacaksın, sana nasıl yakın bile olmadığını söyleyeyim."

Onun yanına gitmeden önce gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü sildim. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bu ince uyarıyı görmezden geldim. Bir sonraki bölüm için beni ya öldürecekti ya da öldürmeyecekti ama sessiz kalmam için beni korkutamayacaktı.

"Yarı ölümlü bir çocuk doğurdun. Bu nedenle duygusal ihtiyaçlarım var. Bunu biliyordun ve ben bu kadar kırılmışken bile onları karşılamayı reddettin.

ölmek istedim. Bu nedenle *bana olan borcunuz çok* büyük. Bunu ucuza kapatman için bir yol öneriyorum. Ian'ın ruhunu bedenine geri getir. Bunun gerçekleşmesi için ne yapman gerektiği umurumda değil, tıpkı beş bin yıl boyunca benden esirgediğin ölümlülerin sevgi, destek ve arkadaşlık ihtiyacını elde etmek için ne yapmam *gerektiğini* umursamadığın gibi. Eğer bunu yapmazsan, borcunu ödenmemiş olarak bırakmayı seçmiş olursun. Bu varoluş düzleminde ne kadar önemli olursan ol, benim dünyamda bu seni değersiz, beleşçi bir babadan başka bir şey yapmaz."

Sözlerimi bitirdiğimde Müdür'ün gözleri alev alev yanıyordu, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım yoksa kör olma riskiyle karşı karşıya kalacaktım. Bekledim, korkunç bir şey olmasını bekliyordum. Dagon'un Müdür'ün teknesinden fırlaması bu değildi ama olan buydu.

Müdür birkaç adım sonra onu yakaladı. Sonra Dagon'u uzun sarı saçlarından kavradı ve elini Dagon'un göğsünün üzerine koyarak daha önce hiç duymadığım bir dilde konuştu.

"Ne yapıyorsun sen?" Dagon tıslayarak beni zahmetten kurtardı.

Müdür cevap vermedi. Dagon'un giysilerinin yırtık pırtık kalıntıları arasından birden fazla ışık görünmeye başladı. Nefesimi içime çektim. *Lütfen bunlar düşündüğüm şeyler olsun. Lütfen.*

Dagon çığlık atmaya başladı. Sesler tiz çığlıklara dönüştü. Sonra tekrar koşmaya çalıştı. Müdür, Dagon'un ayakları havayı kesene kadar onu saçlarından tutup kaldırdı. Bu sırada ışıklar Dagon'un vücudunda daha da ilerledi. Dagon'un boğazına ulaştıklarında, derisi bir spot ışığının üzerine atılmış bir lamba gölgesine benzeyene kadar parladılar.

"Neler oluyor?" Duyulmak için bağırarak zorunda kaldım.

Babam normal, soğukkanlı sesiyle, "Ruhlar onun içinden kendi yollarını yiyorlar," diye cevap verdi. "Ne kadar çok özünü yutarlarsa, kendilerini o kadar hızlı serbest bırakabilirler."

Özünü yutmak mı? Kulağa uğursuz geliyor ama ben olsam sonuçları daha sonra. Işıklar daha da yükselirken umutla izledim. Sonra, havai fişekler gibi, Dagon'un açık, çığlık atan ağzından patladılar.

O kadar çoktular ki! Gözden kaybolmadan önce on üç ya da on dört tane saydım. Dönüp Ian'ın cesedine doğru baktım ama hâlâ onu göremiyordum. Tek gördüğüm etrafımda akan karanlık nehirdi. Babam Dagon'u düşürdü. Gözlerini oyduğumda düştüğü gibi düştü ama ölmemişti. Kapalı gözleri artık benimkiler kadar bütündü. İki de.

Müdür düz bir ses tonuyla, "Tamamdır," dedi. "Geri ödeme şartlarınız yerine getirildi."

Yaklaşırken ona baktım. Sonra hiç cesaret edemeyeceğim ya da yapmak istemeyeceğim bir şey yaptım. Kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim. Sen."

Her telinden elektrik fişkırarak bir elektrik santrali trafosuna sarılısam daha az acı çekerdim ama kolları gevşek kaldığında ve o da bana sarılmadığında bile bırakmadım. Yine de acıyı bile aşan bir şey üzerime aktı. Uhrevi bir okşama gibi hissettiren bir his.

Sonra kollarımdan ayrılırken durdu. "Zaman kısa. Bunun sonuçlarını sana anlatmalıyım."

"Her ne iseler, onlarla ilgileneceğim," diye söz verdim.

"Evet, yapacaksın," dedi karanlık bir sesle. "Şimdilik, Dagon benim dünyamda cezalandırılmak yerine sizin dünyanıza geri gönderilmeli."

Müdür elini uzattı. Dagon sanki dev bir girdap açılmış ve onu yutmuş gibi aniden çekilip gitti. Müdür konuşmaya devam ettiğinde hâlâ ağzım açıktı.

"Dagon, kaçan ruhların ondan kopardığı şey yüzünden zayıf düşecek. Işınlanma yeteneğini de elinden aldım ve felç edici bir acı duymadan arkadaşınıza yaklaşamamasını sağlayacağım. Böylece onu öldürerek sizden intikam alamayacak. Ama Dagon zamanla gücünü geri kazanacak. O zaman da senin için gelecek."

Oh, evet. Bunu ondan iki kez güç çalmam olarak görecekti: önce, insanlara tapınması yasaklandığında; sonra, kendi ölümünü engellemek için biriktirdiği fazladan ruhları kaybederken. Ne kadar uzun sürerse sürsün, ben ölene kadar rahat etmeyecekti.

Bırak gelsin. Onu öldürme yeminimden geri adım atmaya da niyetim yoktu. Tek umudum, adalet sözü verdiklerimin bunu biraz daha geciktirdiğim için beni affedebilmeleri idi. Yine de, herkesten çok onların anlaması gerekirdi. Eğer sevdikleri birini Dagon'dan kurtarabilselerdi, bunu yapacaklarından hiç şüphem yoktu.

"Serbest bırakılan ruhlardan bazıları çok karanlık," diye devam etti Müdür. "Bedenleri uzun zamandır toz olduğu için en yaşlı olanların yenilenmesi yavaş olacak, ama yenilendiklerinde ... Dagon'un özünden aldıkları güç onları zorlu kılacak. Yaratacakları tahribatı sınırlamak için kötü olanları avlamalısınız, çünkü onların serbest bırakılmasına neden olan sizin talebinizdi."

Başımı salladım. "Yeteneklerini başkalarına zarar vermek için kullananları avlamak benim işim. Başarısız olmayacağım." *Tanrılar, lütfen başarısız olmama izin ver, çünkü ben bundan sorumlu . . .*

Sağa doğru hafifçe eğilmesini başımı sallamak olarak algıladım. "Bu amaçla, Dagon'la bağlantılı tüm anılarını ve onun içinde hapsolmuş olarak geçirdikleri zamanı sildim. Bu onların yeni yetenekleri hakkındaki bilgilerini sınırlayacak. Ayrıca onları ..." bir kelime seçer gibi durakladı, "hapsedildikleri süre boyunca yaşadıklarından dolayı kırılmalarını da engelleyecek," diye bitirdi.

İğneleyici bir şey söylemeden önce kendimi tuttum. Yani, aşırı zihinsel ve duygusal travma kavramını anlıyordu. Muhtemelen Bu anıları sadece insanların tehlikeliliğini sınırlamak için kaldırdı, çünkü psikotik, güçlü bir kötü insan, normal, güçlü bir kötü insandan daha büyük bir tehditti. Ama motivasyonu ne olursa olsun, bu Ian için daha az acı anlamına geliyordu ve

Geri kalanları. Bekle. Dagon'la bağlantılı *tüm* anıları silmiş miydi? Hepsini mi?

"Ian son birkaç hafta hakkında bir şey hatırlayacak mı, eğer tüm bunlar Dagon'la yaptığı anlaşmayla doğrudan bağlantılı olarak gerçekleştiyse?"

Babam gözlerini kırpmadan bana baktı. "Hayır. Yapmayacak."

Bölüm 45

Acı içimi parçaladı, Wraith saldırısı kadar ani ve vahşi. Kendimi başımı sallamaya zorladım. Babam az önce kalbimi söküp teknesinin yan tarafını onunla ov mamış gibi davranmak için. Ian yaşıyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, benimle ilgili tek anısının arkadaşının çocuğunun öldürölmesine yardım ettiğini düşündüğü yasalara tapan bir kaltak olarak kalacağı gerçeğinin bile.

Kendime en iyisinin bu olduğunu söyledim. Dagon ve diğer pek çok iblis, kendi türlerini katlettiğim için benim peşimde olacaktı. Ayrıca daha da tehlikeli ve ölümcül hale gelmeden önce avlamam gereken birkaç güçlü kötü ruh vardı. Artık Dagon'dan kurtulduğuna göre Ian'ın en iyi şansı benden mümkün olduğunca uzak durmaktır. Babam bunu istememişti ama bana bir iyilik yapmıştı. Bu Ian'ı benim yapabileceğimden daha iyi koruyacaktı. Benim acım ödenecek çok küçük bir bedeldi.

Ayrıca, Ian ve ben uzun süre birlikte olamazdık. Beni sevebileceğini söylemişti ama "sevebilirdi" ve "sevdi" birbirinden çok uzaktı. Tıpkı Ian'ın benim onun olduğumu söylemesi ama onun benim olduğunu söylememesi arasındaki mesafe gibi. Dagon'la anlaşma yapmamı engellemek için hayatına son vermişti ama muhtemelen Dagon'un onu her halükarda öldüreceğini biliyordu, bu da yaptıklarını benim için bir fedakârlık olduğu kadar eski düşmanına bir "siktir git" olarak da görüyordu.

Kısacası, soğukkanlılıkla bakarsam, Ian bana hiçbir zaman anın ötesinde bir şey vaat etmemişti. Ian şimdi ve burada olmaktan keyif alıyordu ve bunun tadını çıkarmanın bir değeri *vardı*. Ama ben her zaman daha fazlasını isteyecektim ve bunu bana vermek şüphesiz onun ötesinde bir şeydi.

"Dahası da var," dedi Müdür. Elbette vardı, ne zaman sonuçları para birimiydi. "Artık ölüme karşı herhangi bir vampir kadar savunmasızsın."

"Ne?"

İnanılmaz bir şekilde, sanki bakışlarıma dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Seni dirilten asla senin gücün değildi. Yeteneğin var ama onu geliştirmedin. Her geri geldiğinde, seni diriltten bendim. Burada yaptığım şey başkalarına ulaştığında, Müdürlük görevimden alınacağım ve artık seni yetiştiremeyeceğim. Bu yüzden hayatına dikkat etmelisin. Sen de Dagon gibi artık sadece bir tanesine sahipsin."

Gözlerimin dolmasına neden olan şey yeni ölümlülüğümü duymak değildi. Bunca yıldır beni kontrol ettiğini bilmektir, sadece hiç şüphelenmediğim bir şekilde. Ayrıca istediğimi yapmak için Müdürlük pozisyonunu feda ettiğini de itiraf etmişti. Bu sadece onu kabul etmeye zorladığım bir borcu yerine getirmesi değildi. Bu çok, çok daha fazlasıydı.

"Beni önemsiyorsun, kendi tarzında." Sesime şaşkınlık karıştı.

Bana baktı, o duygu parıltısı kaybolmuştu ve yüzü Alışık olduğum vurdumduymaz maske. "Arkadaşınız Tenoch'un soyundan geliyor." Bir kez daha şaşırmıştım. Mencheres'in Ian'ı doğurduğunu biliyordu ve Tenoch da Mencheres'i mi doğurmuştu? "Tenoch benzer bir çürüme durumundan sonra yeniden canlanabiliyordu. Aynı gücü senin arkadaşında da aktif hale getirdim.

Ona kan verin, vücudu haftalar yerine saatler içinde tamamen iyileşecektir."

"Teşekkür ederim baba," dedim ama kendimi havaya konuşurken buldum. Müdür, teknesi ve nehir gözden kaybolmuştu.

Yumuşak bir inilti arkamı dönmeme neden oldu. Silver, Ian'ın cesedinin yanında yatıyordu. Bir pençesini Ian'ın başının üzerine koymuş, sanki onu daha önce aldığı hasardan korumaya çalışıyordu. Bu manzara yürek parçalayıcı derecede tatlıydı... ta ki dalların kırılması gibi bir ses duyana ve Ian'ın kurumuş kolu Silver'ı kendine doğru çekene kadar. Sonra Ian'ın kemikli çenesi onu sıkıştırdıca Simargyl çılgılık attı.

"Hayır!" Bağırarak Silver'ı uzaklaştırdım.

Ian'ın dişlerinden kan damlıyordu. Onları bana doğru fırlattı ve tekrar et parçalamaya çalıştı. Gözleri görmüyordu, vücudunda deriden çok kemik vardı ve saçları bembeyaz olmuştu. Daha önce böyle bir şey görmemiş olsaydım dehşete düşerdim. Tenoch tam olarak böyle görüne kadar solabilirdi. Bu onu kandıran değerli bir numaraydı.

Düşmanları Tenoch'un ölmediğini düşünmeye itti, ama aynı zamanda Tenoch'u yenilenene kadar akılsızca aç bıraktı.

Ian şimdi Silver'ın afyona eşdeğer kanından bir ağız dolusu almıştı. Buna bir de açgözlülüğü ve iblisin içinden çıktıktan sonra Dagon'dan hangi güçleri aldığını Tanrı bilir, onu tehlikeli yapıyordu. Daha da kötüsü, polisin gelmesi uzun sürmeyecekti. Tüm bu patlamalar, bu uzak bölgede bile, birilerinin dikkatini çekmiş olmalıydı. Kim olduğumu anlayacak kadar iyileşmeden önce Ian'ı güvene alıp masum insanlardan uzak tutmalıydım.

Bunu tek başıma yapamazdım. Yardıma ihtiyacım vardı. Çabuk ol.

Silver'a tutunarak koştum ve taşıyabildiğim en ağır tema parkı enkaz parçasını aldım. Sonra onu çoktan kan aramak için akılsızca sürünmeye başlamış olan Ian'a doğru sürükledim. Onu Ian'ın üzerine bıraktım ve kemiklerin kırıldığını duyunca irkildim. Sonra sızlanmayı kesmeyen Silver'ı tutmaya devam ederek aynalı eğlence evine doğru koştum.

Enkazın arasında, Ian'ın acil durumlar için yanına almamda ısrar ettiği cep telefonunu buldum. Bu kesinlikle yeterliydi. Rehberde gezindim, bazılarını doldurmak için zaman ayırmış olmasına sevindim. Aradığım ismi bulduğumda

arıyordum, aradım. *Cevap ver*, sadece çaldığında sessizce ısrar ettim. *Hadi ama!*

"Ian?" dedi İngiliz bir ses ilk zilde.

"Bana hala New Jersey'de olduğunu söyle!" Selamına karşılık verme zahmetine girmeden patladım.

"Size doğru geliyoruz," hiç beklemediğim bir cevaptı. "Ian aradı Yarım saat önce farklı bir cep telefonundan bize ihtiyacı olduğunu söyledi. Nerede o? Ve eğer görürsek kurtarmamız *gerektiğini* söylediği küller nedir?"

Göğsümdeki yanma kalbimin parçalanması olmalıydı. Onları tehlikeye atmaya dayanamadığı için bu işe bulaşmamaya yemin ettikten sonra, Ian Rani ve Fenkir'in cesetlerini almaya gittiğinde Bones'u da aramıştı. Wraith ikimizi de öldürürse birinin bana yardıma geleceğinden emin olmuştu. Yoksa neden Ian onlara külleri geri getirmelerini söylesin ki? nereden? Ian onun da hâlâ hayatta olduğunu düşünseydi, küllerimi kendisi toplayabilirdi.

"Ian'ın kana ihtiyacı var." Boğazım kapandığı için sesim kısık çıkıyordu. "Kovalar dolusu. Ve kelepçeler."

"Ne oldu?" Bones buz gibi bir ses tonuyla sordu.

"Açıklayacak zamanım yok." Kahretsin, siren sesleri mi duydum? Polisi daha ne kadar oyalayabilirdim? "Sadece acele et."

"Kan almak için yeni bir mola verdiğimizde iki saat içinde varmış olacağız," dedi sertçe. "Ve eğer Ian'ın başına gelenlerden sen sorumluyusan, buna pişman olacaksın."

"Yeterince iyi," diye cevap verdim ve telefonu kapattım.

Bölüm 46

Bir buçuk saat sonra şafak ilk parlak ışıklarıyla karanlığı yararak yeni inmiş olan helikopteri aydınlattı. Bones arkasından birkaç kalın zinciri sürükleyerek dışarı fırladı. Kaşları eski lunaparktaki yıkıma ve çevreyi tutmaları için büyülediğim polise bakarak zar zor kalktı ama her yere dağılmış iskeletlere daha uzun süre baktı.

"Kükürt kokuyorlar," ilk sözleri bunlar oldu. "Kaç tanesi iblis?"

"Hepsi," dedim, hâlâ altımdaki örtülü formla mücadele ediyordum. Ian'ın etrafında zamanı bir saatliğine dondurmuştum ama son otuz dakikadır büyüü tutacak gücüm kalmamıştı.

"Hepsi mi?" Bones inanamayarak tekrarladı. "O zaman nasıl-"

Muşambayı geri çektiğimde konuşmayı kesti. Ian'ın yüzü kâbus gibiydi, eğer hâlâ hayatta olduğu için sonsuz minnettarlığım olmasaydı.

Bones ona baktı. "Kanlı. Lanet olası. Cehennem."

"Daha az şok, daha çok zincir," dedim bıkkınlıkla. "Ian'ın görünüşünün sizi yanıltmasına izin vermeyin. İnanılmaz derecede güçlüdür." Yaşanan onca şeyden sonra, nefes nefese kalmıştım.

"Ne oldu?" Neyse ki Bones'un sorusu harekete geçmesini sağladı. Öne fırladı, zincirleri Ian'ın etrafına doladı ve bir yandan da ona saldıran çenelerden kaçtı. Bones, Ian'ı boynundan ayaklarına kadar sardıktan sonra hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve helikoptere doğru taşıdı.

"Silver!" Seslendim. "Artık dışarı çıkabilirsiniz!"

Simargyl eğlence evinden dışarı uçtu, bir kanadı Ian'ın Silver'ı elinden kaptığım sırada dişleri yüzünden hâlâ kanlıydı. Sağa indi

kollarımdaydı. Anlaşılacağı üzere, geçen geceki olaylar onu çok sarsmıştı.

"Köpeğinizin *kanatları* olduğunu bilmiyordum!" diye seslendi sevinçli bir ses. Sonra Cat helikopterden atlarken kahverengi saçlarının parladığını gördüm. "Nerede-oh, kahretsin, kim o?"

"Ian," diye yanıtladı Bones kısaca. "Soğutucuyu aç, Kedicik. İçindeki her şeye ihtiyacımız olacak."

Bones'un ardından ben de bindim ve Cat arkadaki soğutucuyu açtığında çok miktarda poşetlenmiş kan görünce rahatladım. Silver'ı Ian'ın ulaşamayacağı bir yere koydum ve bir poşet alıp Ian'ın ağzına götürdüm. O kadar vahşice parçaladı ki yarısı üzerimize düştü.

"Bekle," dedi Bones. "Ben onu tutarım." Gücü görünmez ve güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Ian'ın kafası dondu ve bir sonraki torbayı hiç sıçratmadan ağzına boşalttı.

"Ne oldu?" Cat başını Ian, Silver ve helikopterin dışındaki cesetler arasında bir ileri bir geri sallayarak sordu.

"İblis saldırısı." Sonunda güvende olduğumuza göre, tüm yorgunluğum üzerime çöktü ve beni tam cümlelerle konuşamaz hale getirdi. "Silahlar için biraz kemiğe ihtiyacım var ama geri kalanı gitmeli."

"Al." Cat bana bir kan torbası uzattı, ben onu itince de yüzüme geri itti. "*Berbat* görünüyorsun, Veritas. Endişelenme. Ian'a yetecek kadar kanımız var. Bunu alabilirsin."

Aldım çünkü tartışacak gücüm yoktu. İçmek bayılacakmışım gibi hissetmemi biraz olsun azalttı. "Kemikler," diye mırıldandım yine.

"Ben onlarla ilgilenirim," dedi Cat ve Silver'ın başını okşadıktan sonra dışarı fırladı.

Bones, Ian'ı kan torbalarıyla beslemeye devam etti. Bones'un vücudu Ian'ın çoğunu görüş alanımdan engellese de, yakaladığım görüntülerde kaslar ve sinirler yavaşça yeniden örülmeye başladı.

"Tekrar normal düşünebilmesi ne kadar sürer?" Ben sordum.

Bones bana bir bakış attı. "Bu onun ilk yenilenmesi mi? Yoksa bu yeteneğini bir süredir bizden saklıyor muydu?"

"İlk kez," diye cevap verdim ve öylece bıraktım. "En azından yarım gün," dedi Bones.

Gözlerimi kapattım. "Güzel. Bu bana yeterince zaman kazandıracak." "Ne yapmak için?"

Gözlerimi açmaya zahmet etmedim. "Ian'ı son hatırladığı şekilde ayarla." Polonya'da olmayacaktı ama sözümün geri kalanını tutabilirdim. "Sana ne söylemen gerektiğini söyleyeceğim, böylece hafızasındaki boşlukları doldurabilirsin."

"*Hangi* hafıza boşlukları? Peki ya Ian'ın toplamamız konusunda çok istekli olduğu küller?"

Bones'un ses tonundaki keskinliği görmezden geldim. "Küller için endişelenme. Endişelenmen gereken tek şey sana söyleyeceklerimi tekrarlamak."

"Neden Ian'a kendin söylemiyorsun?" Anında.

Gözlerimi kapattım; gerçeğe karşı bir refleks. "Beni hatırlamayacak."

"Ne?"

"Kısacası yanlış iblisi kızdırdı ve son birkaç haftaya dair hafızasını kaybetti." Ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için gözlerimi açtım. "İblis kaçtı ve benim için gelecek, bu yüzden Ian'ın bunların hiçbirini hatırlamaması daha güvenli."

Bones'un karanlık bakışları benimkileri delip geçti. "Ona karısı olduğunu bile söylemeye niyetin yok mu?"

"Hayır, istemiyorum!" Hissetmemek için savaştığım tüm acıyla birlikte içimden fırladı. Sonra iç çektim. "Hepiniz haklıydınız. Ian aniden aşık olmadı. Koşullar bizi evli numarası yapmaya zorladı. Dedikodu yayıldı ve biz de bunu kendi yararımıza kullandık. Merak etmeyin; herkesin bunun gerçek olmadığını bilmesini sağlayacağım."

Xun Guan ve İnfazcılar törene tanıklık etmekten vazgeçmeleri için ikna etmem gerekecekti ama daha zorlu engellerle karşılaşmıştım. Xun Guan evliliğimi ortadan kaldırmaya yardım etmekten bile mutlu olabilirdi.

"Tüm bunları yapan iblis kim?"

"Dagon." Adını söylemekten nefret ediyordum ama Bones bunu bilmeliydi. kime dikkat etmeniz gerektiğini biliyorsunuz. "Babam Dagon'un felç edici bir acı olmadan Ian'a yaklaşmasını imkânsız hale getirdi, ama hiçbiriniz bu korumaya sahip değilsiniz, bu yüzden arkanızı kollayın. İyi haber şu ki, Dagon şu anda çok zayıf. Kötü haber ise, iyileşecek."

Bones'un kaşları kalktı. "Baban mı? Kim o?"

Lanet olsun. Çok yorgundum, ağzımdan kaçırmışım. "Endişelenmen gereken kimse yok."

"Polisler iblis kemiklerini süpürüyor!" Cat helikoptere geri döndüğünü duyurdu. "Ian ve sen hazırlandıktan sonra onları alacağız. Sonra onları bir krematoryuma taşıyıp yakacağız. Onları alamayız."

Çünkü helikopterde yerimiz yok ama öğlene kadar hepsini halletmiş oluruz."

"Güzel," dedim gözlerimi tekrar kapatarak. "Teşekkür ederim. Bu arada, Ian'ı karnaval temalı bir seks partisi düzenleyebilecek bir geneleve götür. Merak etme, ben ısmarlıyorum."

"Ne?" Cat soluk soluğa kalırken, Bones sert bir ses tonuyla "Neden?" dedi.

"Kan yemini ettim." Gözlerimi açmadım çünkü gözlerimden akan yaşları görmelerinden korkuyordum. "Ayrıca," diye ekledim umutsuz bir mizahla, "eğer Ian'ın önceki olaylarla ilgili herhangi bir anısı *varsa* Son birkaç haftadır, orada olmayı bekleyecektir."

"Peki ya sen?" Bones'un sesi daha yumuşaktı. Neredeyse acıyordu. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Merak etme," dedim kısa bir kahkaha atarak. Silver yanıma geldi ve yalnız olmadığımı hatırlatmak istercesine başını kolumun altına koydu. Onu okşarken tüm samimiyetimle, "Beni meşgul edecek pek çok şey var," dedim.

Sonsöz

Ian

Birinin kanlı çekiç darbelerini durdurması gerekiyordu yoksa bunu yapanı öldürecekti.

Ian tek gözünü açtı ve korkunç sesin kafasının içinden geldiğini fark edince irkildi. Elini kafasında gezdirerek yaraları yokladı. Sonra saçlarının altındaki kafa derisinin pürüzsüzlüğü dışında hiçbir şey hissetmediğinde iki gözü de açıldı.

Bu doğru değildi. Yaralanmıştı, değil mi? "Sonunda uyandın," dedi tanıdık bir ses.

Ian döndü ve Crispin'in kendisinden çok da uzak olmayan bir sandalyede uzandığını gördü. Crispin'in saçları kirli sarının korkunç bir tonundaydı ve sanki iblis teri içinde yüzüyormuş gibi kokuyordu. Yine de o giyinikti, Ian ise doğduğu günkü gibi çıplaktı. Sonra kıkırdamalar Ian'ın dikkatini odanın geri kalanına çekti.

Aslan vücut boyası dışında çıplak olan kadınlar geniş alanın diğer tarafında oynaşıyordu. Ceylan işaretleri taşıyan erkekler yanlarından geçerek

Yollarına çıkan ateş çemberleri ve *palyaçolarla* dolu bir araba mıydı?

"Neredeyiz biz? Ve sen burada ne arıyorsun?" Ian talep etti. "Cat seni bir genelevde yakalarsa öldürür."

"Şımartan ben değilim," diye cevap verdi Crispin, durgun ses tonunu yalanlayan bir yoğunlukla ona bakarak. "Akşamdan kalma halinden sonra sana bakıcılık yapıyorum. Başın mı ağrıyor?"

"Şeytan gibi," diye inledi Ian, sonra kendini terslerken buldu, "Ateş halkalarının orada olmasının bir *nedeni var*, yoksa hiçbirinizin doğru dürüst bir işi yok mu?

etik mi?" diye soran bir grup boyalı fahişenin yanından geçti.

Crispin'in kaşları kalktı. "Ana performans hedefleri pek de bu değil, değil mi?"

Hayır, değildi. Ateş çemberlerinden atlamaları neden umurundaydı ki? Ve neden palyaçoları rolleri için belirgin bir şekilde daha fazla heves gösterdikleri için övme dürtüsü hissetti?

Sahte dişi aslanlar ve ceylanlar ateş çemberlerinin önünde sıraya girmeye başladığında Ian, "Zahmet etmeyin," diye seslendi. Bunu dikkatlerini ona çevirmeleri için bir davet olarak algıladıklarında, Ian ellerini fırçaladı. "Bensiz başlayın. Gidin, kendi aranızda oynayın."

"Bir sorun mu var?" Crispin hâlâ o yumuşak ses tonuyla sordu.

Evet, evet. Başı Lucifer'in çekiciyle vurulmuş gibi ağrılamakla kalmıyor, neredeyse kontrol edemediği bir dürtüyle başının arkasında yara olup olmadığını kontrol ediyordu. Ve neden Lucifer'in erotik önünde devam eden gösteri? Katılmaya hiç niyeti olmadığı gibi, izlemeye bile zahmet edemiyordu. "Buraya nasıl geldim?" diye sordu Crispin'e.

Koyu renk kaşları kalktı. "Hatırlamıyor musun?"

Vay canına, pek bir şey hatırlamıyordu. Bir şeye üzülmüş ve acısını sevişerek uyuşturmaya mı karar vermişti? Kulağa doğru geliyordu ama burada olmak bir şekilde yanlış hissettiriyordu.

"Ben size kendi aranızda oynamanız konusunda ne demiştim?" diye çıkıştı sahte bir ceylan ve aslan öne doğru sürünüp bacaklarını okşamaya başladığında. "Hadi gidin, işte iyi bir genç kız ve delikanlı."

Suratlarını asarak uzaklaştılar. Ian, Crispin'e döndü. "Burada olmak istediğimden *emin misin*? Doğrusu, daha az ilgilenemezdim ve şuna bakın." Vurgulama için sikini Crispin'e doğru salladı. "Ölü bir yılan kadar gevşek."

Crispin bakışlarını dikkatle Ian'ın yüzünde tuttu. "Yardım teklifinde bulunamam."

"Eh, senden hiç o şekilde hoşlanmadım. İyi de oldu, kuzen olduğumuz ortaya çıktı. Ciddiyim Crispin, neden buradayım, neden şeytan gibi kokuyorsun ve neden kafam son zamanlarda yarılmış gibi hissediyor?"

Crispin'in bakışlarını bir şey doldurdu. Ian'ın huzursuzluk hissi arttı. Arkadaşı ona yalan söylemek üzereydi. Crispin'in bakışlarında göremese bile bunu iliklerine kadar hissetti.

Crispin, "Böyle kokuyorum çünkü çaldığın Kızıl Ejder kaynağının çok sinirli sahibiyle savaştık," dedi. "Son içki krizin yetmedi, bu yüzden kendi kaynağını çaldın, evli olduğun yalanını söylemenin komikliğinin doruk noktası olduğuna karar verene kadar içtin, sonra da beni aradın. Kaynağın iblis sahibi senin peşine düştü. Onu öldürdük, sen kaynağı serbest bıraktın ve bu genelevde kutlamaya karar verdin. Ben sadece senin fevkalade aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için kaldım."

Crispin yalan söylüyordu. Ian'ın eminliği kafasına inen her acımasız darbeye daha da arttı. Peki bu hikâyenin bazı kısımları neden tanıdık geliyordu?

"Bu doğru değil," dedi Ian yüksek sesle. "Yalan söylüyorsun ve benim burada olmamam gerekiyor. Benim ... olmam gerekiyordu."

"Nerede?" Bir anda Crispin'in bakışlarındaki o niyet geri geldi. "Nerede olman gerekiyor?"

"Sen söyle," diye tersledi Ian. "Ve nerede-"

Durdu. Bu yanlışlık duygusu ön plana çıktı ve Ian ayağa kalkıp yürümeye başlayana kadar büyüdü. Crispin'in yalanlarından daha fazla bir şeyler oluyordu. Ellerini tekrar başının arkasında gezdirirken buldu. Saçları nedense bembeyazdı ama bu onu hâlâ orada olmayan yaraları aramak kadar ilgilendirmiyordu. Olmaları gerektiğinden neden bu kadar emindi? Neden başka bir yerde değil de burada Crispin'le birlikte olması bu kadar yanlış geliyordu? Başka biriyle?

"Bir isim söyleyecektim," dedi Ian yavaşça, "ama şimdi hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden birdenbire hatırlayamadığım bir isim söylemek üzereydim? Ne haltlar dönüyor burada?"

Crispin ayağa kalktı, bakışları Ian'ın çoktan unuttuğu fahişelere kaydı. "Gidin," dedi Crispin onlara. "Hepiniz."

Déjà vu, Ian'ın dönüp odadan çıkan fahişelere bakmasına neden oldu. Bu daha önce de olmuştu ama Crispin'le değil. Başka biriyle. Kim? *Kim mi?*

Bir kadın sesi zihnine fısıldadı, sesi alaycı olmaktan çok eğleniyordu. *Benimle dövüşmeye niyetli olduğun için mi onları yoldan çekiyorsun?*

"Nerede o?" Ian kendini talep ederken buldu.

Hareket ettiğini hatırlamıyordu ama aniden elleri Crispin'in omuzlarındaydı ve sanki gerçeği ondan öğrenebilecekmiş gibi onu sallıyordu. Crispin, Ian'ın birkaç dakika önce bulunduğu yere bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İşinlandın!"

Crispin'in şaşkın ifadesinin nüfuz etmesi birkaç dakika aldı. Sonra Ian alay etti, "Daha fazla yalan mı, dostum?"

"*Bu* yalan değil." Crispin Ian'ı geri itti, sonra ona giderek artan bir beklentiyle baktı. "Bakalım tekrar yapabilecek misin? Şu anda nerede olman gerektiğini düşünüyorsun?"

"Duş al," derken buldu kendini. *Nasıl koktuğunu söylememe gerek yok.*

Ian, çok daha iyi günler görmüş eski mavi fayanslara ve harçlara bakarken kelimeler henüz zihninde oluşmamıştı. Dışarı fırladı "Crispin!" diye bağırarak bitişikteki yatak odasına girerken kadınsı bir çığlık onu durdurdu.

"Kimsin sen? Buraya nasıl geldin?" diye sordu yataktaki minyon esmer kadın. Yalnız değildi ve arkadaşı ona çok sinirli bir bakış attı.

"Çık dışarı," diye tersledi. "Bir saat için para ödedim!"

Ian yatak odasından çıkarken onları görmezden geldi. Koridora ulaştığında tekrar "Crispin!" diye bağırdı.

Bir güç patlamasının ardından Crispin merdivenlerden yukarı uçtu. Ian koridorda ona doğru ilerlemeye başlamıştı ki koridor aniden en siyah nehirlerle döndü. Üzerinde ince bir kayık süzülüyor, tek yolcusu karanlıktan oluşan sislerin arasından belirliyordu.

Crispin'in "Ölüm Meleği!" diye bağırması Ian'ı endişelendirmiş olmalıydı. Tırpanını kaldırırken kemikli yüzünü ona doğru çeviren pelerinli iskelet de öyle. Bunun yerine Ian kendini şöyle derken buldu:

"Endişelenme. Gördüğün şey onun gerçekte nasıl görüldüğü değil. Perdenin bu tarafında, korktuğun şeyi görürsün."

Bunu nereden biliyordu? Bunlar onun sözleri miydi? Yoksa başkasına mı aitti?

Figürün ağzı bir gülümsemenin korkunç bir versiyonuyla gerildi. Sonra bu kafatası koyu bronz bir tene, yakışıklı bir yüze, pamuk şekeri hatası renginde saçlara ve parlak, gümüşü ışınlarla parıldayan gözlere döndü.

"Hatırlıyorsun," dedi o şey. "Onu önemsemiyorsan acısını hafifletmek için hatırlamayacağını söyledim ama duygular derinlere indiğinde asla tamamen silinemezler."

Onu. Biri ondan çalınmıştı! "Pek bir şey hatırlamıyorum." Ian'ın üzerine korku çöktü ama ölmekten korkmuyordu. Bu yaratığın onu öldüreceğinden korkuyordu.

Ona bilmesi gerekenleri söylemeden gitmek. "Ama ben istiyorum. Bana ne kaybettiğimi söyle."

"Silinen her şeyi geri getiremem. Geri yükleyebildiğim çok az şey bile zihnini bozabilir," dedi yaratık açıkça.

"Ian." Crispin yaşadığı şoku atlatmış, ona doğru yaklaşmaya başlamıştı. "Yapma. Bu çok tehlikeli."

Acelesi tavan yapmıştı. Ondan alınan anılara *ihtiyacı* vardı. Risklerin önemi yoktu. Crispin'in itirazları önemli değildi. Eğer onu bir daha durdurmaya kalkarsa arkadaşını duvara çarpacaktı.

"Onları bana geri ver," dedi yaratığa.

O şey elini Ian'ın kafasına koydu. Parçalanmış ve bağlamsız görüntüler zihninde patladı. Küçük sarışın bir Law Guardian, yaratıkla aynı platin, altın ve mavi saçlara sahip heykelsi bir kadına dönüşmeden önce onunla savaşıyordu ... bir şelale görüntüsü ... sonra bir kale ... neden uçan bir köpeği kurtarmak için savaşıyordu? Ve *bu da* neydi?

Kanım üzerine, sen benim karımsın.

Duygular bir sonraki görüntü kümesini parçaladı. Vücudu onunkiyle sarmaş dolaştı. *Benimkiyle*. Dudaklarındaki kanı. *Benim kanım*. Bir sürü şeytan. *Onu koru*. Kan ve tuz havada uçuşuyor. *Onu kurtarmalıyım*. Gümüş gözler yalvarırcasına ona bakıyor. *"Ölmene izin veremem."*

Sonra kafatasına iki bıçak saplandı, birini hiç görmemişti, diğerini ise kendisi saplamıştı. Ölmüş müydü?

Stygian nehri aniden yükseldi ve onu yuttu. Çılgılık attı ama hiçbir şey çıkmadı. Sonra koşmaya, hareket etmeye, bir *şeyler* yapmaya çalıştı. Ama yapamadı. Vücudu yoktu. Karanlık onu bütünüyle yutmuştu ama içinde yalnız değildi. Burada başka bir şey daha vardı. Neydi o şey? Yaklaştı. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır!

Dizlerinin üzerinde, gözlerinden, ağzından, burnundan ve kulaklarından kanlar akarak gerçekliğe geri döndü. Panikle geçen bir anın ardından diğer dünyanın yok olduğunu fark etti. Hafıza parçalarını kafasına geri sokan yaratık da öyle. Crispin onun yanındaydı, birkaç fahişe ve hoşnutsuz bir müşteri ise koridorun diğer ucunda kümelenmişti.

"Ian," diyordu Crispin. "Konuş benimle, dostum!"

Ian kanı sildi, hâlâ kanayabilen bir vücuda sahip olduğu için sonsuz bir rahatlama yaşadı. Sonra durakladı ve elini kokladı. Hızlı bir yalama, şüphelendiği şeyi ortaya çıkardı. Kanının tadı artık Kızıl Ejder'in daha hafif bir formu gibiydi.

Neden?

Bir kişi cevaplara sahipti. Çok şey bilmiyordu ama bunu biliyordu. Eğer küçük cadaloz ona kaybettiklerinin geri kalanını söylemeden kaçabileceğini düşünüyorsa, kiminle uğraştığını bilmiyordu.

Ian ayağa kalktı. "Pantolonunuz," dedi sinirli müşteriye, bakışlarını yeşille aydınlatarak. "Ver onları bana."

Adam pantolonunu çıkardı ve uzattı. Ian onları giydi. Sığmadılar ama bunun pek önemi yoktu. Crispin'in arkasından çırpınmasına aldırmadan merdivenlerden indi ve kapının yanındaki kancalardan birinden bir palto aldı.

Crispin sonunda onu etrafında döndürecek kadar sert bir şekilde yakaladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Nereye gidiyorum?" diye tekrarladı, sonra güldü.

Hafızası paramparçaydı, yetenekleri artık ışınlanmayı da içerebilirdi, kanı yanlıştı ve hatırlayabildiği kısımları doğru tahmin ederse, bir iblis savaşına doğru koşmak üzereydi. Ama nedense kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Aslında, eğer bu his bir uyuşturucuysa, asla temizlenemeyecekti.

"Evet, nereye gidiyorsun?" Crispin ısrar etti.

Ian güldü. "Karımı almaya."

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

